

ПОГУБЕНИТЕ НАРОДИ

ХАРУН ЯХЯ

Октомври 2004

**Айятите използвани в тази книга за взети от българския
превод на Корана, подготвен от Цветан Теофанов.**

**ИЗДАТЕЛСТВО
АРАШТЪРМА**

Редактор: Емилия Радославова

Prof. Kazım İsmail Gürkan cad.
Hamam Sok. No:2 K.6 Cağaloğlu/İstanbul
Тел: 0212 511 72 30

**www.harunyahya.org - www.harunyahya.com
www.harunyahya.net**

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРЕДГОВОР

ВЪВЕДЕНИЕ

МИНАЛИТЕ ПОКОЛЕНИЯ

ЧАСТ 1

ПОТОПЪТ НА НУХ

ЧАСТ 2

ЖИВОТЪТ НА ПРОРОКА ИБРАХИМ

ЧАСТ 3

*НАРОДЪТ НА ЛУТ И ГРАДЪТ, КОЙТО
БИЛ ПРЕОБЪРНАТ НАДОЛУ*

ЧАСТ 4

АДИТИТЕ И "ПЯСЪЧНИЯТ АТЛАНТИС" - УБАР

ЧАСТ 5

САМУДЯНИТЕ

ЧАСТ 6

ГИБЕЛТА НА ФАРАОНА

ЧАСТ 7

НАРОДЪТ НА САБА И НАВОДНЕНИЕТО АРИМ

ЧАСТ 8

ПРОРОКЪТ СЮЛЕЙМАН И САВСКАТА ЦАРИЦА

ЧАСТ 9

МЛАДЕЖИТЕ ОТ ПЕЩЕРАТА

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

ЕВОЛЮЦИОННАТА ИЗМАМА

ЗА АВТОРА

Авторът, който пише под псевдонима Харун Яхя, е роден през 1956 г. в Анкара. Завършва начално и средно образование в Анкара, след това учи във факултета по изящни изкуства в университета „Мимар Синан“ в Истанбул, както и философия в Истанбулския университет. От 1980 г. насам авторът е публикувал много книги на религиозни, научни и политически теми. Харун Яхя е добре познат като автор, написал изключително важни творби, разкриващи лъжите на еволюционистите, невалидността на теориите им и тъмните връзки на дарвинизма с кървави идеологии.

Неговият псевдоним е съставен от имената „Харун“ (Арон) и „Яхя“ (Йоан) в памет на двамата достойни за уважение пророци, които са се борили срещу неверието. Печатът на Пророка, който е поставен на кориците на всички книги на автора, има символно значение, свързано с тяхното съдържание. Този печат представя Корана като последната Божия Книга, Неговите последни думи и тези на Пророка, последния от всички пророци. Под ръководството на Корана и Сунна авторът прави своя главна цел да обори всяка една от фундаменталните догми на антирелигиозните идеологии и да каже „последната дума“, така че напълно да заглуши предизвиканите срещу религията възражения. Печатът на Пророка, който достига до крайна мъдрост и морално съвършенство, е използван като знак за намерението му да каже своята последна дума.

Всички творби на автора се централизират около една обща цел: да се предаде на хората посланието на Корана и така да бъдат окуражени да помислят върху основни религиозни теми, като съществуването и единствеността на Бог, задгробния живот и др., както и да разкрият изкривените основи на нерелигиозните системи и тяхното извратено приложение.

Произведенията на Харун Яхя се четат с интерес в много страни по света, като започнем от Индия и стигнем чак до Америка, от Англия до Индонезия, от Полша до Босна и Херцеговина, от Испания чак до Бразилия. Книгите му са преведени на езици като английски, френски, немски, италиански, испански, португалски, урду, арабски, албански, руски, български, индонезийски, малайзийски и се харесват на хората от цял свят.

Тези произведения, спечелили невероятно одобрение по всички краища на света, са станали повод много хора да станат вярващи, а други да задълбочат своята вяра. Всеки човек, който прочете и осмисли внимателно книгите, веднага ще усети мъдрия, съдържателен, лесен за разбиране и искрен стил на тези творби. Хората, които са прочели и са размишлявали истински върху тези книги, не могат повече да защитават

материалистическата философия, атеизма и други извратени виждания и философии. Дори ако те продължават да ги защитават, това би било поради сантиментално упорство, тъй като книгите на автора доказват неверността на тези идеологии още в самата им основа. Всички съвременни движения, опровергаващи религията, са идеологически отхвърлени днес благодарение на поредицата от книги, написани от Харун Яхя.

Няма съмнение, че тези особености са се формирали в резултат на мъдростта и яснотата на Корана. Разбира се, авторът не се гордее със себе си; той просто има за цел да служи като средство в търсенето от човека на правия път към Бога. Нещо повече, с публикуването на тези творби не се цели никаква материална изгода. Взимайки тези факти предвид, този, който насърчава хората да прочетат тези книги, отварящи „очите“ на сърцето им, и ги напътва да станат по-отдадени раби на Бога, е изпълнил една безценна служба.

Междувременно, би било загуба на време и енергия да се пропагандират книги, които предизвикват объркване в човешките улове, въвличат човека в един идеологически хаос и които очевидно не притежават силните и точни аргументи, които биха могли да премахнат съмнението от човешките сърца, както се потвърждава и от предходен опит. Очевидно е, че книги, създадени, за да изразят литературната способност на автора, вместо да следват благородната цел да спасят хората от опасността да загубят вярата си, е невъзможно да постигнат такъв огромен успех. Онези, които се съмняват в това, могат лесно да забележат единствената цел на произведенията на Харун Яхя, а именно да се пребори с неверието и да разпространи моралните ценности от Корана. Успехът, въздействието и искреността, които тази служба е постигнала, са разкрити в убежденията на читателите.

Трябва да се помни следното: основната причина за ширещото се насилие и страдание и всички мъчения, на които са подложени по-голямата част от хората, е идеологическото господство на безверието. Начинът за отървяване от тях е безверието да бъде победено с разум, да бъде разкрита същността на вярата, както и моралът, на който Бог ни учи, да бъде обяснен по начин, който всеки човек да може да разбере и според който да живее. Имайки предвид състоянието на света днес, което тласка хората надолу по спиралата на насилие, развала и конфликтност, става ясно, че тази служба трябва да бъде извършвана по-бързо и по-ефективно. В противен случай би било твърде късно.

Не би било преувеличение, ако кажем, че произведенията на Харун Яхя са поели тази инициаторска роля. С Божията воля, тези книги ще се превърнат в средство, чрез което живеещите през 21^{ви} век хора ще постигнат описаните от Бог спокойствие и мир, почтеност и правда, красота и щастие.

КЪМ ЧИТАТЕЛЯ

- Във всички книги на автора свързаните с религията въпроси са обяснени в светлината на айяти от Корана и хората са приканени да научат Божиите слова и да живеят с тях. Всички теми, отнасящи се до айятите на Бога, са обяснени по такъв начин, че да не оставят никакво място за съмнение или въпроси в ума на читателя. Използваният искрен, прост и свободен стил дава възможност на всеки, от всякаква възраст и социална група, да може лесно да разбере тези книги. Този ефектен и бляскав начин на разказване помага да ги прочетеш на един дъх. Дори тези, които сурово отхвърлят духовността, са повлияни от фактите, изложени в тези книги, и не могат да опровергават истинността на тяхното съдържание.

- Тази книга и всички останали творби на автора могат да бъдат четени индивидуално или под формата на дискусия в група по време на разговор. Читателите, които желаят да извлекат полза от книгите, ще намерят дискусията за много полезна в смисъл, че ще могат да обменят един с друг своите собствени размишления и опит.

- В допълнение би било в голяма служба към религията да се допринесе за представянето и прочитането на тези книги, които са написани единствено за спечелването на добрата воля на Бог. Всички книги на автора са изключително убедителни. Поради тази причина за тези, които искат да съобщят за религията на другите хора, един от най-ефективните методи да направят това е да ги окуражат да прочетат тези книги.

- Надяваме се читателят да има време да погледне кратките експозета на другите книги, които са поместени в края на книгата, и да оцени богатия източник на материали по свързаните с религията теми, които са много полезни и приятни за четене.

- В тези книги, като в други подобни, няма да намерите никакви лични виждания на автора, обяснения, базирани на съмнителни източници, стил, в който да липсват полагащите се почит и уважение към светите въпроси, нито пък безнадеждни, пораждащи съмнение и песимизъм описания, които причиняват отклонения в душата.

ПРЕДГОВОР

Тези са от вестите на селищата. Разказваме ги на теб. Има сред тях руини, има и покосени. Не Ние ги угнетихме, а те себе си угнетиха. И не ги избавиха от нищо боговете им, които те зовяха, освен Аллах, щом дойде повелята на твоя Господ. И им надбавиха само загуба.
(Сура Худ: 100-101)

Бог е този, който сътворява човека, дава му духовна и физическа форма, позволява му да прекара един жизнен период и след това ще го прибере при себе си, като сложи край на живота му. Бог сътворява човека и както се казва в сура Мулк: **“Нима Онзи, Който е сътворил, не знае?”**(Сура Мулк, 14), Той е Този, Който го знае, познава, който го възпитава и задоволява неговите нужди. Следователно единствената истинска цел на човека в живота е да възхвалява Бог, да Му се моли и да Му служи. Поради тази причина истинското послание и Божие откровение, които се съобщават на хората посредством Неговите пратеници, са единственият пътеводител за човека.

Коранът е последната книга на Бог и единственото Негово непроменено откровение.

Ето защо ние носим отговорността да приемем Корана като наш пътеводител към истината и да бъдем изключително педантични към всички негови закони. Това е единственият път към спасението както на този свят, така и в отвъдния.

Това е [Послание] за хората и за да бъдат увещавани с него, и за да знаят, че Аллах е Единственият Бог, и за да се поучат разумните хора. (Сура Ибрахим, 52)

Без съмнение сведенията за миналите народи, които съставляват голяма част от Корана, са едно от нещата, върху които трябва да размислим. По-голямата част от тези хора отричат пророците, които са им били изпратени, и дори са вражески настроени към тях. Поради тяхното безочие те привличат Божия гняв върху себе си и биват заличени от лицето на земята. В Корана ни се съобщава, че тези случаи на унищожение трябва да служат за урок на следващите поколения. Така например непосредствено след описанието на наказанието, което сполетява една група опълчили се срещу Бог Евреи, в Корана е казано следното:

Сторихме го за назидание по тяхно време и след тях, и за поука на богобоязливите." (Сура Ал-Бакара, 66)

Ето защо в тази книга ние ще разгледаме някои народи от миналото, които са били погубени поради това, че са се противопоставяли на Бог.

Хората "виждат" и се "запознават" с почти всички от описаните в Корана случаи на унищожения посредством извършваните днес архивни проучвания и археологически открития. В тази книга ще станете свидетели на следите на тези, разкрити в Корана, събития.

В Корана, с думите: **“Слава на Аллах! Ще ви покаже Той Своите знамения и вие ще ги узнаете. Твоят Господ не подминава делата ви.”**(Сура Намл, 93) Аллах ни съобщава, че Неговите знамения ще бъдат забележими във външния свят и това човек да ги познава и разпознава е главният път, водещ към вярата.

Когато разгледате внимателно книгата, ще видите, че във външния свят сте се сблъскали със съответствията на аятите от Корана и ще се уверите колко правилни са думите на Корана. В действителност нашата истинска цел тук е да разкрием като "напътствие" за хората всяко едно от тези събития, които представляват "поучителни наказания".

ВЪВЕДЕНИЕ

МИНАЛИТЕ ПОКОЛЕНИЯ

Не ги ли достигна вестта за онези преди тях народа на Нух и адитите, и самудяните, и народа на Ибрахим, и жителите на Мадян, и на сринатите селища [на Лут]? Явиха им се пратениците с ясните знаци. Не Аллах ги угнетява, а те сами себе си угнетяват. (Сура Тауба: 70)

Още от създаването на човечеството Божиите откровения достигат до нас чрез неговите пратеници. Някои народи са ги приемали, а други са ги отричали. Понякога измежду обществото от неверници се откроявала само една малка група и само тя последвала пратеника.

Мнозинството от народите обаче не вярвало на откровенията. Те не само ги отричали, но и се опитвали да навредят на Божиите пратеници, а също и на техните последователи. Те ги окачествявали като “лъжци, магьосници, луди или надменници” и не веднъж се опитвали да ги убият.

При това пратениците искали от тях да се подчиняват само и единствено на Бог. В замяна на това те не искали нито пари, нито злато или каквито и да било други земни блага. Нито пък прилагали сила срещу народа. Единственото нещо, което правели, било да призовават народа, при който били изпратени, към правилната вяра и заедно с тези, които им повярвали, да започнат да водят един различен от досегашния им начин на живот.

Като пример за отношенията пратеник – народ може да ни послужи случилото се между пратеника Шуайб и неговия народ – мадянитите. Нека се замислим над съдбата, която сполетява народа, когото Шуайб (м.н.) призовава към вяра в Бог и към вършене на праведни дела:

“И при мадянитите – брат им Шуайб...Рече: “О, народе мой, служете на Аллах! Нямайте друг бог освен Него. И не занижавайте мярката и взната! Виждам ви в благоденствие, но се страхувам за вас от мъчение в Деня, който всичко обхваща.

О, народе мой, изпълвайте мярката и взната със справедливост, и не смалявайте от нещата на хората, и не сейте развала по земята, рушейки! Това, което Аллах ви оставя, е по-добро за вас, ако сте вярващи. Аз не съм ви пазител.”

Рекоха : “О, Шуайб, нима твоята молитва ти повелява да оставим онова, на което служеха предците ни, или да не постъпваме със своите имоти, както пожелаем? Наистина ти си състрадателният, разумният!”

Рече: “О, народе мой, как мислите ако имам ясен знак от моя Господ и Той ме е дарил с добро препитание от Него и не искам да се отличавам от вас в онова, което ви забранявам? Искam само подобрене, колкото мога. Моят успех е само от Аллах. На Него се уповавам и към Него се обръщам.

О, народе мой, да не ви вкара в грях враждата (ви) към мен, та да ви порази същото като онова, което порази народа на Нух или народа на Худ, или народа на Салих. А народът на Лут не е далеч от вас. И молете за опрощение вашия Господ, и се покайте пред Него! Моят Господ е милосърден, любящ”

Рекоха : “О, Шуайб, не проумяваме много от онова, което казваш. Виждаме, че си много слаб сред нас. Ако не бе твоят род, щяхме да те пребием с камъни. Не си на почит при нас.”

Рече : “О, народе мой, нима моят род е по-достоеен за вас от Аллах? Вие го загърбихте. Наистина моят Господ обгръща делата ви. О, народе мой, работете според своите възможности! И аз ще работя. Ще узнаете при кого ще дойде Позорящо го мъчение и кой е лъжец. И чакайте! И аз очаквам с вас.”

И когато Нашата повеля дойде с милост от Нас, спасихме Шуайб и онези, които вярваха с него. И викът обхвана онези, които угнетяваха , и осъмнаха безжизнени в домовете си, сякаш не бяха пребивавали там. Да, гибел за мадянитите, както погинаха и самудяните! (Сура Худ: 84-95)

Мадянитите, които възнамерявали да “пребият с камъни” Шуайб (м.н.), който не им е сторил нищо, освен да ги призовава към доброто, са били наказани със сурово мъчение и както е споменато в горечитираните айяти, са били погубени от Бог. Мадянитите обаче не са били и единствените по рода си. Напротив, така както и Шуайб (м.н.) споменава в разговора си с народа, много общности преди мадянитите са били унищожени. А дори и след тях много народи изпитали Божия гняв.

В следващите страници ще разкажем за съответните погубени народи и онова, което е останало от тях. В Корана е дадена подробна информация за тези народи и хората биват призовани да помислят върху техния край и да се поучат.

В тази връзка, едно от нещата, на които е обърнато внимание в Корана, е, че повечето от погубените народи са били високоцивилизовани. В Корана това е подчертано така:

“И колко поколения преди тях погубихме, а бяха по-силни от тях и обикаляха по земята! Но има ли избавление?” (Сура Каф: 36)

В този аят са подчертани две от особеностите на погубените народи. Първата е, че са били действени, а именно, че са притежавали дисциплинирани и силни военно-бюрократични системи, и че са завземали насилствено властта по териториите си. А втората особеност е, че построените от тях градове били със забележителна архитектура.

Ако разгледаме внимателно, ще видим, че тези две особености, с помощта на технологичния и научния прогрес, са довели до създаването на един бляскав свят с централизирани държави и големи градове, но забравяйки, че необходимата за това сила им е дадена от Бог. Това са цивилизации, които отричат или не приемат Бог. Но както е споменато в аята, тази цивилизованост не им е помогнала, защото тя е основана на отричането на Господа и сеенето на разруха по света. И докато съвременните цивилизации продължават да отричат Бог и да сеят разруха по света, техният край ще бъде подобен.

Ето така една съществена част от споменатите в Корана погубени народи стават известни посредством извършените през последните векове археологически проучвания. Тези открития, които са доказателство за съобщенията в Корана събития, излагат още по-явно “поучителната” особеност на разказите от Корана. Това е така, защото в Корана Бог съобщава, че трябва да се “скитаме по света” и да “разберем какъв е краят на предшествениците ни”:

“Изпрашихме и преди теб измежду жителите на селищата само мъже, на които давахме откровения. Не ходеха ли (неверниците) по земята, за да видят какъв бе краят на онези преди тях? Отвѣдният дом е най-доброто за богобоязливите. Нима не проумявате?”

Тогава, когато пратениците се отчайваха и мислеха, че са излъгани, при тях идваше Нашата подкрепа и бяха спасявани онези, които Ние пожелаем. И не ще се отклони Нашето мъчение от престъпващите хора.

В разказите за тях има поука за разумните хора. То не е предание измислено, а е потвърждение на онова, което е преди него и разяснение за всяко нещо, и напътствие, и милост за хора вярващи.” (Сура Юсуф: 109-111)

Наистина в разказите на предшествениците ни има поука за разумните хора. Народите, които са били погубени поради това, че са се изправили срещу Бог и са отрекли Неговите закони, ни показват колко слаб и

безпомощен е човек пред Бог. В следващите глави ще разгледаме тези Божии поуки, подредени в хронологичен ред.

ЧАСТ 1

ПОТОПЪТ НА НУХ

“И изпратихме Нух при неговия народ и той прекара сред тях хиляда години без петдесет. И ги грабна потопът, както угнетяваха.”
(Сура Анкабут: 14)

Известният в почти всички култури потоп на Нух (Ной) (м.н.) е едно от най-често споменаваните събития в Корана. В множество айяти е разказано подробно за безразличието на народа на пророка Нух (м.н.) към неговите съвети и предупреждения, техните реакции и начина, по който е станал потопът.

Пророкът Нух (м.н.) бил изпратен при своя народ, който се бил отклонил от Божиите заповеди и Го съдружавали с други богове, за да ги призове към вярата в Бог и да ги накара да се откажат от своите извратени вярвания. Въпреки че той много пъти ги напътвал да следват Божиата вяра и ги предупреждавал за Божия гняв, те го опровергали и продължили да съдружават. В сура Муаминун събитията, свързани с народа на Нух (м.н.), са разкрити така:

Когато изпратихме Нух при неговия народ, рече: “О, народе мой, на Аллах служете! Нямайте друг бог освен Него. Нима не се боите от него?”

Знатните от неговия народ, които отричаха, казаха: “Този е само един човек като вас. Той иска да ви превъзхожда. А ако Аллах бе пожелал, той щеше да изпрати ангели. (Но да е човек) не сме чували такова нещо дори от древните ни предци. Той е само един луд. Изгърпете го известно време!”

Рече: “Господи мой, помогни ми, защото ме взеха за лъжец!” (Сура Муаминун: 23-26)

Както е разказано в айтитите по-горе, знатните от народа на Нух (м.н.) се опитали да го очернят, като го обвинили в това, че се опитвал да постигне надмощие над тях и че преследвал личните си интереси, и го наричали “луд”. Те решили да го държат под око и да упражняват натиск върху него. В резултат на това Бог съобщил на Нух (м.н.), че неверниците и подтисниците ще бъдат удавени, а вярващите ще бъдат спасени.

Когато настъпило времето за изпълняване на наказанието, от земята рукнали води, които, като се съединили с проливните дъждове, прераснали в

едно наводнение с огромни размери. Бог заповядва на Нух (м.н.) да **“... натовари в него от всичко по чифт, и своето семейство, освен онези от тях, за които имаше слово отпреди...”**.(Сура Муаминун: 27) И така, с изключение на тези, които се качили в Ковчега на Нух (м.н.), целият народ, включително и “синът” на Нух (м.н.), който си мислел, че ще се спаси, като се качи на един близък хълм, били издавени. Когато след спирането на потопа водите се отдръпнали и, както е казано в айята, “след извършването на делото”, според това, което Коранът ни съобщава, ковчегът заседнал на високата планина ал-Джуди.

Извършените археологически, геоложки и исторически изследвания показват, че това събитие се е случило точно по начина, по който е разказано в Корана. Потопът е описан по същия начин и в различни плочи и исторически документи, принадлежащи на древни цивилизации, с известни разлики в имената на хората и местностите, за да могат съвременниците да научат как един отклонил се от правия път народ е бил наказан.

Потопът е описан в Стария и Новия завет, а също така се среща в подобна форма в шумерските и асиро-вавилонските записки, в гръцките легенди, в епоса на индийския Шатапата, Брахмана и Махабхарата, в някои британски легенди, в норвежката Една и латвийските легенди, а също и в някои китайски истории.

Съвпадение ли е фактът, че в страни, които са толкова отдалечени една от друга и от мястото на потопа не само географски, но и културно, са съхранени толкова подробни и съответстващи си сведения относно това историческо събитие?

Отговорът на въпроса е съвсем ясен: Фактът, че в записките на всички тези общности, които са имали толкова малка възможност да общуват помежду си, се разказва за едно и също събитие, е доказателство за това, че те са получили информация от един свещен източник. Явно потопът, който е един от най-големите случаи на погубване, е бил разказван на различните цивилизации от множеството изпратени им пророци, за да се поучат. Ето така сведенията за потопа са се разпространили сред различните култури.

Трябва да отбележим, че тези разкази, които срещаме в различните източници и култури, имат няколко версии, които отчасти не съответстват с оригинала. Най-вероятно тези различия се дължат на предумишлено подправяне на източниците и на погрешни интерпретации на събитието. Проведените научни проучвания показват, че от всички разкази за потопа, които по същество представляват различни версии на един и същ случай, най-близкият до наличните научни открития е разказът в Корана.

Пророкът Нух (м.н.) и потопът в Корана

В много айяти от Корана се разказва за потопа. Цитираните по-долу айяти са подредени според реда на настъпване на събитията.

Нух (м.н.) призовава народа си към вяра в Бог

Изпратихме Нух при неговия народ и той каза: “О, народе мой, служете на Аллах! Нямайте друг бог освен него! Страхувам се за вас от мъчение във великия Ден.” (Сура Араф: 59)

Аз съм доверен пратеник за вас, затова се бойте от Аллах и на мен се покорете! И не искам от вас отплата. Моята отплата е единствено от Господа на световите. (Сура Шуара: 107-110)

Когато изпратихме Нух при неговия народ, рече: “О, народе мой, на Аллах служете! Нямайте друг бог освен Него. Нима не се бойте от Него?” (Сура Муаминун: 23)

Нух (м.н.) предупреждава своя народ за Божието наказание

Ние изпратихме Нух при неговия народ: “Предупреди народа си, докато не го е сполетяло болезнено мъчение!” (Сура Нух: 1)

И ще узнаете при кого ще дойде позорящо го мъчение, и ще го сполети постоянно мъчение. (Сура Худ: 39)

За да не служите на друг освен на Аллах. Страхувам се за вас от мъчение в болезнения Ден. (Сура Худ: 26)

Народът на Нух (м.н.) го отрича

Знатните от неговия народ казаха: “Виждаме, че си в явна заблуда.” (Сура Араф: 60)

Казаха: “О, Нух, ти спореше с нас и все повече ни оспорваш, донеси ни онова, с което ни заплашваш, ако говориш истината!” (Сура Худ: 32)

И правеше той Ковчега, и всякога, щом край него минаваха знатни от неговия народ, подиграваха го. Рече: “Щом се подигравате с нас, и ние ще ви се подиграваме, както и вие се подигравате.” (Сура Худ: 38)

Знатните от неговия народ, които отричаха, казаха: “Този е само един човек като вас. Той иска да ви превъзхожда. А ако Аллах бе пожелал, Той щеше да изпрати ангели. (Но да е човек) не сме чували такова нещо дори от древните ни предци. Той е само един луд. Изтърпете го известно време!” (Сура Муаминун: 24-25)

Отричаше преди тях и народът на Нух. Отричаха Нашия раб и казваха: “Той е луд!”, и бе прогонен с крясъци. (Сура Камар: 9)

Презрението към вярващите, които последвали Нух (м.н.)

Знатните от народа му, които бяха неверници, казаха: “Виждаме, че си само човек като нас, и виждаме, че те следват само най-презрените сред нас, с прибързано мнение. И не виждаме да ни превъзхождате. Дори ви мислим за лъжци.” (Сура Худ: 27)

Казаха: “Нима ще ти повярваме, щом те следват най-презрените?” Каза: “Но знам ли аз какво са вършили? Равносметката им е единствено при моя Господ, ако осъзнавате. Аз не ще прогонвам вярващите. Аз съм само явен предупредител.”
(Сура Шуара: 111-115)

Бог напомня на Нух (м.н.) да не тъгува

И бе разкрито на Нух: “Ще вярва измежду твоя народ само онзи, който вече е повярвал. Не се опечалявай заради онова, което са извършили! (Сура Худ: 3)

Молитвата на Нух (м.н.)

Затова отсъди между нас и спаси мен и вярващите, които са заедно с мен! (Сура Шуара: 118)

Тogaва призова той своя Господ: “Аз съм победен, помогни ми!” (Сура Камар: 10)

Рече: “Господи мой, зовях народа си нощем и денем, но зовът ми само увеличи тяхното бягство. (Сура Нух: 5-6)

Рече: “Господи мой, помогни ми, защото ме взеха за лъжец!” (Сура Муаминун: 26)

И Нух Ни призова. И как прекрасно откликваме! (Сура Саффат: 75)

Построяването на ковчега

И направи Ковчега пред нашите Очи и с нашето откровение, и не Ми говори за угнетителите! Те ще бъдат издавени. (Сура Худ: 37)

Погубването на народа на Нух (м.н.)

Но го взеха за лъжец и спасихме него и онези, които бяха с него в Ковчега, и издавихме онези, които взеха за лъжа Нашите знамения, защото бяха хора слепи. (Сура Араф: 64)

Сетне издавихме останалите. (Сура Шуара: 120)

И изпратихме Нух при неговия народ и той прекара сред тях хиляда години без петдесет. И ги грабна потопът, както угнетяваха. (Сура Анкабут: 14)

С милост от Нас спасихме него и онези, които бяха с него, и изкоренихме и последния от онези, които взеха за лъжа Нашите знамения и не вярваха. (Сура Араф: 72)

Погубването също така и на "сина" на Нух (м.н.)

В Корана разговорът между Нух (м.н.) и сина му в началото на потопа е разказан така: И заплава с тях по вълни като планини, и призова Нух своя син, който се бе отлъчил: “Сине мой, качи се с нас и не бъди с неверниците!” Рече(синът): “Ще се приютя на планина, която ще ме защити от водата.” Рече: “Няма днес защитник от повелята на Аллах, освен за онзи, когото Той помилва.” И ги разделиха вълните, и бе от удавените. (Сура Худ: 42-43)

Спасяването на вярващите от потопа

И спасихме него и онези, които бяха заедно с него в натоварения Ковчег. (Сура Шуара: 119)

И спасихме него и обитателите на Ковчега, и го сторихме знамение за световете. (Сура Анкабут: 15)

Физически особености на потопа

И разтворихме Ние вратите на небето със струяща вода, и сторихме да бликнат извори от земята, и водите се срещнаха за предопределена повеля. А него понесохме върху (Ковчега от дъски и гвоздеи (Сура Камар: 11-13)

Когато дойде Нашата повеля и кипна пещта, рекохме: “Натовари в него от всичко по чифт, и своето семейство, освен онези, за които имаше слово отпреди, и всеки, който е вярвал.” А вярваха заедно с него само малцина. (Сура Худ, 40)

И заплава с тях по вълни като планини, и призова Нух своя син, който се бе отлъчил: “Сине мой, качи се с нас и не бъди с неверниците!” (Сура Худ: 42)

И му разкрихме: “Направи ковчега пред Нашите Очи и с Нашето откровение! И щом дойде Нашата повеля и кипне пещта, натовари в него от всичко по чифт, и своето семейство, освен онези от тях, за които имаше слово отпреди! И не ми споменавай за угнетителите! Те ще бъдат издавени. (Сура Муаминун: 27)

Ковчегът засяда на едно високо място

И бе речено: “О, земя, погълни своята вода!” и “О, небе, престани!” И спадна водата. И се изпълни повелята. И (Ковчегът) заседна върху (планината) ал-Джуди. И бе речено: “Гибел за хората угнетители!” (Сура Худ: 44)

Поучителната страна на потопа

Когато водата преля, Ние ви пренесохме в плаващия Ковчег, за да го сторим поука за вас и да го запомнят помнещи уши. (Сура Хакка: 11-12)

Бог хвали Нух (м.н.)

Мир за Нух сред народите! Така награждаваме Ние благодетелните. Той беше един от Нашите вярващи раби. (Сура Саффат, 79-81)

Регионална катастрофа ли е бил потопът?

Хората, които отричат действителността на потопа на Нух (м.н.), подкрепят своята позиция с твърдението, че е невъзможно настъпването на световен потоп. Това свое опровержение обаче те всъщност отправят като нападка срещу Корана. Според тях всички низпослани Книги, включително и Коранът, излиза, че защитават реалността на един световен потоп и по този начин грешат.

Това твърдение обаче не е в сила за единствената свещена книга, която Бог е низпослал и която не е променена, а именно Коранът. За разлика от разказите от Стария завет и различните други източници, в Корана потопът е представен от една съвсем друга гледна точка. В Тората, която обхваща първите пет книги от Стария завет, е написано, че потопът е бил глобален и е обхванал цялата земя. В Корана обаче не се дава такава информация, а напротив, от айятите, разказващи за събитието, се разбира, че потопът е бил регионален и е бил наказание само за народа на Нух (м.н.), а не за целия свят.

Ако сравним разказите за потопа в Корана и в Стария завет, веднага ще открием разликите между тях. В Стария завет, който в миналото е бил често допълван и променян, началото на потопа е описано по следния начин:

И като видя Господ, че се умножава нечестие то на човека по земята и че всичко, което мислите на сърцето му въобразяваха, беше постоянно само зло, разкая се Господ, че беше направил човека на земята, и огорчи се в сърцето Си. И рече Господ: Ще изтребя от лицето на земята човека, когото създадох, - човеци, зверове, влечуги и въздушни птици, - понеже се разкаях, че ги създадох. А Ной придоби Господното благоволение. (Битие, 6:5-8)

В Корана обаче се разказва за погубването само на народа на Нух (м.н.), а не на целия свят. Така както Худ (м.н.) е бил изпратен при адитите (Сура Худ: 50) и Салих (м.н.) – при самудяните (Сура Худ: 61), така и Нух (м.н.), като всички останали пратеници, е бил изпратен само при своя народ и потопът е погубил само тях.

И изпратихме Нух при неговия народ: “Аз съм за вас явен предупредител, за да не служите на друг освен на Аллах. Страхувам се за вас от мъчение в болезнения Ден.” (Сура Худ: 25-26)

Погубеният народ е народът на Нух (м.н.). Той не повярвал на предупрежденията му и се опълчил срещу Божиите заповеди. Айятите, свързани с това събитие, са толкова ясни, че не оставят място и за най-малък спор:

Но го взеха за лъжец и спасихме него и онези, които бяха с него в Ковчега, и издавихме онези, които взеха за лъжа Нашите знамения, защото бяха хора слепи. (Сура Ал-Араф: 64)

С милост от Нас спасихме него и онези, които бяха с него, и изкоренихме и последния от онези, които взеха за лъжа Нашите знамения и не вярваха. (Сура Ал-Араф: 72)

Освен това в Корана Бог казва, че нито един народ няма да бъде погубен, докато не му бъде изпратен пророк и те не отрекат думите му. Във връзка с това в сура Касас е казано следното:

Твоят господ не ще погуби селищата, докато не проводи в главното от тях Пратеник, да им чете нашите знамения. И погубваме селищата само когато обитателите им станат угнетители. (Сура Касас: 59)

Не е характерно за Бог да погубва народ, без да го е предупредил чрез свой пратеник. Нух (м.н.), бидейки Божий пратеник, е бил изпратен само при неговия народ. И именно поради тази причина Бог е погубил само неговия народ, а не непредупредените народи.

От изложенията в Корана става ясно, че потопът на Нух (м.н.) не е бил глобална, а само една регионална катастрофа. Направените археологически изследвания в района, където се предполага, че се е случил потопът, показват, че той не е бил глобално събитие, засегнало целия свят, а едно много обширно бедствие, което е засегнало само една част от Месопотамия. В следващите страници ще разгледаме тези археологически изследвания.

Били ли са качени всички животни на кораба?

Тълкувателите на Библията смятат, че Нух (м.н.) е взел със себе си в Ковчега всички видове животни на света и така е спасил животинския род от изчезване. Според това вярване всички животински видове са били събрани и настанени в Ковчега.

Разбира се, тези, които защитават тезата, изпадат в затруднение в много отношения. Невъзможно е да се даде отговор на въпроси като как тези животни са били изхранвани, как са били настанени в Ковчега и как са били отделени едни от други? Освен това, би било интересно да се знае как животни от различни континенти, като бозайниците от северния и южния полюс, австралийското кенгуру или американския бизон, са били събрани на едно и също място. Как са били заловени хищниците, отровните змии и скорпиони и как са успели да ги запазят живи до края на потопа в Ковчега, извън тяхната природна среда.

Това са трудностите, с които се сблъскват тълкувателите на Библията. В Корана обаче не е спомената нито дума за това, че всички животни са били събрани в Ковчег. Както отбелязахме по-рано, потопът е обхванал само определена територия. Поради тази причина и животните, които са били спасени в Ковчег, са били само от района, в който е живеел народът на Нух (м.н.).

Очевидно е, че е невъзможно да бъдат събрани на едно място дори животните само от този район. Трудно е също така да се повярва и на това, че Нух (м.н.) и малцинството от вярващи (Сура Худ, 40), които са го последвали, са успели да съберат чифтове от стотиците животни. Невъзможно е да бъдат събрани дори само насекомите, а още по-невъзможно е пък да се разпознае и техният пол. Ето защо по-вероятно е животните в Ковчег да са били само домашни животни, които лесно могат да бъдат заловени и защитени. Най-вероятно пророкът Ной (м.н.) е събрал животни като крави, овце, коне, кокошки, петли и камили, защото това са основните животински видове, които биха били необходими за започването на нов живот в района, който е загубил голяма част от добитъка си поради потопа.

Тук човек трябва да разбере един важен момент, а именно, че Бог е заповядал на пророка Ной (м.н.) да събере животните не за да се продължи техният род, а по-скоро за да бъдат от полза на хората в новия живот, който те ще започнат след потопа. Тъй като потопът е бил регионален, то не може да става и дума за унищожаване на целия животински род. Най-вероятно с течение на времето животни от други райони са се преселили в засегнатия от потопа район и са възвърнали предишния живот там. Това, което е било от значение, е възвръщането на живота непосредствено след потопа и именно поради тази причина събраните животни най-вероятно са спасени основно с тази цел.

До каква височина се е издигнала водата?

Друг спорен въпрос, свързан с потопа, е дали водното равнище е било толкова високо, че да покрие планините, или не. Както е известно, в Корана е съобщено, че след потопа Ковчегът е заседнал на “ал-Джуди”. В повечето случаи “Джуди” се използва като наименование на определена планина, на арабски обаче думата всъщност означава “възвишение, хълм”. Ето защо не трябва да се изключва възможността в Корана “Джуди” да е използвано като възвишено място, на което е заседнал Ковчегът. Също така от това значение на думата “джуди” може да се направи изводът, че водата е достигнала до определена височина, но не е успяла да залее най-високите планини. Следователно, за разлика от разказаното в Стария Завет, потопът не е залял

цялата земна повърхност, в това число и всички планини, а е засегнал само една определена територия.

Мястото на потопа

Като място на потопа се посочва областта Месопотамия. Там са възникнали най-древните и най-развити цивилизации в историята. Освен това поради разположението на Месопотамия между реките Тигър и Ефрат в този регион опасността от наводнения е голяма. Най-вероятно една от причините за увеличаване на силата на потопа е и прииждането на тези две реки, което довело до наводняване на околността.

Втората причина за приемането на тази област за район на потопа е историческа. В летописите на повечето цивилизации, живели по онова време в този район, са намерени сведения за настъпил по същото време потоп. Тези цивилизации, които станали свидетели на погубването на народа на Нух (м.н.), може би са сметнали за необходимо да документират как това бедствие се е случило и до какво е довело то. Известно е, че повечето легенди за потопа са произлезли от Месопотамия. За нас по-важни обаче са археологическите открития. Те показват, че наистина в този регион някога е имало голямо наводнение. Както ще разгледаме подробно в следващите страници, това наводнение е станало причина за настъпването на един временен застой в развитието на цивилизацията. При направените разкопки са намерени ясни следи от едно такова огромно бедствие.

Направените разкопки в Месопотамия показват, че този район в миналото множество пъти е бил наводняван поради честото прииждане на реките Тигър и Ефрат. Така например някъде около 2000 година пр.н.е., по времето на Ибби-син, който бил владетел на една голяма нация на име Ур, разположена на юг от Месопотамия, за една от годините се споменавало като за “годината след потопа, който унищожил границите между земята и небето”.¹ Около 1700 година пр.н.е., по времето на вавилонските Хаммураби, отново една от годините била отбелязана като “годината на унищожаването на град Ешнунна от едно бедствие”.

През 10-и век пр.н.е., по времето на владетеля Набу-мукин-апал, Вавилон бил наводнен.² През 7-и, 8-и, 10-и, 11-и и 12-и век сл.Хр. в този регион са се случили няколко големи наводнения. Тези природни бедствия се преповтарят също така и през 20-и век в годините 1925, 1930 и 1954.³ Изводът, който можем да направим, е, че за този район винаги съществува опасността от водно бедствие и както е отбелязано в Корана, твърде вероятно е един масивен потоп да е погубил цял народ.

Археологическите доказателства за потопа

Неслучайно в днешни дни откриваме следи от голяма част от погубените народи, за които се разказва в Корана. Археологическите разкопки ни показват, че колкото по-внезапно е изчезването на даден народ, толкова по-голяма е възможността да намерим останки от него.

При внезапно погубване на един народ – в резултат на природно бедствие, ненадейна миграция или война – останките от тази цивилизация често се запазват по-добре. Къщите, в които са живеели хората, и предметите, които са използвали в своето ежедневие, за много кратък период от време биват затрупани под земята. Така тези предмети остават дълго време недокоснати от човешка ръка и когато бъдат намерени, дават една много важна информация за миналото.

Ето по този начин са разкрити и голям брой доказателства за потопа на Нух (м.н.). Смятаният за настъпил около 3000 година пр.н.е. потоп довежда до края на цяла една цивилизация за миг и след това допринася за възникването на една съвсем нова цивилизация. Ето така ясното доказателство за потопа се е съхранило в продължение на хиляди години, така че да можем да си вземем поука от него.

В Месопотамия са извършени множество разкопки с цел изучаване на погълнатите от наводнението равнини. В четири града са открити следи от голямо наводнение. Това са четирите големи центъра на Месопотамия: Ур, Ерех, Киш и Шурупак.

Извършените в тези градове разкопки показват, че тук около 3000 година пр.н.е. е станал потоп. Нека първо да разгледаме разкопките в Ур.

Най-древните останки на цивилизация, открити в град Ур, който днес носи името Тел-ал Муккайар, датират от 7000 година пр.н.е. Градът Ур, който е едно от местата, където хората са създали за първи път цивилизация, се е превърнал в населен район, през който са преминали множество култури.

Направените разкопки в Ур показват, че цивилизацията там е била прекъсната след огромен потоп и по-късно са възникнали нови цивилизации. Първите разкопки са извършени от Р.Х. Хоу от Британския музей. Той бива последван от Леонард Уоули, който става ръководител на разкопките, организирани съвместно от Британския музей и университета в Пенсилвания. Ръководените от Уоули археологични изследвания, които предизвикват световен интерес, продължават от 1922 до 1934 г.

Сър Уоули извършва своите разкопки във вътрешността на пустинята, между Багдад и Персийския залив. Първите основатели на град Ур са дошли от Северна Месопотамия и са се наричали “Убаидиан”. За да се намери по-конкретна информация за този народ, са започнати детайлни разкопки. В

списание “Ридърс дайджест” (“Reader’s Digest”) разкопките на Уоули са описани така:

По време на разкопките след достигане на известна дълбочина археолозите се натъкнали на една много ценна находка, а именно царското гробище на град Ур. Тук, където са погребани шумерските царе и благородници, археолозите откриват множество величествени творби на изкуството. Шлемове, мечове, музикални инструменти, предмети от злато и скъпоценни камъни. Съществуват и още по-важни неща от тези; такива са изработените от глина плочици, върху които с голямо майсторство и висока технология са пресовани исторически записки. Изследователите открили писания, които носели същите имена като тези от царските списъци в Ур. В тях дори е видяно и името на този, който е основал първата царска династия в Ур. Уоули достигнал до извода, че това гробище е направено преди първата династия на Ур. И така прави заключението, че преди първата династия е съществувала една изключително развита цивилизация.

След задълбоченото изследване на находките Уоули решава да копае още по-надолу към основите на гробниците. Работниците разкопали около един метър навътре в превърналите се в кал тухли и там намерили глинени съдове. “И след това всичко изведнъж свърши” – пише Уоули. “Вече нямаше нито чинии, нито гърнета, нито пък пепел, имаше само донесената от водата прясна кал.”

Уоули продължил разкопките след преминаването на два и половинметровия глинозем, разкопали в дълбочина и после изведнъж работниците се натъкнали на оръдия от шмиргелов камък и парчета от глинени съдове, изработени от хората от така наречената от историците Каменна ера. След като хубаво почистили горния кален слой, отдолу се появила една друга цивилизация. Това показва, че в областта се е случило огромно наводнение. Освен това микроскопният анализ показва, че дебелият глинен слой е бил довлечен дотук от толкова мощно наводнение, че то е довело до унищожаването на целия шумерски народ. Ето така епосът за Гилгамеш и историята на Нух (м.н.) се обединяват в този, изкопан в пустинята на Месопотамия, кладенец.⁴

Макс Малоуан предава мислите на ръководещия разкопките Уоули така:

Уоули смята, че в един и същи период от време една толкова голяма наносна маса може да се образува само в резултат на много голямо

наводнение; и добавя, че наносният слой, който отделя шумерския град Ур от града Ал-Убаид, чиито жители са използвали цветни глинени съдове, е остатъкът от легендарния потоп. ⁵

Тези данни показват, че градът Ур е едно от местата, засегнати от потопа. Немският археолог Вернер Келер изразява значението на разкопките по следния начин: *“Откриването на останки от град под глинения слой при извършените в Месопотамия археологически разкопки е доказателство, че тук е станал потоп.”* ⁶

Един друг град от Месопотамия, който също носи следи от потопа, е “Киш на шумерите”, който сега се нарича Талл Ал-Ухаймер. Според древните шумерски източници този град е бил “столицата на първата династия след потопа”. ⁷

В град Шурупак в Южна Месопотамия, днешен Талл Фарах, също са открити следи от потопа. През 1920-1930 година в този град са извършени археологически проучвания под ръководството на Ерик Шмид от университета в Пенсилвания. При тези разкопки в различните слоеве на почвата лесно можело да се проследят възникването и развитието на една цивилизация, която е съществувала 3000-2000 год. пр.н.е. От записките, начертани с гвоздей, става ясно, че в този район около 3000 година пр.н.е. е живял един доста развит, от културна гледна точка, народ. ⁸

Най-важното тук обаче е, че и в този град около 3000-2900 година пр.н.е. е станал потоп. Малоуан, който разказва за изследванията на Шмид, пише:

“На 4-5 метра дълбочина Шмид се натъкна на един пласт от жълта пръст, състояща се от глина и пясък (породени от потопа). Този слой, в сравнение с профила на гробната могила, е по-близо до земното равнище и може да бъде наблюдаван из цялата гробна могила...” Шмид определя този, състоящ се от глина и пясък, слой, който се е запазил от времето на Древното царство на Джемдет Наср, като “речен пясък” и го свързва с потопа на Нух (м.н.). ⁹

С една дума, извършените в Шурупак разкопки показват, че около 3000-2900 година пр.н.е. там също е станал потоп и най-вероятно град Шурупак е бил засегнат от потопа също толкова силно, колкото и останалите градове. ¹⁰

Последното селище, за което има доказателства, че е било засегнато от потопа, е градът Ерех, на юг от Шурупак, или днешен Тал Ал-Уарка. В този град, така както и в останалите, е открит слой, възникнал в резултат на

наводнение. Този слой датира от 3000-2900 години пр.н.е. и е същият като тези в споменатите по-горе градове.¹¹

Известно е, че Тигър и Ефрат пресичат Месопотамия от край до край. Изглежда, че тези две реки и множество други, големи и малки, водни източници по време на това събитие са придошли и обединявайки се с дъждовната вода, причиняват едно огромно наводнение. В Корана събитието е описано така:

И разтворихме Ние вратите на небето със струяща вода, и сторихме да бликнат извори от земята, и водите се срещнаха за предопределена повеля. (Сура Камар, 11-12)

Когато водата преля, Ние ви пренесохме в плаващия ковчег. (Сура Хакка, 11)

Ако разгледаме поотделно факторите, които служат като причина за потоп, ще видим, че те са съвсем естествени събития. Но фактът, че всички те са се случили по едно и също време и че Нух (м.н.) е предупредил народа си за това бедствие, формира чудотворната страна на събитието.

Сведенията, намерени благодарение на извършените проучвания, показват, че потопът се е разпрострял на около 160 км (ширина) от север на юг и 600 км (дължина) от изток на запад. Това означава, че потопът е обхванал всички части на Месопотамия. Ако разгледаме разположението на градовете Ур, Ерех, Шурупак и Киш, които носят следи от потоп, ще видим, че те са разположени на една линия. Следователно потопът би трябвало да е засегнал тези 4 града и техните околности. Освен това не трябва да се забравя, че през 3000 година пр.н.е. географската структура на Месопотамия е била по-различна от днес съществуващата. По онова време коритото на река Ефрат е лежало по-на изток в сравнение с днес; това течение на реката съвпада с линията, по която са подредени градовете Ур, Ерех, Шурупак и Киш. Както се разбира от споменатото в Корана: “разтворихме Ние вратите на небето със струяща вода”, изглежда, че Ефрат е преляла извън коритото си и е заляла тези четири града.

Религиите и културите, в които се разказва за наводнението

Наводнението, за което е съобщено на почти всички народи от проповядващите Божията религия пророци, с течение на времето, в резултат на разнообразни добавки и изопачения, се превръща в легенда за тях.

Бог е съобщил на хората за потоп на Нух (Ной) чрез пророците и книгите, които е изпратил на различните общества, така че да им послужи за

пример и поука. Но всеки път текстовете биват променяни от оригиналните и описанията на потопа биват разкрасявани с мистични и митологични елементи. Коранът е единственият запазил се източник, който е в пълно съгласие с откритията от емпиричните проучвания. Това е така, защото Бог е предпазил Корана дори от най-малката промяна и не е позволил да бъде подправен. От следното откровение в Корана: **“Наистина Ние низпослахме Напомнянето (Корана) и Ние непременно ще го пазим.”** (Сура Хиджр: 9) ние разбираме, че Коранът се намира под специалната закрила на Бог.

В последната част на тази глава, третираща потопа, ние ще видим как събитието бива представено - макар и малко изопачено - в различните култури, както и в Стария и Новия завет.

Потопът на Нух (Ной) в Стария завет

Както е известно, Тората (Петокнижието) – свещената книга, която била низпослана на Муса (Моисей) – с течение на времето губи своята автентичност, части от нея били променени от знатните от Еврейския народ. С откровенията на останалите пророци, изпратени на синовете на Израил в периодите след Муса, се случило същото и те били променени. Това, т.е. загубата на автентичността му, ни кара да гледаме на “Промененото Петокнижие” не като на свещена, а като на историческа книга. Всъщност, това естество на Промененото Петокнижие и противоречията, които съдържа, се виждат ясно в историята за Нух (Ной), въпреки че някои части съответстват на описанието в Корана.

Според Стария завет Бог съобщава на Нух, че всичко освен вярващите ще бъде унищожено, защото цялата земя се била изпълнила с поквара. Поради тази причина Той му заповядва да построи Ковчег и подробно му описал как да направи това. Той също така му казал да вземе със себе си своето семейство, тримата си сина, жените на синовете му, по чифт от всички живи същества и малко провизии.

Седем дена по-късно, когато настъпва времето за потопа, всички подземни ресурси излизат на повърхността, небето се разтваря и едно огромно наводнение залива всичко. Това продължило четиридесет дена и нощи. Ковчегът плувал по водите, които покривали всички планини и високи хълмове. Ето така били спасени тези, които били на борда заедно с Нух, а останалите били понесени от водите на потопа и се издавили. След продължилия 40 дена и 40 нощи потоп дъждът спрял и 150 дена по-късно водите започнали да се оттеглят.

След това, на седемнадесетия ден от седмия месец ковчегът заседнал върху планината Арарат. Нух изпратил гълъб, който да провери дали водите

напълно са се оттеглили или не, и когато накрая гълъбът не се върнал, той разбрал, че водата напълно е пресъхнала. Бог им казал да излязат от ковчега и да се разпръснат по земята.

Някои части от Стария завет, описващи потопа на Нух, са както следва:

И рече Бог на Ноя: Краят на всяка твар се предвижда от Мене, защото земята се изпълни с насилие чрез тях; затова, ето, ще ги изтребя заедно със земята. Направи си ковчег от гоферово дърво.....

.....Ето, Аз ще докарам на земята потоп от вода, за да изтребя под небето всяка твар, която има в себе си жизнено дихание; всичко що се намира на земята ще измре. Но с тебе ще поставя завета Си; и ще влезеш в ковчег ти, синовете ти, жена ти и снахите ти с тебе. И от всичко, от всякакъв вид твар, която живее, да вкараш в ковчег по две от всеки вид, за да опазии живота им със себе си; мъжко и женско да бъдат. От птиците според вида им, от добитъка според вида му, и от всичките земни животни според вида им, по две от всички да влязат при тебе.....

.....И Ной извърши всичко според както му заповяда Бог; така стори. (Битие, 6: 13-22)

А на седемнадесетия ден от седмия месец ковчегът заседна върху Араратските планини. (Битие, 8: 4)

Вземи си по седем от всички чисти животни, мъжки и женските им; а от нечистите животни по две, мъжки и женските им; също и от въздушните птици по седем, мъжки и женски; за да опазии от тях разплод по лицето на цялата земя. (Битие, 7:2-3)

Поставям завета Си с вас, че няма да се изтреби вече никоя твар от водите на потопа, нито ще настане вече потоп да опустоши земята. (Битие, 9:11)

Според Стария завет в съгласие с присъдата, че "всичко що е на земята ще умре" от потоп, който ще залее целия свят, всички хора ще бъдат наказани и единствените, които ще се спасят, са тези, които ще се качат в Ковчег заедно с Нух.

Потопът на Нух (Ной) в Новия завет

Новият завет, който имаме днес, също не е Божия книга в истинския смисъл на думата. Състоящ се от думите и действията на Исус, Новият завет започва с четирите "Евангелия", написани близо век след Исус от хора, които никога не са го виждали или придружавали; на име Матей, Марко, Лука и

Йоан. Съществуват очевидни противоречия между тези четири Евангелия. Особено Евангелието на Йоан се различава сравнително от останалите три (Синоптични Евангелия), които са до известна степен, но не напълно, в съгласие едно с друго. Останалите книги на Новия завет включват писмата, написани от апостолите и Савел от Тарсус (по-късно наречен Св. Павел), разкриващи деянията на апостолите след Исус.

Следователно Новият завет днес не са Божии слова, а по-скоро полуисторическа книга. В Новия завет потопът на Ной е описан накратко, както следва: Нух бил изпратен като пророк на един непокорен народ, който се бил отклонил от правия път, но те не го последвали и продължили своята поквара. Вследствие на това Бог наказал неверниците с потоп и спасил Нух и вярващите, като ги накарал да влязат в Ковчега. Някои глави от Новия завет, свързани с този въпрос, са следните:

И като бяха Ноевите дни, така ще бъде пришествието на Човешкия Син. Защото, както и в ония дни преди потопа, ядяха и пиеха, женеха се и се омъжваха, до деня до когато Ное влезе в ковчега, и не усетиха, до като дойде потопът и завлече всички, така ще бъде и пришествието на Човешкия Син. (Матей, 24: 37-39)

И ако не пощади стария свят, но опази с още седем души Ноя, проповедника на правдата, когато нанесе потоп върху нечестивия свят. (2 Петрово, 2: 5)

И както стана в Ноевите дни, така ще бъде и в дните на Човешкия Син; ядяха, пиеха, женеха се и се омъжваха до деня, когато Ное влезе в ковчега, и дойде потопът и ги погуби всички. (Лука, 17: 26-27)

Които едно време бяха непокорни, когато Божието дълготърпение ги чакаше в Ноевите дни, докато се правеше ковчега, в който малцина, тоест, осем души, се избавиха чрез вода. (1 Петрово, 3: 20)

Защото те своеволно не признават това, че чрез Божието слово от начало е имало небе и земя сплотена от водата, и всред водата, но пак посредством тях тогавашния свят, потопен от водата загина. (2 Петрово, 3: 5-6)

Информация за потопа в другите култури

Шумер: Бог на име Енлил казал на хората, че другите богове възнамеряват да унищожат човечеството, но той самият искал да ги спаси. Героят в историята е Зиусудра, всеотдайният цар на града Сиппур. Богът Енлил казал на Зиусудра какво да направи, за да се спаси от потопа. Текстът,

свързан с изготвянето на кораба, липсва, но фактът, че една такава част някога е съществувала, се разбира от частите, в които е съобщено как Зиусудра бил спасен. Осланяйки се на вавилонската версия на потопа, човек може да направи заключение, че в цялостната шумерска версия на събитието би трябвало да са съществували много повече изчерпателни детайли относно причините за потопа и начина на изготвяне на кораба.

Вавилон: Ут-Напиши е вавилонското съответствие на шумерския герой на потопа - Зиусудра. Друга важна личност е Гилгамеш. Според легендата Гилгамеш решава да потърси и открие своите прадеди, за да се сдобие с тайната за безсмъртието. Той бива предупреден за опасностите и трудностите на едно такова пътуване. Било му казано, че се предполага, че по време на пътешествието ще трябва да премине през "планините Машу и водите на смъртта"; и че дотогава едно такова пътуване е било извършено единствено от бога на слънцето Шамаш. Въпреки всичко Гилгамеш излиза храбро срещу всички опасности на похода и най-накрая успява да достигне до Ут-Напиши.

Текстът, където се разказва за срещата на Гилгамеш и Ут-Напиши, е прекъснат; а там, откъдето той отново става четлив, Ут-Напиши казва на Гилгамеш, че "боговете пазят тайната за живота и смъртта за себе си" (че те не я предоставят на хората). Във връзка с това Гилгамеш пита Ут-Напиши той как се е сдобил с безсмъртието; и в отговор на този въпрос Ут-Напиши му разказал историята за потопа. Самият потоп също е разказан в известните "дванадесет плочи" на епоса за Гилгамеш.

Ут-Напиши започнал с думите, че в историята, която ще разкаже на Гилгамеш, има "нещо тайнствено, тайната на боговете". Той казал, че бил от града Шурупак, най-стария сред градовете по земите на Аккад. Според неговия разказ богът "Еа" го призовал от стените на една бамбукова колиба и му съобщил, че боговете били решили да унищожат всичко живо посредством потоп; но причината за тяхното решение не била съобщена във вавилонския разказ за потопа, така както я нямало и в този на шумерите. Ут-Напиши казал, че Еа го накарал да изготви кораб, в който да вземе със себе си "семената на всичко живо". Той му съобщил за размерите и формата на кораба; според него ширината, дължината и височината на кораба са били равни. В продължение на шест дена и нощи бурята преобърнала всичко наопаки. На седмия ден тя стихнала. Ут-Напиши видял, че отвън всичко се било "превърнало в леплива кал". Корабът заседнал на планината Низар.

Според шумерските и вавилонските регистри Ксисутрос, или Касисадра, е бил спасен от потопа чрез кораб с дължина 925 метра, заедно с неговото семейство, приятели и някои видове животни. Разказва се, че "водите

достигнали до небето, океаните залели бреговете и реките придошли от своите корита". След това корабът се спрял на планината Коридан.

Според асиро-вавилонските регистри Убар-Туту, или Касисадра, бил спасен заедно със своето семейство, слуги, стада и диви животни на кораб с 600 лакътя дължина и 60 лакътя височина и ширина. Потопът продължил 6 дена и 6 нощи. Когато корабът достигнал до планината Низар, гълъбът, който бил пуснат на свобода, се върнал, гарванът обаче не се върнал.

Според някои шумерски, асирийски и вавилонски регистри Ут-Напиши заедно със семейството си се спасил от потоп, който продължил 6 дена и 6 нощи. В тях се казва: "На седмия ден Ут-Напиши погледнал навън. Всичко било спокойно. Човекът отново се бе превърнал в кал". Когато корабът заседнал на планината Низар, Ут-Напиши изпратил навън един гълъб, един гарван и едно врабче. Докато гарванът останал, за да яде трупите, останалите две птици не се върнали.

Индия: В индийските епоси Шатапатха-брахмана и Махабхарата човек на име Ману бил спасен от потоп заедно с Ришиз. Според легендата една риба, която Ману уловил и чийто живот пощадил, изведнъж нараснала и му казала да построи кораб и да го завърже за нейните рога. Тази риба била приета като проявление на бога Вишну. Рибата пренасяла кораба сред гигантските вълни и го докарала на север до планината Химават.

Шотландия: Според една шотландска легенда (келтската част на Великобритания) Дуинлин и Дуифач избягали от голямото бедствие с кораб. Когато ужасният потоп, станал в резултат на разпукването на Линлийон, който бил наричан "Езерото на вълните", намалял, Дуинлин и Дуифач заселили отново Великобритания.

Скандинавия: Скандинавските легенди Едда разказват за Бергалмир и неговата съпруга, които избягали от потоп посредством един голям кораб.

Литва: В една литовска легенда се разказва как няколко чифта хора и животни били спасени, подслонявайки се в една черупка на върха на една висока планина. Когато ветровете и наводненията, които продължавали дванадесет дена и дванадесет нощи, достигнали до високата планина, точно преди да погълнат тези върху нея, Съзателят им хвърлил една гигантска орехова черупка. Тези, които били на планината, били спасени от потоп, плавайки в тази черупка.

Китай: Китайските източници ни казват, че мъж на име Уао с още седем други човека или Фа Ли със своята съпруга и деца били спасени от наводнението и земетресенията на един кораб. Разказва се как "цялата земя била в развалини. Водите започнали да избликват и покрили всичко". Накрая водите намалели.

Потопът на Нух в гръцката митология: Богът Зевс решил да унищожи хората, които с всеки изминат ден започнали да извършват все повече злодеяния, посредством потоп. Единствено Девкалион и неговата съпруга Пирра били спасени от потоп, защото бащата на Девкалион – Прометей, преди това посъветвал сина си да направи един кораб. На 9-ия ден след качването си на кораба двойката стъпила на хълма Парнас.

Всички тези легенди сочат една конкретна историческа реалност. В историята всяко едно общество било получило посланието, всеки е получил Божието откровение и по този начин множеството народи са научили за Потопа. За нещастие с отклоняването на хората от същността на Божието откровение разказът за Потопа претърпява множество изменения и се е превърнал в митове и легенди.

Единственият източник, където можем да открием истинската история за Нух и хората, които го отrekli, е Коранът, който е единственият запазил се непроменен източник на Божието откровение.

Коранът ни предоставя не само достоверна информация за потоп на Нух, но и за други исторически събития и народи. В следващите глави ще разгледаме тези действителни истории.

ЧАСТ 2

ЖИВОТЪТ НА ПРОРОКА ИБРАХИМ

Ибрахим не бе нито юдей, нито християнин, а бе правоверен мюсюлманин, и не бе от съдружаващите. Най-близките хора до Ибрахим са онези, които го последваха, и този Пророк, и тези, които повярваха. Аллах е Покровителят на вярващите. (Сура Ал-Имран, 67-68)

Пророкът Ибрахим (Авраам) е споменаван често в Корана и Бог го дава като пример на хората. Той предал Божието послание на народа си, който се прекланял пред различни идоли, и ги предупредил да се страхуват от Бог. Не само че народът му не се вслушал в призивите му, но и се изправил срещу него. Когато натискът се увеличил, Ибрахим, неговата съпруга, Пророкът Лут (Лот) и най-вероятно още малцина души, които ги проследили, тръгнали да търсят убежище другаде.

Ибрахим бил потомък на Нух (Ной). В Корана също така е съобщено, че той следвал пътя на Нух:

Мир на Нух сред народите. Така награждаваме Ние благодетелните. Той бе един от Нашите вярващи раби. После издавихме другите. И сред неговите последователи бе Ибрахим. (Сура Ас-Сафат, 79-83)

По времето на пророка Ибрахим много от хората, които живеели в равнините на Месопотамия и в Централен и Източен Анадол, се прекланяли пред небето и звездите. Най-важният сред тези богове бил "Син" – богът Луна. Той бил изобразен като човек с дълга брада, облечен в дълга дреха, върху която имало изобразен лунен сърп. Освен това, тези хора изработвали релефни картини и скулптури на тези божества и им се прекланяли. Тази система от вярвания била доста разпространена и намерила "плодородна почва" в Близкия изток, като по този начин се запазила в продължение на един дълъг период от време. Обитателите от този регион продължили да служат на тези богове до около 600 г.пр.Хр. Като следствие на това вярване някои постройки, известни като "зиккурат", които били използвани както за обсерватории, така и за храмове, били построени в региона, простиращ се от Месопотамия до вътрешната част на Анадола, и тук се прекланяли пред някои богове и най-вече пред бога Луна - "Син".¹²

Този вид религиозно поведение, което днес е разкрито от археологическите разкопки, може да бъде открито в Корана. Както е

споменато в Корана, Ибрахим отказал да служи на тези божества и се обърнал изцяло към Господа, единствения истински Бог. Поведението на Ибрахим е разкрито в Корана така:

И каза Ибрахим на баща си Азар: "Нима смяташ изваянията си за богове? виждам, че ти и твоят народ сте в явна заблуда."

И така показваме на Ибрахим владението на небесата и на земята, за да е от убедените.

И когато го покри нощта, той видя звезда. Рече: "Това е моят Господ", а когато залезе, рече: "Не обичам залязващите".

И когато видя луната да изгрява, рече: "Това е моят Господ". А когато залезе, рече: "Ако не ме напъти моят Господ, ще бъда от заблудените хора."

И когато видя слънцето да изгрява, рече: "Това е моят Господ, той е най-голямото". А когато залезе, рече: "О, народе мой, невинен съм за това, което съдружавате!"

Аз обърнах правоверен своето лице към Онзи, Който е сътворил небесата и земята. Аз не съм от съдружаващите". (Сура Ал-Анам, 74-79)

В Корана не е споменато с подробности за родното място на Ибрахим, както и за областта, в която е живял. Но е съобщено, че той и Лут населявали близки една до друга земи и че живеели по едно и също време. Това става ясно от факта, че ангелите, изпратени до народа на Лут, първо дошли при Ибрахим, за да благовестят жена му за син, а след това отишли при Лут.

Един съществен момент относно Ибрахим, който е съобщен в Корана, но който не е посочен в Стария завет, е построяването на Кааба. В Корана се казва, че Кааба е построен от Ибрахим и неговия син Исмаил. Днес единственото нещо, което историците знаят за Кааба, е, че още от древни времена това е едно свещено място. Вкарването на идоли във вътрешността на Кааба по време на 'Годините на невежество' преди появата на пророка Мохамед (с.а.с.) е следствие от дегенерацията и изкривяването на Божията религия, низпослана някога на Ибрахим.

Ибрахим според Стария завет

Старият завет съдържа вероятно най-подробната информация за Ибрахим, въпреки че не е много надежден източник. Според Писанието Ибрахим е роден около 1900 г. пр. Хр. в град Ур, един от най-важните

градове в тази епоха. Той бил разположен на югоизток от Месопотамия. Когато Ибрахим се родил, той бил наречен Аврам, по-късно обаче Бог променил името му на Авраам.

Според Стария завет един ден Бог поискал от Аврам да тръгне на път, да изостави своя град и народ, да отиде в една необитаема област и да създаде една нова общност там. Аврам, който тогава бил на възраст 75 г., се вслушал в този призив и потеглил заедно с безплодната си жена Сарайя, по-късно наречена Сара, което означавало принцеса, и братовия му син - Лот. Докато се движели към Обещаната земя, те спрели за малко в Харан и после продължили по пътя си. Когато стигнали до Ханаанската земя, обещана им от Бога, им било казано, че тази земя е специално избрана за тях и ще принадлежи само на тях. Когато Аврам навършил деветдесет и девет години, той сключил споразумение с Бог и името му било променено на Авраам. Той умрял на сто седемдесет и пет години и бил погребан в пещерата Махпелah, близо до град Хеброн (Ал-Халил) – Западния бряг, който днес е под израелска окупация. Тази земя, закупена от Ибрахим (Авраам) за определена сума пари, става първият негов и на рода му имот в Обетованата земя.

Родното място на Ибрахим според Стария завет

Родното място на Ибрахим винаги е било обект на спорове. Докато Евреите и Християните казват, че е роден в Южна Месопотамия, преобладаващата представа в Ислямския свят е, че пророкът Ибрахим е роден около Урфа-Харан. Някои нови открития показват, че Еврейската и Християнска теза не отразява напълно истината.

Те базират своето твърдение на Стария завет, защото в него се казва, че Ибрахим е роден в град Ур в Южна Месопотамия. След като Ибрахим бил роден и израснал в този град, на него му бива съобщено да тръгне към Египет, където в течение на дългото пътуване той преминава през местността Харан в Турция.

Наскоро открит ръкопис на Стария завет обаче поражда сериозни съмнения относно истинността на тази информация. В гръцкия ръкопис от 3-ти век пр. Хр., който се приема за най-старото копие на Стария завет, намерено досега, никъде не се споменава за “Ур”. Днес много специалисти в областта на Стария завет твърдят, че думата “Ур” е грешна или по-късно добавена. Това означава, че Ибрахим не е бил роден в Ур и може би никога през живота си не е бил в Месопотамия.

Освен това имената на някои местности и намиращите се в тях региони са се променили с течение на времето. В наши дни в по-голямата си част Месопотамия обхваща южните крайбрежия на земите на Ирак между реките

Тигър и Ефрат. Преди около две хилядолетия обаче за Месопотамия бил приеман един регион по на север, достигащ дори до Харан, и една част от днешната територия на Турция. Следователно, ако приемем, че "земите Месопотамия" в Стария завет са верни, то би било погрешно да мислим, че Месопотамия отпреди две хилядолетия и тази днес имат едно и също географско положение.

Дори и да съществуват сериозни съмнения и несъгласие относно това, че Ур е родният град на Ибрахим, то съществува едно взаимно съгласие, че той е живял в областта Харан и околностите ѝ. Нещо повече, едно малко проучване на Стария завет ще ни даде известна информация, подкрепяща възгледа, че родното място на Ибрахим е Харан. Така например в Стария завет регионът Харан е обозначен като "Арамейска земя" (Битие 11: 31 и 28: 10), също така е казано и че тези, които идват от рода на Ибрахим, са "синове арамейски" (Второзаконие 26: 5). Идентифицирането на Ибрахим като арамеец показва, че той е прекарал живота си в тази област.

В ислямските източници съществуват силни доказателства за това, че Ибрахим е роден близо до Харан и Урфа. В Урфа, който е наречен "града на пророците", съществуват множество предания и легенди за Ибрахим.

Защо Старият завет е бил променен?

Старият завет и Коранът сякаш разказват за двама различни пророци, наричани Авраам и Ибрахим. В Корана Ибрахим е изпратен като пророк на един идолопоклоннически народ. Неговият народ се прекланял пред небето, звездите, Луната и множество други идоли. Ибрахим се борел срещу народа си, опитвал се да ги откъсне от суеверните им вярвания и неминуемо предизвикал гнева на цялата общност, включително и на баща му.

В действителност обаче нито едно от тези неща не е споменато в Стария завет. Не е споменато нито захвърлянето на Ибрахим в огъня, нито за това, че строшил всички идоли, на които народът му се прекланял. В Стария завет, като цяло, Ибрахим е представен като прародител на Евреите. Очевидно е, че тази гледна точка е прокарана от върховете на Еврейската общност с цел излагане на преден план на идеята за "раса". Евреите вярват, че са народ, избран завинаги от Господа, и по-висш от останалите народи. Те преднамерено променили своята Божия книга, като добавяли и заличавали части от нея в съответствие с това вярване. Ето защо в Стария завет Ибрахим е изобразен само като прародител на Евреите.

Християните, които също вярват в Стария завет, смятат, че Ибрахим е прародител на Евреите, но с тази разлика, че според тях той не е Евреин, а Християнин. Християните, които не отдавали такова голямо значение на

идеята за расата, така както Евреите, отстояват това становище и именно това е причината за неразбирателството и враждебността между двете религии. В Корана Бог дава следното обяснение на тези спорове:

О, хора на Писанието, защо спорите за Ибрахим? Тората и Евангелието бяха низпослани едва подир него. Нима не проумявате?

Ето, вие спорехте за онова, за което имате знание. А защо спорите за онова, за което нямате знание? Аллах знае, вие не знаете.

Ибрахим не бе нито юдей, нито християнин, а бе правоверен мюсюлманин, и не бе от съдружаващите.

Най-близките хора до Ибрахим са онези, които го последваха, и този Пророк, и тези, които повярваха. Аллах е Покровителят на вяващите. (Сура Ал-Имран, 65-68)

В Корана, за разлика от написаното в Стария завет, Ибрахим е представен като човек, който предупреждавал народа си да се побои от Бога и който се борел срещу тях в името на това. Още от младежка възраст той започнал да призовава хората да не се прекланят пред идолите. Неговият народ обаче му отвърнал, като се опитал да го убие. Успявайки да избяга от злонамереността на своя народ, Ибрахим емигрирал.

ЧАСТ 3

НАРОДЪТ НА ЛУТ И ГРАДЪТ, КОЙТО БИЛ ПРЕОБЪРНАТ НАДОЛУ

И народът на Лут отричаше предупредителите. Изпратихме срещу тях ураган от камъни, освен за семейството на Лут. Спасихме ги на развиделяване – благодеяние от Нас. Така въздаваме на онзи, който е признателен. Той ги предупреди за Нашето мъчение, но те се усъмниха в предупреждението. (Сура Камар: 33-36)

Лут (Лот) (м.н.) живее по едно и също време с Пророка Ибрахим (Аврам) (м.н.). Лут е изпратен като пратеник на един от съседните на Пророка Ибрахим народи. Според съобщеното в Корана този народ е извършвал невиджана дотогава извратеност – хомосексуализъм. Когато Лут (мир нему) им казва да се откажат от тези извратености и им проповядва Божиата вяра, те го опровергават, отричат пророчеството му и продължават перверзията си. В резултат на това народът бива погубен посредством ужасно бедствие.

В Стария завет името на града, в който живее Лут (м.н.) и който покъсно бива погубен, е Содом. Става ясно, че поселенията в северната част на Червено море народ е бил унищожен по начин, напълно съответстващ на разкритото в Корана. От извършените археологически проучвания се разбира, че градът е бил разположен близо до Мъртво море, което се простира по протежение на границата между Израел и Йордания.

Преди да разгледаме подробно останките от това нещастие, нека да видим защо народът на Пророка Лут е бил наказан по този начин. В Корана е разкрито как Пророкът Лут предупреждава своя народ и какъв е отговорът, който те му дават:

И народът на Лут взе пратениците за лъжци. Техният брат Лут им каза: “Не се ли боите? Аз съм доверен пратеник за вас, затова се бойте от Аллах и на мен се покорете! И не искам от вас отплата. Моята отплата е единствено от Господа на световите. Нима ходите при мъжете от хората, а оставяте съпругите си, които вашият Господ е сътворил за вас? Да, вие сте престъпващи хора.” Казаха: “Ако не престанеш, о, Лут, ще бъдеш прокуден!” Каза: “Аз мразя вашето деяние”. (Сура Шуара: 160-168)

Народът на Лут го заплашва в отговор на призива му да поемат по правия път. Неговият народ го намразва, защото той се опитва да ги напъти и искат да изгонят него и всички останали вярващи. В други айяти това събитие е разкрито така:

И пратихме Лут, който каза на своя народ: “При мъжете ходите със страст наместо при жените. Вие сте хора престъпващи.” А отговорът на народа му бе само да кажат: “Прогонете ги от вашето селище! Те били хора, които се пазят чисти.” И спасихме него и семейството му, освен неговата жена. Тя бе от оставащите. И изсипахме отгоре им дъжд [от нажежени камъни]. Виж какъв е краят на престъпниците! (Сура Араф, 80-84)

Пророкът Лут призовавал своя народ към очевидната истина и изрично ги предупреждавал, но те не обръщали внимание на нито едно от предупрежденията и продължавали да го отхвърлят и да отричат наказанието, за което Лут им съобщавал.

И [изпратихме] Лут, който рече на своя народ: “Вие вършите скверността. Не ви изпревари в това никой народ. Нима при мъжете ходите и дебнете по пътищата, и вършите порицаваното, където се събирате?” А отговорът на народа му бе само да кажат: “Донеси ни мъчението на Аллах, ако говориш истината!” (Сура Анкабут: 28-29)

Получавайки от своя народ горечитирания отговор, Лут се обърнал за помощ към Бог:

Каза: “Господи, подкрепи ме срещу хората, сееси развала!” (Сура Анкабут: 30)

“Господи, спаси мен и моето семейство от това, което вършат!” (Сура Шуара: 169)

В отговор на молитвата на Лут Бог изпратил на земята два ангела с човешки облик. Преди да отидат при Пророка Лут, те се отбили при Пророка Ибрахим. Благовестявайки Ибрахим, че съпругата му ще роди син, пратениците съобщават и причината за тяхното изпращане: погубването на безочливия народ на Лут.

Рече (Ибрахим): “А какво ви е намерението, о, пратеници?” Рекоха: “Изпратени сме при хора-престъпници, за да изсипем върху тях камъни от глина, белязани при твоя Господ за прекаляващите.” (Сура Зарийат: 31-34)

И каза (Ибрахим): “А какво е намерението ви, о, пратеници?” Казаха: “Изпратени сме при хора престъпващи, освен семейството на Лут. Ще го спасим цялото, освен неговата жена. Известно ни е, че тя ще бъде сред оставащите.” (Сура Хиджр: 57-60)

След като напуснали дома на Ибрахим, ангелите-пратеници пристигнали при Лут. Пророкът Лут, който първоначално не познал пратениците, се разтревожил, но след като разговарял с тях, се успокоил:

И когато Нашите пратеници отидоха при Лут, той се натъжи за тях и отмаля [от страх] за тях, и рече: “Това е тежък ден.” (Сура Худ: 77)

Той (Лут) каза: “Вие сте непознати хора.” Казаха: “Да, дойдохме при теб с онова, за което се съмняват [твоите хора]. И ти донесохме правдата. Ние казваме истината. Тръгни със своето семейство в част от нощта и върви зад тях! И никой от вас да не се обърне! И продължете натам, където ви е повелено!” И го предизвестихме с тази повеля, че коренът на тези ще бъде отсечен на сутринта. (Сура Хиджр: 62-66)

През това време народът на Лут научил за гостите му. Те не се поколебали да се обърнат и към тези гости с извратените си наклонности. Те заобградили къщата. Уплашен за своите гости, Лут се обърнал към народа си със следните думи:

Каза [Лут]: “Тези са ми гости. Не ме опозорявайте! Бойте се от Аллах! И не ме посрамвайте!” (Сура Хиджр: 68-69)

Казаха: “Не те ли възприяхме от хората [да ти гостуват]?” (Сура Хиджр: 70)

Смятайки, че те ще причинят зло на него и гостите му, Лут казал така:

Рече: “Ех, да имах сила над вас или да се осланях на здрава опора!...” (Сура Худ: 80)

"Гостите" напомнили на Пророка Лут, че са Божии пратеници и му казали следното:

Рекоха [гостите]: “О, Лут, ние сме пратеници на твоя Господ. Не ще те докоснат. Тръгни със своето семейство в част от нощта и никой от вас да не се обърне, освен жена ти нея ще я порази, каквото порази и тях. Срокът им е утрото. Не е ли близо утрото?” (Сура Худ: 81)

С достигането на извратеността на народа на Лут до крайна степен Бог спасил Пророка Лут посредством ангелите. На сутринта жителите на града били погубени от бедствието, за което Лут им бе съобщил преди това.

И поискаха от него да ги допусне до гостите си, но ослепихме очите им. Вкусете Моето мъчение и Моето предупреждение! И рано сутринта ги сполетя трайно мъчение. (Сура Камар: 37-38)

Айятите, описващи погубването на народа на Лут, са следните:

И Викът ги обзе при изгрев слънце. И преобърнахме селището надолу, и изсипахме над тях порой камъни от глина. В това има знамения за прозорливите. Те [селищата] са на все още съществуващ път. (Сура Хиджр: 73-76)

И когато Нашата повеля дойде, преобърнахме [селището] надолу и изсипахме над тях порой камъни от глина, белязани при твоя Господ. Те не са далеч от угнетителите. (Сура Худ: 82-83)

После унищожихме другите. И изсипахме върху им дъжд [от нажежени камъни]. И колко лош бе дъждът за предупреждението! В това има знамение, но повечето от тях не вярват. Твоят Господ наистина е Всемогъщия, Милосърдния. (Сура Шуара: 172-175)

Докато жителите на града били погубени, единствено Лут и останалите вярващи, които не били повече от "един дом", били спасени. Жената на Лут също не повярвала и затова и тя била погубена заедно с останалите.

И пратихме Лут, който каза на своя народ: “Нима вършите скверността, с която не ви е предшествовал нито един от народите? При мъжете ходите със страст наместо при жените. Вие сте хора престъпващи.” А отговорът на народа му бе само да кажат: “Прогонете ги от вашето селище! Те били хора, които се пазят чисти.” И спасихме него и семейството му, освен неговата жена. Тя бе от оставащите. И изсипахме отгоре им дъжд [от нажежени камъни]. Виж какъв е краят на престъпниците! (Сура Араф: 80-84)

Ето така Пророкът Лут бил спасен заедно с останалите вярващи и семейството му, с изключение на неговата жена. А извратеният му народ бил погубен и градът заличен от земята.

"Явните знаци" в езерото Лот (Мъртво море)

С думите: "И когато Нашата повеля дойде, преобърнахме [селището] надолу и изсипахме над тях порой камъни от [изпечена] глина" от 82-ри аят от сура Худ е описано ясно нещастieto, което е сполетяло народа на Лут (Лот).

Посредством израза "преобърнахме [селището] надолу" се загатва, че областта е била напълно разрушена от силно земетресение. Съобразно с това, езерото Лот (Мъртво море), където се е случило събитието, притежава ясни знаци за настъпването на такова бедствие. Немският археолог Вернер Келер казва следното за тази област:

*Наред с основата на тази огромна пукнатина, която минава точно през този район, долината Сидим, която обхваща Содом и Гомора, един ден се потапя в бездната. Тяхната гибел настъпва чрез мощно земетресение, което най-вероятно е придружено от експлозии, гръмотевици и изтичане на природен газ и всеобщ голям пожар.*¹³

Всъщност езерото Лот, или както още се нарича – Мъртво море, е разположено върху една активна сеизмична област, т.е. точно върху една земетръсна зона:

*Дъното на Мъртво море е разположено във вътрешността на една тектонична пукнатина, наречена "Рифова долина". Тази долина се простира по протежение на 300 км, като започва от Тивериадското езеро и стига до средата на долината Арабах.*¹⁴

Що се отнася до събитието, разкрито във втората част на айята: "изсипахме над тях порой камъни от [изпечена] глина", то това най-вероятно посочва вулканично изригване, настъпило на бреговете на езерото, в резултат на което скалите и камъните от изригването били в "изпечена форма". (Същото събитие е разкрито и в 173-ти айят на сура Шуара така: "И изсипахме върху им дъжд [от нажежени камъни]. И колко лош бе дъждът за предупреждения!")

Във връзка с това Вернер Келер пише:

*Пропадането освобождава вулканичните сили, които са спящи надълбоко, по протежение на пукнатината. В горната долина на Йордания близо до Башан все още има внушителни кратери на изгаснали вулкани; огромни маси лава и хлътнали базалтови пластове са се наслоили върху варовиковата повърхност.*¹⁵

Именно тези пластове от лава и базалт са най-голямото доказателство за това, че навремето тук е имало вулканично изригване и земетресение. Бедствието, описано в Корана като: "изсипахме над тях порой камъни от [изпечена] глина", е и най-вероятно именно това вулканично изригване. А

изразът "И когато Нашата повеля дойде, преобърнахме [селището] надолу" от същия айят пък по всяка вероятност се отнася за настъпило в "Рифовата долина" тектонично земетресение, пораждащо силни вулканични изригвания, и появилите се в резултат на това разпуквания и наноси. (Бог знае най-добре)

"Явните знаци", предоставени ни от езерото Лот, в действителност са доста интересни. Като цяло описаните в Корана събития са се случили в Средния изток, Арабския полуостров и Египет. Точно в средата на тези земи е разположено и езерото Лот. Езерото Лот, така както и събитията, случили се около него, заслужават внимание от геологична гледна точка. Езерото е приблизително 400 метра под нивото на Средиземно море. Тъй като най-дълбокото място на езерото е 400 метра, то дъното му е 800 метра под нивото на Средиземно море. Това е най-ниската точка на земята. Дълбочината на другите местности, които са под морското равнище, е не повече от 100 метра. Друга особеност на езерото Лот е, че солното съдържание на водата е много високо, концентрацията ѝ е почти 30 %. Поради тази причина никакви живи организми, като риби или водорасли, не могат да живеят в езерото. Ето защо в западната литература езерото Лот е наричано "Мъртво море".

Описаното в Корана събитие, свързано с народа на Лут, се е случило, според извършените изчисления, около 1800 г.пр.Хр. Опирайки се на археологическите и геоложките си проучвания, немският археолог Вернер Келер отбелязва, че градовете Содом и Гомора в действителност са били разположени в долината Сидим, която представлява областта в най-далечния и долен край на езерото Лот, и че някога този район е бил населяван от големи и многолюдни градове.

Най-интересната структурна особеност на езерото Лот е и доказателство, показващо как бедствието се е случило точно по начина, по който е описано в Корана:

В източната част на Мъртво море има издатина, която наподобява на език и образува един полуостров. Арабите наричат тази издатина Ел-Лисан, което означава "език". Тук, на морското дъно, има една остра извивка, която сякаш разделя морето на две, но това е незабележимо при поглед от сушата. Отдясно на полуострова почвата образува остър наклон надолу в дълбочина 1200 фута. От лявата страна на полуострова равнището на водата се запазва необикновено плитко. При извършените през последните години сондажи бе установено, че дълбочината е само 50-60 фута. Изключително плитката част на Мъртво море, от полуострова Ел-Лисан до най-южния край, е била долината Сидим.¹⁶

Вернер Келер отбелязва, че тази плитка местност, която е установено, че се е формирала впоследствие, е била резултат от споменатото по-рано земетресение и масивното срутване, което то е породило. Това е било мястото, където Содом и Гомора са били разположени, или с други думи, мястото, където народът на Пророка Лут е живял.

Някога тази област е можело да се прекоси пеш. Сега обаче долината Сидим, където Содом и Гомора някога са били разположени, е покрита с равната повърхност на долната част на Мъртво море. Рухването на основата в резултат на ужасна катастрофа, настъпила в началото на 2-рото хилядолетие пр.Хр., станало причина за вливането на солена вода от север в тази новоформирана се кухня и така басейнът се запълнил със солена вода.

Следите на народа на Лут са видими... Когато човек направи едно пътешествие с лодка през езерото Лот към неговата най-южна част, ако слънцето огрява от благоприятна посока, то пред него ще се разкрие нещо изключително фантастично. На известно разстояние от брега и ясно видимо под водната повърхност ще открие контурите на гори, които са били съхранени от изключително соленото съдържание на Мъртво море. Стъблата и корените, видими под блещукащата зеленикава вода, са много древни. Долината Сидим, където някога тези дървета са били със зелени листа, покриващи клоните им, е била едно от най-красивите места в региона.

Техническата страна на бедствието, което сполетява народа на Лут, става ясна от геоложките проучвания. Те разкриват, че земетресението, което унищожава народа на Лут, се е случило вследствие на едно доста дълго пропукване на земната повърхност (фаулна линия), по протежение на дългото 190 км корито на река Шери'ат. Реката Шери'ат прави едно спускане от общо 180 метра. Тази подробност и фактът, че езерото Лот е на 400 метра под морското равнище, са две важни доказателства, показващи, че тук някога се е случило голямо геолошко събитие.

Интересната структура на река Шери'ат и езерото Лот съставят само малка част от пукнатината или цепнатината, преминаваща през тази област на земята. Пукнатината започва от подножието на планината Таурус, простира се до южните брегове на езерото Лот, преминава над Арабската пустиня на залива Акаба, продължава отвъд Червено море и завършва в Африка. По протежението на тази дълга пукнатина са установени силни вулканични дейности. Така че в планината Галилей в Израел, във високоравнинните региони в Йордания, в залива Акаба и други съседни региони се забелязва наличието на черен базалт и лава.

Всички тези останки и географски доказателства показват, че катастрофалното геологично събитие се е случило до езерото Лот (Мъртво море). Вернер Келер пише така:

Наред с основата на тази огромна пукнатина, която минава точно през този район, долината Сидим, която обхваща Содом и Гомора, един ден се потапя в бездната. Тяхната гибел настъпва чрез мощно земетресение, което най-вероятно е придружено от експлозии, гръмотевици и изтичане на природен газ и всеобщ голям пожар. Пропадането освобождава вулканичните сили, които са спящи надълбоко, по протежение на пукнатината. В горната долина на Йордания близо до Башан все още има внушителни кратери на изгаснали вулкани; огромни маси лава и хлътнали базалтови пластове са се наслоили върху варовиковата повърхност.¹⁷

В декемврийското издание от 1957 г. на списание *National Geographic* във връзка с този въпрос е направен следният коментар:

Хълмът Содом, безплодна пустощ, се издига остро над Мъртво море. Никой досега не е успял да открие погубените градове Содом и Гомора, но учените вярват, че те са разположени в долината Сидим, която е срещуположна на тези скали. Най-вероятно вследствие на земетресението са погълнати от прииждащите води на Мъртво море.¹⁸

Крайт на Помпей е подобен

В долуцитираните айяти от Корана е казано, че Божиите закони нямат промяна:

И се вричаха в Аллах с най-усърдните си клетви, че ако дойде при тях предупредител, непременно ще следват неговото напътствие повече от всяка друга общност. А когато дойде при тях [Мухаммад като] предупредител, това само увеличи тяхното отвращение, от надменност на земята и лукавство в злината. Но злото лукавство поражда само онези, които го кроят. И нима чакат друго освен обичая спрямо предците? И не ще откриеш ти промяна в обичая на Аллах, и не ще откриеш отклоняване в обичая на Аллах. (Сура Фатир: 42-43)

Разрушаването на Помпей станало посредством изригването на вулкана Везувий.

Този вулкан е символ на Италия и по-точно на град Неапол. Оставайки спокоен през последните две хилядолетия, Везувий е наречен "Планината на

Предупреждението". Не е случайно, че той е известен така. Нещастieto, което сполетяло Содом и Гомора, е много подобно на това, което е погубило и Помпей.

На западния склон на Везувий е разположен гр. Неапол, а на източния - Помпей. Лавата и пепелта на едно огромно вулканично изригване, случило се преди две хилядолетия, залели жителите на града. Нещастieto се случило толкова внезапно, че всичко в града било заварено посред всекидневния му живот и днес се е запазило точно както е било преди две хиляди години. Все едно, че времето е било замразено.

Заличаването на Помпей от лицето на земята посредством едно такова бедствие не е било случайно. Историческите сведения показват, че градът е бил център на развлечения и разврат. Проституцията в града била толкова разпространена, че дори броят на публичните домове бил неизвестен.

Но лавата на Везувий само за миг заличила целия град от картата на земята. Най-интересната страна на събитието е, че никой не е избягал, въпреки ужасната сила на изригването на Везувий. Като че ли те дори не са забелязали катастрофата, все едно, че са били омагьосани. Семейство, което се хранело, било вкаменено точно в този момент. Били открити множество двойки, вкаменени по време на полово сношение. Най-интересното е, че сред тях имало двойки от еднакъв пол и такива на малки момчета и момичета. Лицата на някои от вкаменените човешки тела, открити в Помпей, били невредими. Като цяло изражението на тези лица било такова на объркване.

Тук лежи и най-неразбираемият аспект на гибелта. Как е възможно хиляди хора да чакат да бъдат застигнати от смъртта, без да видят или да чуят нищо?

Именно това показва, че изчезването на Помпей е било подобно на пагубните събития, разкрити в Корана, защото там, когато се разказва за тях, специално се подчертава за настъпването на "внезапно унищожение". Така например "жителите на града", според сура Йа Син, загинали всички заедно внезапно, за един миг. Тази ситуация е разкрита в 29-и аят от сурата така:

Бе само един Вик и ето ги изпепелени! (Сура Йа Син: 29)

В 31-ви аят на сура Камар отново е наблегнато на "внезапното унищожение", когато се разказва за погубването на самудяните:

Изпратихме срещу тях само един Вик и станаха като сухите сламки на сеното. (Сура Камар: 31)

Смъртта на жителите на Помпей настъпила внезапно, точно както е описано в гореспоменатите айяти от Корана.

Въпреки всичко това обаче там, където някога е бил разположен Помпей, нещата не са се променили много. Кварталите на Неапол, където властва разврат, не остават по-назад от Помпей. Остров Капри е място, където живеят хомосексуалисти и нудисти. В туристическите брошури остров Капри е представян като "Рая на хомосексуалистите". Не само в Капри и Италия, но и в почти целия свят се наблюдава една подобна морална деградация и хората упорстват в отказа си да се поучат от ужасните бедствия, сполетели миналите поколения.

ЧАСТ 4

АДИТИТЕ И "ПЯСЪЧНИЯТ АТЛАНТИС" - УБАР

А адитите бяха погубени от бушуващ леден вихър. Накара го Той да вилнее срещу тях седем нощи и осем дни поред, и виждаш там хората покосени, сякаш са стволоче на повалени палми. И нима виждаш някой останал от тях? (Сура Хакка: 6-8)

Друг народ, който бил погубен и за който е разказано в множество сури на Корана, са адитите - споменати след народа на Нух (мир нему). Изпратен при адитите, Худ (мир нему) ги призовавал, както правели и всички останали пророци, да вярват единствено в Бог, без да го съдружават, и да се подчинят на него - пророка на тяхното време. Хората отвърнали на Худ с неприязън. Те го обвинили в неблагоприятие, измамничество и в това, че се опитва да промени системата, която прадедите им са установили. В сура Худ е разкрито с подробности всичко, което се случило между Пророка Худ и неговия народ:

И при адитите брат им Худ... Рече: “О, народе мой, служете на Аллах! Няма друг бог освен Него. Вие сте само клеветници. О, народе мой, не искам от вас отплата за това. Моята отплата е единствено от Онзи, Който ме е сътворил. Нима не проумявате? О, народе мой, молете за опрощение вашия Господ и се покайте пред Него, и ще ви изпрати Той обилен дъжд от небето, и ще ви надбави сила към вашата сила! И не се отмятайте, престъпвайки!”
Рекоха: “О, Худ, ти не ни донесе ясен знак и не ще изоставим нашите божества заради твоите слова. И не ти вярваме. Ще кажем само, че те е поразило със зло някое от нашите божества.”

Рече: “Призовавам за свидетел Аллах и вие свидетелствайте, че съм невинен за онова, което съдружавате с Него. И лукавствайте срещу мен всички, и не ме изчакайте! Аз се уповавам на Аллах, моя Господ и вашия Господ. Няма твар, която Той да не държи под Своя власт. Моят Господ е на Правия път. А отметнете ли се вече ви съобщих онова, с което бях пратен при вас. И ще ви подмени моят Господ с други хора. И никак не ще Му навредите. Моят Господ пази всяко нещо.”

И когато Нашата повеля дойде, с милост от Нас спасихме Худ и онези, които вярваха с него. И ги спасихме от сурово мъчение.

Такива бяха адитите. Отрекоха знаменията на своя Господ и се възпротивиха на Неговите пратеници, и следваха повелята на всеки упорит деспот.

И ги следва проклятие на този свят и в Деня на възкресението. Да, адитите отрекоха своя Господ. Да, гибел за адитите, народа на Худ! (Сура Худ: 50-60)

Друга сура, в която се говори за адитите, е сура Шуара. Тук са подчертани и някои от характеристиките на адитите. Според тези сведения те са били народ, който "гради паметници на всяко възвишение" и "прави дворци, сякаш ще векува в тях". Освен това те сеели поквара и били безмилостни. Когато Худ предупреждавал народа си, те му отвърнали, че неговите думи са "само обичаите на предците". Те били силно убедени, че нищо няма да им се случи:

И адитите взеха пратениците за лъжци. Техният брат Худ им каза: "Не се ли бойте? Аз съм доверен пратеник за вас, затова се бойте от Аллах и на мен се покорете! И не искам от вас отплата. Моята отплата е единствено от Господа на световите. Нима градите паметник на всяко възвишение за забавление? И правите дворци, сякаш ще векувате. И ако прилагате сила, прилагате я като тирани.

Затова се бойте от Аллах и на мен се покорете! И бойте се от Онзи, Който ви е дал вашето знание, и ви е дал добитък и синове, и градини, и извори! Страхувам се за вас от мъчение във великия Ден."

Казаха: "Все ни е едно дали проповядваш, или не си от проповедниците. Това са само обичаите на предците. И не ще бъдем измъчвани."

И го взеха за лъжец, и ги погубихме. В това има знамение, но повечето от тях не вярват. Твоят Господ наистина е Всемогъщия, Милосърдния. (Сура Шуара: 123-140)

Хората, които проявили неприязън към Худ и се изправили срещу Бог, били наказани. Една ужасна пясъчна буря погубила адитите, сякаш "никога не бяха съществували".

Археологическите открития, свързани с град Ирам

В началото на 90-те години на 20-и век най-известните в света вестници под заглавията "Открит е великолепен арабски град", "Легендарният арабски град е разкрит", "Пясъчният Атлантис – Убар" отделят широко място на едно много важно археологическо откритие. Това, което прави това археологическо откритие по-интригуващо, е фактът, че този град също така е споменат и в Корана. Много хора, които до този момент смятат, че споменатите в Корана адити са само легенда или че никога няма да бъдат

открити, остават слисани пред това откритие. Откриването на този град, който е споменат единствено в словесните легенди на бедуините, породило огромен интерес и любопитство.

Човекът, който открива този посочен в Корана легендарен град, е любителят археолог Николас Клеп.¹⁹

Докато Николас Клеп, който е специалист по арабски и режисьор на документални филми, извършва проучвания върху арабската история, попада на една книга, написана през 1932 г. от английския изследовател Бертрам Томас, със заглавие "Arabia Felix" ("Благоденстваща Арабия"). Arabia Felix е наименованието на областта, която се намира в южната част на завзетия от римляните Арабски полуостров и обхваща днешен Йемен и Оман. Гърците наричали тази област "Еудаймон Арабия", а арабските мъдреци от средновековието - "Ал-Яман ас-Саида".²⁰

Всички тези наименования означават "щастливи араби", защото живеещите в този регион хора в миналото били смятани за най-щастливите хора на своето време. Добре, но каква е била причината за това определение?

Техният добър късмет се дължал отчасти на стратегическото им местоположение - тази област била търговски център на осъществяваната между Индия и Арабския полуостров търговия на подправки. Освен това хората, които обитавали тези земи, също така отглеждали растение на име "тамян", което се среща много рядко и по онова време било използвано в някои религиозни ритуали за кадене и било със стойността на злато.

Английският изследовател Бертрам Томас е описал подробно тези "щастливи" племена и твърди, че е открил следите на древен град, който тези племена били забелязали.²¹ Това бил градът, известен сред бедуините като "Убар". По време на пътуването си в тази близка до крайбрежието област, където е разположен Оман, живеещите в пустинята бедуини му показали една стара пътечка и му обяснили, че тя водела до един много стар град на име Убар. Томас, който проявил голям интерес по въпроса, умрял, без да може да завърши проучването си.

Клеп, който изследва подробно това, което английският изследовател Томас бил написал, бил убеден в съществуването на изгубения град, описан в книгата. Без да губи време, той се заема със своята изследователска дейност.

За да докаже съществуването на Убар, Клеп прибегва към два метода. Първо намира следите от пътечката, за чието съществуване бедуините твърдели. Обръщайки се към НАСА, иска да бъдат направени сателитни снимки на този район. След големи усилия той успява да склони компетентните лица да направят тези снимки.²²

След това Клеп започва да изследва древните ръкописи и карти, които се намират в библиотеката "Хънтингтън" в Калифорния. След кратки

проучвания намира една карта, която е нарисувана от египетско-гръцкия географ Птолемей през 200 г. сл.Хр. На картата са обозначени местоположението на един намиращ се в местността древен град и пътищата, водещи до него.

Същевременно на снимките, направени от НАСА, се виждат следи от пътища, които не е възможно да бъдат видени с просто око, а само чрез един цялостен въздушен поглед. Сравнявайки тези снимки с древната карта, с която се бил сдобил, Клеп най-накрая достига до заключението, от което се нуждае: нарисуваните на картата пътища и тези, които се виждат от сателитните снимки, си съвпадат едни с други. Крайната точка на тези пътища, от своя страна пък, е един обширен район, върху който става ясно, че в миналото е имало град.

Ето така бива открито местоположението на легендарния град, който е тема на разказваните от бедуините предания. С началото на разкопките изпод пясъците започват да излизат и останките на древния град. Именно поради тази причина този изчезнал град е определен като “Пясъчния Атлантис – Убар”.

Добре, но кое доказва, че този град е градът на споменатите в Корана адити?

Веднага след появата на първите руини става ясно, че това са споменатите в Корана колони на адитите и ирамитите. Защото сред извадените в резултат на разкопките постройки има високи колони, чието съществуване е подчертано в Корана. Д-р Заринс, който е от ръководещия разкопките изследователски екип, казва, че това, което различава този град от останалите археологически открития, са високите колони и поради тази причина това е градът Ирам на споменатите в Корана адити. За жителите на Ирам в Корана е казано следното:

Не видя ли ти как постъпи твоят Господ с адитите и с ирамитите, имащи високи постройки, подобни на които не бяха сътворени по земите. (Сура Фаджр, 6-8)

Адитите

Дотук видяхме, че Убар най-вероятно е споменатият в Корана град Ирам. Според Корана жителите на града не се вслушали в Пророка Худ, който дошъл при тях с Божието послание и предупреждение, и затова били погубени.

Самоличността на адитите, които основали град Ирам, също е породила големи спорове. В историческите регистри не е споменато за народ с толкова развита култура или за създадена от него цивилизация. Може да ви се стори

малко странно, че в историческите регистри не е споменато името на един такъв народ.

От друга страна обаче, не би било толкова учудващо, че в регистрите и архивите на древните цивилизации не можем да открием нито дума за съществуването на този народ. Причината за това е, че той е живял в Южна Арабия, която е област отдалечена от останалите народи, живеещи в Месопотамия и Средния изток, и която е имала само ограничени контакти с тях. Много естествено е държава, която е малко известна, да не бъде записана в историческите регистри. Въпреки това обаче е възможно сред хората от Средния изток да чуете множество истории за адитите.

Най-съществената причина, поради която адитите не са споменати в писмените регистри, е това, че писмената комуникация не е била широко разпространена в региона през онези времена. Следователно можем да приемем, че адитите са създали цивилизация, но тя не е вписана в историческите архиви на цивилизациите, които са си водели документация. Ако този народ бе съществувал малко по-дълго, то може би днес щяхме да имаме повече информация за тях.

Писмени сведения за адитите не съществуват, но е възможно да се открие съществена информация за техните "потомци", като от това да добием и някаква представа относно адитите.

Потомците на адитите - хадрамити

Първото място, към което трябва да се обърнем, когато търсим следите на предполагаемата цивилизация, създадена от адитите или техните потомци, е Южен Йемен, който е окачествен като "Благоденстваща Арабия" и където е открит "Пясъчният Атлантис - Убар". Преди нашите времена в Южен Йемен са съществували четири народа, които древните гърци са наричали "Щастливи араби". Това са хадрамитите, сабаите, минейците и катабайците. За известен период от време тези четири народа властвали над територии, близки помежду си. Множество съвременни учени твърдят, че адитите преминали през един период на преобразуване и след това отново се появили на историческата сцена. Д-р Микаил Х. Рахман, изследовател от университета в Охайо, вярва, че адитите са предшественици на хадрамитите, един от народите, живели в Южен Йемен. Появили се около 500 г. пр.Хр., хадрамитите са народът сред т.нар. "Щастливи араби", за който се знае най-малко. В продължение на един дълъг период от време този народ властвал в областта на Южен Йемен и в резултат на един продължителен период на упадък през 240 г.сл.Хр. изчезнал напълно.

Това, че хадрамитите биха могли да са потомци на адитите, е скрито в самото им име. Гръцкият писател Плиний, който живял през 3 век пр.Хр., се обръща към това племе като към "Адрамити" - означаващо хадрамити.²³ Като цяло гръцкото наименование представлява съществително+наставка. Съществителното е "Адрам", което веднага ни навежда на мисълта, че е възможно с течение на времето споменатото в Корана наименование "Ад-и Ирам" да е претърпяло изменение и да е станало "Адрам".

Гръцкият географ Птолемей (150-100 сл.Хр.) посочва южната част на Арабския полуостров като мястото, където хората, наречени "Адрамити", са живели. До неотдавна този район бе известен под името "Хадрамут". Столицата на хадрамитската държава – Шабвах, била разположена на запад от долината Хадрамут. Според множество древни легенди гробът на Пророка Худ (мир нему), който бил изпратен на адитите, е в Хадрамут.

Друг фактор, който би могъл да потвърди идеята, че хадрамитите са продължение на адитите, е тяхното богатство. Гърците определяли хадрамитите като "най-богатата раса на света...". Според историческите сведения хадрамитите били силно напреднали в отглеждането на "тамян", едно от най-скъпите растения по онова време. Те били открили нови сфери на приложение на това растение и така разширили неговата употреба. Хадрамитите произвеждали много повече от това растение, отколкото е неговото производство днес.

Това, което било открито при разкопките в Шабвах, който е известен като столицата на хадрамитите, е доста интересно. При тези разкопки, започнати през 1975, на археолозите им било изключително трудно да достигнат до останките на града поради дълбоките пясъчни дюни. Откритията, с които се сдобили изследователите в края на разкопките, били поразителни, защото разкритият древен град бил един от най-великолепните открити дотогава. Крепостните стени, обграждащи града, били най-дебелите и здрави стени от всички, откривани в Йемен. Въпреки че дворецът вече бил само руини, ясно се виждало, че някога е бил разкошна сграда. Несъмнено, твърде логично е да предположим, че хадрамитите са наследили това свое археологическо превъзходство от предшествениците си - адитите. Когато Пророкът Худ предупреждавал народа си, той им казал:

Нима градите паметник на всяко възвишение за забавление? И правите дворци, сякаш ще векувате.(Сура Шуара: 128-129)

Друга интересна особеност на сградите, открити в Шабвах, били техните пищни колони. Колоните от Шабвах изглеждали напълно уникални със своята овална форма и кръгообразно подреждане, докато всички останали открити

досега градове в Йемен имали квадратни монолитни колони. Жителите на Шабвах вероятно са наследили архитектурния стил на прадедите си - адитите. Фотий, византийски патриарх на Константинопол през 9-и век сл.Хр., провел множество проучвания по отношение на южните араби и техните търговски дейности, тъй като се бил сдобил с древногръцки ръкописи, които днес вече не съществуват, и по-специално с книгата на Агатарацида (132 пр.Хр.) със заглавие "Еритрейско (Червено) море". В едно от своите произведения Фотий пише така: "Там е казано, че те (южните араби) са строили множество колони, покрити със злато или изработени изцяло от сребро. Нарездането на тези колони също си заслужавало да бъде видяно."²⁴

Въпреки че горният цитат от Фотий не се отнася директно към хадрамитите, той ни дава представа за богатството и строителните умения на хората, живеещи по тези земи. Гръцките класически писатели Плиний и Страбо описват тези градове като "окичени с прекрасни храмове и дворци".

Когато вземем под внимание, че собственици на тези градове са били потомците на адитите, то е напълно разбираемо защо в Корана домовете на адитите са представени като "имащи високи постройки". (Сура Фаджр: 7)

Изворите и градините на адитите

Днес пейзажът, който човек би могъл да види при пътешествие в Южна Арабия, най-често би бил обширната пустиня. По-голямата част от земите, с изключение на градовете и по-късно озеленените площи, са покрити от пясъци. Тези пустини са били там в продължение на стотици, а може би и хиляди години.

Но в Корана, в една от сурите, разказващи за адитите, е дадена интересна информация. Докато Пророкът Худ призовава своя народ към правия път, той отправя вниманието им към изворите и градините, с които Бог ги е дарил:

Затова се бойте от Аллах и на мен се покорете! И бойте се от Онзи, Който ви е дал вашето знание, и ви е дал добитък и синове, и градини, и извори! Страхувам се за вас от мъчение във великия Ден. (Сура Шуара: 131-135)

Но днес, както отбелязахме и по-рано, Убар, който бил отъждествен с град Ирам или с който и да било друг град, смятан за родината на адитите, е покрит изцяло от пустинните пясъци. Защо тогава Худ е използвал такъв израз, когато е напътвал народа си?

Отговорът е скрит в климатичните промени в историята. Историческите сведения разкриват, че тези области, които днес са се превърнали в пустиня,

някога са били много плодородни и изпълнени с растителност земи. Преди по-малко от няколко хилядолетия голяма част от региона била покрита със зелени площи и извори, така както е споменато и в Корана, и живеещите там хора се ползвали от тези блага. Горите омекотявали суровия климат в региона и го правели по-благоприятен за живот. Тогава пустините също съществували, но не заемали толкова обширни площи, колкото днес.

В Южна Арабия в обитавания от адитите регион били открити важни следи, които можели да осветлят този въпрос. Според тях жителите на тези земи използвали високоразвита напоителна система. Най-вероятно това напояване било използвано с една-единствена цел: земеделие. В тези региони, които не са подходящи за живот днес, някога хората са обработвали земята.

Сателитните снимки на областта Рамлат Ат-Саб'атайан разкриват една обширна система от древни канали и язовири. От тяхната форма и размери се предполага, че са можели да посрещнат напоителните нужди на градове с жители около 200,000 човека.²⁵ Доу, който бил един от археолозите, провеждащи това проучване, казва така: "Земите около Мариб били толкова плодородни, че човек би си помислил, че целият регион между Мариб и Хадрамут някога е бил обработваема земя".²⁶

Гръцкият класически писател Плиний описал този регион като много плодороден и притежаващ покрити с мъгла зелени планини, реки и необятни гори. В ръкописи, намерени в някои от древните храмове близо до столицата на хадрамитите – Шабвах, пишело, че в този район живеели хиляди животни и че някои от тях били принасяни в жертва. Всичко това ни разкрива, че наред с пустинята някога този регион е бил покрит и с плодородни почви.

Времето, необходимо на една област да се превърне в пустиня, се е превърнало в предмет на множество проучвания. Едно от тях е проведеното в Пакистан от Института Смитсониян, където област, известна като плодородна през средните векове, днес се е превърнала в пясъчна пустиня с 6-метрови дюни. Било установено, че пясъкът нараствал с по 15 см на ден и че с тази скорост пясъците можели да погълнат дори и най-високите сгради, все едно че никога не са съществували. Ето така извършените през 50-те години на миналия век разкопки в Тимна, Йемен, днес отново са покрити от пустинните пясъци. Някога египетските пирамиди също са били под пясъците на пустинята и са били разкрити в резултат на дългогодишни разкопки. С една дума, очевидно е, че регионите, известни днес като пустини, в миналото може би са изглеждали доста по-различно.

Как адитите са били погубени?

В Корана ни е съобщено, че адитите са били погубени посредством "бушуващ вихър". В айятите е споменато, че този вихър продължил седем нощи и осем дни, като накрая напълно унищожил адитите.

И адитите отричаха. И какво бе Моето мъчение и Моето предупреждение! Изпратихме срещу тях вихър в ден на непрестанно злочестие, изтръгващ хората, сякаш са стволоче на изскубнати палми. (Сура Камар: 18-20)

А адитите бяха погубени от бушуващ леден вихър. Накара го Той да вилнее срещу тях седем нощи и осем дни поред, и виждаш там хората покосени, сякаш са стволоче на повалени палми. (Сура Хакка: 6-7)

Въпреки че били предварително предупреждени, те не обърнали никакво внимание на предупрежденията и постоянно се противопоставяли на пратениците им. Те били в такава заблуда, че дори когато видели приближаващото бедствие, не могли да разберат какво става и продължили да отричат.

И когато го видяха широк облак, прииждащ към техните долини, рекоха: "Това е облак, който ще изсипе дъжд над нас". Но не, то е онова, за което бързахте вятър с болезнено мъчение в него. (Сура Ахкаф: 24)

В айята е съобщено, че хората видели облака, който щял да им донесе гибел, но не могли да разберат какво е то и си помислили, че е дъждовен облак. Това може да бъде прието като важно указание относно начина, по който нещастieto е приближило към адитите, защото един ураган, който се придвижва, издигайки във въздуха пустинния пясък, в далечината също наподобява на дъждовен облак. Възможно е адитите да са се заблудили от този му вид и да не са забелязали бедствието. Доу, който извършвал проучвания в Южна Арабия, описва пясъчните бури като тази така: "Първият признак (на пясъчната буря) е приближаваща стена от натоварен с пясък въздух, която сигурно е с височина някъде към няколко хиляди фута, издигната от мощни възходящи течения и придвижвана от един сравнително силен вятър."²⁷

Всъщност "Пясъчният Атлантис - Убар", който е смятан за останки от адитите, е бил открит под един пясъчен пласт с дебелина няколко метра. Изглежда, че вихърът, който според описанието в Корана е продължил "седем нощи и осем дни", е натрупал тонове пясък върху града и е заровил живи хората под земята. Разкопките, извършени в Убар, сочат към същата

вероятност. Френското списание "Са М'Interesse" съобщава следното: "В резултат на ураган Убар е бил заровен под пясъци с дебелина 12 метра.". ²⁸

Най-същественото доказателство, показващо, че адитите са били заровени под земята от пясъчна буря, е думата "ахкаф", използвана в Корана, за да покаже мястото на адитите. Описанието, дадено в 21-ви аят от сура Ахкафе, е следното:

И спомни си [Худ] брата на адитите, който предупреждаваше своя народ при пясъчните хълмове, където бяха минали много предупреждатели и дотогава, и след това: "Служете единствено на Аллах! Страхувам се за вас от мъчение във великия Ден." (Сура Ахкаф: 21)

Арабската дума "ахкаф" означава "пясъчни дюни" и е множественото число на думата "хикф", която има значението на "пясъчна дюна". Това означава, че адитите са живели в регион, където е имало множество "пясъчни дюни", което представлява възможно най-логичната основа за факта, че те са били затрупани от пясъчна буря. Според едно тълкувание ахкаф е загубила своето значение като "пясъчни възвишения" и се е превърнала в наименование на региона в Южен Йемен, където са живели адитите. Това обаче не променя факта, че коренът на тази дума е пясъчни дюни, а само показва, че думата е станала свойствена на тази област поради изобилието от пясъчни дюни там.

Гибелта, която достигнала адитите посредством пясъчната буря, "изтръгваща хората, сякаш са стволоче на изскубнати палми", би трябвало да е унищожила целия народ за много кратко време, един народ, който дотогава преживявал, обработвайки плодородни земи и строейки язовири и напоителни канали. Всички плодородни и култивирани ниви, напоителни канали и язовири на живялото там общество били покрити с пясъци и целият град и жителите му били заровени живи под земята. След като хората били погубени, с течение на времето пустинята обхванала този регион и не оставила нито следа от тях.

В заключение бихме могли да кажем, че историческите и археологически открития сочат, че адитите и град Ирам са съществували и са били погубени по начина, по който е разкрито в Корана. При по-късните проучвания изпод пясъците са открити останките на този народ.

Това, което човек трябва да направи, гледайки тези заровени под пясъците останки, е да си вземе поука, така както се подчертава в Корана. В Корана е разкрито, че адитите се отклонили от правия път, защото **"... се възгордяха на земята без право и казаха: "Кой е по-силен от нас?" Нима не виждат, че Аллах, Който ги сътвори, е по-силен от тях? Така те отричаха Нашите знамения."** (Сура Фуссилат: 15)

Това, което остава на човек, е винаги да вижда тази неизменна истина и да осъзнае, че най-великият и най-възвишен е винаги Бог и че човек може да просъществува единствено като Му се подчини.

ЧАСТ 5

САМУДЯНИТЕ

И самудяните отричаха предупредителите. И рекоха: “Нима човек от нас ще последваме? Тогава ние ще изпаднем в заблуда и безумие. Нима на него бе разкрито Поучението сред нас? Не, той е надменен лъжец.” Утре ще научат кой е надменен лъжец. (Сура Камар: 23-26)

Както е казано в Корана, самудяните, подобно на адитите, отхвърлили Божиите предупреждения и в резултат на това били погубени. В резултат на археологическите и исторически проучвания много неща, които по-рано не са били известни, днес са излезли на бял свят. Едни от тези неща са и мястото, където самудяните са живели, къщите, които са строели, и начинът им на живот. Споменатите в Корана самудяни са историческа действителност, потвърдена от множество археологически открития днес.

Преди да разгледаме тези археологически открития, свързани с този народ, би било полезно да разгледаме разказа от Корана и да видим борбата на самудяните срещу изпратения им пророк. Тъй като Коранът е книга, адресирана към всички времена, то отричането от самудяните на отправените им предупреждения е събитие, което само по себе си представлява предупреждение към хората от всички времена.

Пророкът Салих предава Божието послание

В Корана е съобщено, че Пророкът Салих е бил изпратен при самудяните, за да ги напъти. Салих е бил известна личност сред самудяните. Неговият народ, който не очаквал от него да им проповядва Божиата религия, бил изненадан от призива му да се откажат от извършваната от тях поквара. Тяхната първа реакция била да го очернят и укорят:

И при самудяните [изпратихме] брат им Салих. Рече: “О, народе мой, служете на Аллах! Нямайте друг бог освен Него. Той ви сътвори от земята и ви засели на нея. Затова Го молете за опрощение и се покайте пред Него! Моят Господ е наблизо и откликва.”

Рекоха: “О, Салих, преди това ти възлагахме надежди. Нима ни забраняваш да служим на онова, на което служеха нашите предци? Съмняваме се в онова, към което ни призоваваш.” (Сура Худ: 61-62)

Много малка част от народа се отзовал на призива на пророка, а всички останали се противопоставили на думите му. Салих бил отречен най-вече от знатните от народа, които проявили и едно враждебно поведение срещу него. Те се опитали да попречат и да угнетят тези, които последвали Пророка Салих. Те се разгневиха на Салих, защото той ги призовавал да служат единствено на Господа. Тази ярост не е била типична само за самудяните; самудяните просто са повтаряли грешката, направена от народа на Нух (м.н.) и адитите, които живели преди тях. Ето защо за тези три общества в Корана е казано така:

Нима не получихте вестта за онези преди вас народа на Нух и адитите, и самудяните, и онези след тях? Знае ги само Аллах. При тях идваха техните пратеници с ясните знаци, а те тикваха ръце в устата си и казваха: “Не вярваме на това, с което сте изпратени, и се съмняваме с подозрение в това, към което ни зове.” (Сура Ибрахим: 9)

Въпреки предупрежденията на Пророка Салих хората продължили да се съмняват относно Бог. Но измежду тях все пак имало една група, която повярвала в пророчеството на Салих, и това са именно тези, които са били спасени заедно със Салих от приближаващото огромно бедствие. Знатните от народа се опитвали да угнетят тази група от вярващи:

Знатните от народа му, които се възгордяха, казаха на вярващите измежду онези, които бяха немошни: “Нима знаете, че Салих е изпратен от неговия Господ?” Казаха: “Вярваме в онова, с което е изпратен.” Онези, които се възгордяха, казаха: “Ние не вярваме в онова, в което вие повярвахте.” (Сура Араф: 75-76)

Самудяните все още имали съмнения относно Бог и пророчеството на Салих. Нещо повече, една част от тях открито отричала Салих. А друга част от неверниците пък, все едно в името на Бог, кроели планове да убият Салих.

Рекоха: “Предчувстваме злочестие от теб и от онези, които са с теб.” Рече: “Вашето злочестие е при Аллах. Да, вие сте хора изпитвани.” И имаше в града деветима, които сееха развала по земята и не се поправяха. Рекоха: “Да се закълнем в Аллах, че през нощта ще нападнем Салих и неговите хора, после ще речем на ближните му: “Не присъствахме при гибелта на хората му. Ние говорим истината.” И лукавстваха те с умисъл, но провалихме Ние тяхното лукавство, без да усетят. (Сура Намл: 47-50)

За да провери дали народът му ще се покори на Божиите заповеди, в съответствие с полученото Божие откровение, Салих им показал една женска камила като изпитание. За да види дали народът му ще му се подчини или не,

той им казал да поделят водата си с тази женска камила и да не я нараняват. На това изпитание народът му отвърнал, като убил камилата. В сура Шуара събитието е описано по следния начин:

И самудяните взеха пратениците за лъжци. Техният брат Салих им каза: “Не се ли боите? Аз съм доверен пратеник за вас, затова се бойте от Аллах и на мен се покорете!

И не искам от вас отплата. Моята отплата е единствено от Господа на световите. Нима ще бъдете оставени тук в сигурност сред градини и извори, и насаждения, и палми с узрял плод, и да изсичате умело в планините домове?

Затова се бойте от Аллах и на мен се покорете! И не слушайте повелята на престъпващите, които рушат по земята и не поправят!” Казаха: “Ти си само омагьосан. Ти си само човек като нас. Донеси знамение, ако говориш истината!” Каза: “Това е камила. Тя да пие в определен ден и вие да пиете в друг. И не я докосвайте със зло, да не ви сполети мъчение във великия Ден!” Но я заклаха, после съжеляваха. (Сура Шуара: 141-157)

Борбата на Пророка Салих срещу самудяните е разкрита в сура Камар така:

И самудяните отричаха предупредителите. И рекоха: “Нима човек от нас ще последваме? Тогава ние ще изпаднем в заблуда и безумие. Нима на него бе разкрито Поучението сред нас? Не, той е надменен лъжец.” Утре ще научат кой е надменен лъжец.

Изпращаме Ние камилата като изпитание за тях. Наблюдавай ги и търпи! И ги извести, че водата е поделена между [нея и] тях! И пиенето на всеки е разпределено. Но извикаха техен другар и той се зае, и я закла. (Сура Камар: 23-29)

Фактът, че те не били наказани в този конкретен момент, увеличил безочието на народа още повече. Те нападнали Салих, критикували го и го обвинявали, че е лъжец.

И заклаха камилата, и пренебрегнаха повелята на своя Господ, и казаха: “О, Салих, донеси ни онова, което ни обещаващ, ако си от пратениците!” (Сура Араф: 77)

Бог провалил коварните планове на неверниците и спасил Пророка Салих от тези, които искали да го наранят. След този случай, виждайки, че въпреки различните методи, които използвал, за да напъти народа си, никой не се вслушал в казаното, Салих им съобщил, че в рамките на три дни те ще бъдат погубени:

Но я заклаха и той каза: “Наслаждавайте се в своя дом три дена! Това не е лъжливо обещание.” (Сура Худ: 65)

Ето така три дена по-късно наказанието, което Салих съобщил, се изпълнило и самудяните били погубени.

И Викът обхвана онези, които угнетяваха, и осъмнаха безжизнени в домовете си, сякаш не бяха пребивавали там. Да, самудяните отрекоха своя Господ. Да, гибел за самудяните! (Сура Худ: 67-68)

Археологическите открития, свързани със самудяните

От споменатите в Корана народи самудяните са тези, за които днес разполагаме с най-много информация. Историческите източници сочат, че наистина в миналото е живял народ на име самудяни.

Предполага се, че споменатият в Корана народ на Хиджр и самудяните са в действителност един и същи народ, защото другото име на самудяните е “хората на Хиджр”. При това положение може би думата “самудяни” означава името на народа, а Хиджр е един от построените от тези хора градове. Всъщност описанията на гръцкия географ Плиний са в тази насока. Плиний пише, че местата, по които са живели самудяните, са Домата и Хегра, които пък в момента представляват град Хиджр.²⁹

Най-старият източник, в който се споменава за самудяните, са държавните регистри на Вавилон, където се описва победата на вавилонския крал Саргон II над този народ. Саргон II ги е победил вследствие на проведена в Северна Арабия през 8 век пр.Хр. война. Гърците също разказват за този народ и в произведенията на Аристотел, Птолемей и Плиний са споменавани като “тамудеи”, т.е. “самудяни”.³⁰ Преди пророка Мохамед (м.н.), между 400 и 600 г. сл.Хр., следите им изчезват.

В Корана адитите и самудяните винаги са споменавани заедно. Нещо повече, в аятите самудяните са съветвани да се поучат от адитите. Това показва, че самудяните са имали подробна информация за адитите.

И при самудяните пратихме брат им Салих. Каза: “О, народе мой, служете на Аллах! Нямайте друг Бог освен Него! При вас дойде вече ясен знак от вашия Господ... (Салих каза на народа си:) ”Спомнете си как Той ви стори наследници подир адитите и ви настани по земята! Правите в равнините й дворци и дълбаете в планините домове. Помнете богатата на Аллах и не сейте развала по земята, рушейки!” (Сура Араф: 73-74)

Както става ясно от айята, съществува връзка между самудяните и адитите и е възможно адитите да са били част от историята и културата на самудяните. Пророкът Салих казва на самудяните да си спомнят за случилото се с адитите и да си вземат поука от тях.

На адитите пък за пример е даван народът на Нух, който е живял преди тях. Така както адитите са имали историческо значение за самудяните, така и народът на Нух е бил от историческа важност за адитите. Тези хора са имали информация едни за други и вероятно са имали един и същи произход.

Местностите, които са обитавали адитите и самудяните, обаче са били географски доста отдалечени едни от други. Изглежда, че няма връзка между тези два народа, тогава защо в айята, адресиран до самудяните, те са накарани да си спомнят за адитите?

След кратки проучвания отговорът излиза най-вече. Географското разстояние между самудяните и адитите е подвеждащо. Историческите източници разкриват, че в действителност между тези два народа съществува една много здрава връзка. Самудяните познавали адитите, защото най-вероятно имали един и същи произход. В *Британика Микропедия* (Britannica Micropaedia) под заглавието "Самудяни" пише следното за този народ:

*Племя или група от племена, които изглежда, че са били известни в древна Арабия. Въпреки че самудяните вероятно произхождат от Южна Арабия, очевидно през ранните векове една голяма част от тях е мигрирала на север и се е заселила по склоновете на Джабал Атхлаб (планина). Неотдавнашните археологически проучвания разкриха множество скални надписи и картини, принадлежащи на самудяните не само в Джабал Атхлаб, но също така и из цяла централна Арабия.*³¹

В Южна Арабия и из Хиджаз били открити писмени знаци, графически наподобяващи азбуката на самудяните (наречена "Самудийска азбука").³² Тази азбука била открита за първи път в централната част на Йемен, близо до днешния град Самуд. На север от тази област се намира Руб'ал Кхали, на юг Хадрамут, а на запад Шабвах.

По-рано видяхме, че адитите са живели в Южна Арабия. От голямо значение е, че някои останки от самудяните са открити в региона, обитаван преди това от адитите, и особено около местността, където са живели и където е разположена столицата на хадрамитите - потомците на адитите. Тази ситуация обяснява споменатата в Корана връзка адити-самудяни. Чрез думите на Пророка Салих, който казва на самудяните, че са дошли да наследят адитите, тази връзка е обяснена така:

(Салих каза на народа си:) Спомнете си как Той ви стори наследници подир адитите и ви настави по земята! Правите в равнините й дворци и дълбаєте в планините домове. Помнете богатата на Аллах и не сейте развала по земята, рушейки!” (Сура Араф: 74)

Накратко, заради неподчинението си към Божия пратеник самудяните били погубени. Нито сградите, които те били построили, нито произведенията на изкуството, които били изработили, не са могли да ги спасят от наказанието. Самудяните, подобно на всички останали народи преди и след тях, които отрекли Истината, били погубени посредством ужасно наказание.

ЧАСТ 6

ГИБЕЛТА НА ФАРАОНА

Както се случи с рода на Фараона и с онези преди тях. Взеха за лъжа знаменията на своя Господ и Ние ги погубихме заради греховете им, и издавихме рода на Фараона. Всички бяха угнетители. (Сура Анфал: 54)

Древноегипетската цивилизация, наред с другите градове-държави, основани в Месопотамия по същото време, е известна като най-древната цивилизация на света и като организирана държава, притежаваща най-напредналия социален ред за своето време. Това, че открили писмеността и започнали да я използват около 3-ти век пр.Хр., че използвали река Нил и се защитавали от външните опасности благодарение на природните условия на страната, допринесли много за това египтяните да усъвършенстват своята цивилизация.

Но в това "цивилизовано" общество преобладавало "владичеството на фараоните", което представлява системата на неверие, спомената по най-ясния и разбираем начин в Корана. Те се възгордели, обърнали гръб и богохулствали. Накрая нито напредналата им цивилизация, нито техният социален и политически ред, нито военните им успехи не могли да ги спасят от това да бъдат погубени.

Властта на фараоните

В основата на египетската цивилизация е плодородието на река Нил. Египтяните се заселили в долината на Нил поради изобилието на водите на тази река и възможността да се занимават със земеделие, използвайки този воден източник, без да са зависими от дъждовните месеци.

Историкът Ърнест Х. Гомбрич пише в работите си, че в Африка е много топло и понякога не вали в продължение на месеци. Поради тази причина много области от този огромен континент са изключително сухи. И именно тези области са покрити с обширни пустини. Земите от двете страни на река Нил също са покрити от пустини и в Египет много рядко има валежи. Но тази държава не се нуждае много от дъждове, защото река Нил преминава през средата на цялата страна.³³

И така, който притежава властта над река Нил, която е с такова огромно значение, също така може да управлява и най-големите източници на

търговия и селско стопанство на Египет. Фараоните могли да установят своето господство над Египет именно по този начин.

Тясната и отвесна форма на долината на река Нил не позволявала заселените участъци около реката да се разширяват много и затова египтяните формирали цивилизация, състояща се от малки по мащаб градчета и селца вместо от големи градове. Този фактор също засилвал влиянието на фараоните над техния народ.

Цар Менес е известен като първия египетски фараон, който за първи път в историята, около 3-ти век пр.Хр., обединил древен Египет в една политическа единица. Всъщност терминът "фараон" първоначално се отнасял за мястото, където египетският владетел живеел, но с течение на времето се превърнал в титла на египетските царе. Това е причината, поради която царете, които властвали над древен Египет, започнали да бъдат наричани "фараони".

Бидейки притежатели, управители и владетели на цялата страна и нейните земи, тези фараони са приемани като олицетворение на най-големия бог от изкривената многобожна религия на древен Египет. Управлението на египетските земи, тяхното деление, доходи, с една дума - всички имоти, услуги и производство в границите на страната били в ръцете на фараона.

Автократията в управлението предоставя на владетеля на страната - фараона, такава сила, че той може да заповядва каквото пожелае. Още с основаването на първата династия, по времето на Менес, който бил първият цар на страната, обединил Горен и Долен Египет, водите на река Нил започнали да достигат до хората посредством канали. Освен това, производството било взето под контрол и всички стоки и услуги били предоставяни на царя. Владетелят разпределял и разделял тези стоки и услуги според нуждите на населението. Не е било трудно за царете, които били установили такава власт в региона, да принудят хората да им се подчинят. Владетелите на Египет, или с тяхното бъдещо наименование "фараоните", са били смятани за святи същества, които притежават огромна мощ и задоволяват всички нужди на своя народ. И така с течение на времето самите фараони започнали да вярват, че наистина са богове.

Някои от думите на Фараона, споменати в Корана по време на разговора му с Пророка Муса (Моисей) (мир нему), са доказателство за тази тяхна вяра. Той се опитал да сплаши Пророка Муса, като му казал: **“Ако приемеш друг бог освен мен, ще те тикна при затворниците.”** (Сура Шуара: 29), и се обърнал към хората около него: **"О, знатни, аз не знам да имате друг бог освен мен"**. (Сура Касас: 38) Фараонът изрекъл всичко това, защото той наистина смятал себе си за божество.

Религиозните вярвания

Според историка Херодот древните египтяни са били "най-набожните" хора на света. Тяхната религия обаче не е била истинската "Божия религия", а една изкривена многобожна религия и поради крайния им консерватизъм те не могли да се откажат от изкривените си вярвания.

Древните египтяни били силно повлияни от природната среда, в която живеели. Географското положение на Египет било такова, че напълно предпазвало страната от външни нападения. Египет бил обграден от всички страни от пустини, планински терени и морета. За да бъдат извършени нападения срещу страната, съществували два възможни пътя и за египтяните било изключително лесно да защитят тези пътища. Благодарение на тези природни фактори египтяните успели да останат изолирани от външния свят. Но отминаващите векове превърнали тази изолация в тъмен фанатизъм. Ето така египтяните се затворили към новостите и станали изключително консервативни по отношение на религията си. "Религията на техните прадеди", споменавана често в Корана, се превърнала в най-голямата им ценност.

Ето защо Фараонът и неговото обкръжение обърнали гръб на Пророците Муса (Моисей) (м.н.) и Харун (Аарон) (м.н.), когато те им съобщили за истинската Божия религия, и им казали: **“Нима дойде при нас, за да ни отлъчиш от онова, с което заварихме предците си, и да е за двама ви [о, Муса и Харун] величието по земята? Не ви вярваме.”** (Сура Юнус: 78)

Религията на древен Египет била разделена на клонове, най-съществените от които били официалната религия на страната, вярата на народа и вярата в задгробния живот.

Според официалната държавна религия фараонът бил божествено същество. Той бил отражение на народните божества на земята и неговата задача била да раздава правосъдие и да защитава хората на земята.

Широко разпространените вярвания сред народа били изключително объркани и тези от тях, които били в противоречие с официалната религия на страната, били потискани от управлението на фараона. В основата си те вярвали в множество богове и тези богове обикновено били изобразявани като същества с човешко тяло и животинска глава. Но също така било възможно да се срещнат и традиции, които се различавали в различните региони.

Задгробният живот съставлявал най-съществената част от египетската вяра. Те вярвали, че душата продължава да живее, след като тялото умре. Според това вярване душите на мъртвите биват отнасяни от определени

ангели при Бог, който е Съдия, и четиридесет и двама други съдии-свидетели, по средата бива поставяна везна и сърцето на душата бива премервано посредством тази везна. Тези, които имат по-голяма добросъсърдечност, преминават към прекрасното място и живеят щастливо, а тези, които са с повече злини, биват изпратени в място, където ще бъдат подлагани на ужасни страдания. Там те ще бъдат измъчвани цяла вечност от странни същества, наречени "Мъртвоядци".

Вярата на египтяните в отвъдния живот ясно показва паралелизъм с монотеистичното вярване и истинската Божия религия. Въпреки че самата им вяра в отвъдното доказва, че истинската Божия религия и откровение са достигнали до древноегипетската цивилизация, тази религия по-късно била покварена и монотеизмът (вярата в един-единствен бог) бил заменен с политеизъм (вярата в множество божества). Ето така, пратеници, призоваващи към Божието единство и служенето единствено на Бог, са били изпращани от време на време и в Египет. Един от тях е Пророкът Юсуф (Йосиф) (мир нему), чийто живот е разказан подробно в Корана. Тази история на Пророка Юсуф също е от изключително значение, защото в нея е разказано за пристигането на синовете на Израил в Египет и тяхното настаняване там.

От друга страна, в историческите източници има сведения за египтяни, които призовавали хората към монотеистичната религия дори преди Пророка Муса (мир нему). Един от тях е най-интересният фараон в историята на Египет, а именно Аменхотеп (Аменофис) IV.

Вярващият в един Бог фараон - Аменхотеп IV

В повечето случаи египетските фараони били жестоки, деспотични, войнствени и безмилостни хора. Като цяло те били приели политеистичната религия на Египет и посредством тази религия обожествявали себе си.

В египетската история обаче имало един фараон, който силно се различавал от останалите. Този фараон отстоявал вярата в един-единствен Творец и тъй като бил обект на огромната съпротива от страна на жреците на Амон, които печелели от политеистичната религия, и някои войници, които ги подкрепяли, накрая бил убит. Този фараон бил Аменхотеп (Аменофис) IV, който се възкачил на трона през 14-и век пр.Хр.

Когато Аменхотеп IV бил коронован през 1375 г. пр.Хр., той се натъкнал на един консерватизъм и традиционализъм, които продължавали от векове. Дотогава обществената структура и връзките на народа с двореца са продължавали без каквато и да била промяна. Обществото държало вратите си плътно затворени за всички външни събития и религиозни нововъведения.

Този краен консерватизъм, отбелязан също и от гръцките пътешественици, се дължал на географското положение на Египет, както споменахме по-рано.

Официалната религия, наложена на хората от фараоните, изисквала безусловна вяра във всичко старо и традиционно. Аменхотеп IV обаче не приел официалната религия. Историкът Ърнест Гомбрич пише така:

Той (Аменхотеп IV) изоставил голяма част от обичаите, почитани в резултат на вековната традиция. Той не желаел да почита различните странно изглеждащи богове на своя народ. За него съществувал един-единствен възвишен бог - Атон, на който той се прекланял и който бил изобразил под формата на слънце. Той нарекъл себе си Ехнатон, което означавало "полезен на Атон", и преместил двореца си в местност, наречена Ел-Амарна, където да бъде далеч от жреците на другите богове.³⁴

След смъртта на баща си младият Аменхотеп IV станал обект на голям натиск. Този натиск бил предизвикан от факта, че той развил една религия, основана на монотеизма, като променил традиционната политеистична религия на Египет и се опитал да извърши радикални промени във всички области. Знатните от Тива обаче не му позволили да проповядва тази религия. Аменхотеп IV и неговият народ напуснали Тива и се заселили в Ел-Амарна. Тук те основали един нов и модерен град, наречен Ахетатон ("хоризонта на Атон"). Аменхотеп IV променил името си, което означавало "удовлетворение на Амон", с Ехнатон, което имало значение на "подчинен на Атон". Амон било наименованието на най-големия тотем в египетското многобожие. Според Аменхотеп IV Атон е "творецът на небесата и земята". Силно вероятно е с това название да е имал предвид Господ Бог.

Смутени от този развой на нещата, жреците на Амон искали да отнемат властта на Аменхотеп IV, като се възползвали от икономическата криза в страната. Най-накрая Аменхотеп IV бил отровен от конспираторите. Всички следващи фараони били под влиянието на жреците.

След Аменхотеп IV дошли на власт фараони с военен произход. Това станало причина старият традиционен политеизъм отново да се разпространи и били положени големи усилия, за да се завърнат към миналото. След около век на трона се възкачил Рамзес II, който е известен в египетската история като най-дълго властвалия фараон. Според множество историци Рамзес II е бил фараонът, който измъчвал синовете на Израил и се борел срещу Пророка Муса (Моисей) (мир нему).³⁵

Появата на Пророка Муса

Поради дълбокия си фанатизъм древните египтяни не се отказвали от идолопоклонническите си вярвания. При тях били дошли предупредители, които ги призовавали към вярата в един-единствен Бог, но народът на Фараона всеки път се завръщал отново към изкривените си вярвания. Накрая Бог им изпратил Муса (Моисей) като пророк, защото те били усвоили една система, противна на Божиата религия, и били поробили синовете на Израил. На Пророка Муса (мир нему) било повелено да призове египтяните към Божиата религия, да спаси синовете на Израил от робството и да ги поведе по правия път. В Корана е казано така:

Четем ти с истина от историята за Муса и за Фараона за хора вярващи. Фараонът се възгордя на земята и раздели на групи нейните жители. Обезсилваше една част от тях избиваше синовете им и пощадяваше жените им. Той бе от сеещите развала. А Ние пожелахме да облагодетелстваме онези, които бяха обезсилени на Земята, и да ги сторим водители, и да сторим тях наследниците, и да ги утвърдим на Земята, и да покажем от тях на Фараона и Хаман, и войските им онова, от което са се пазели. (Сура Касас: 3-6)

Фараонът искал да попречи на синовете на Израил да увеличат своята численост, като убивал всички новородени мъжки деца. Ето защо, посредством Божието вдъхновение, майката на Муса го поставила в една кошница и го пуснала в реката. По този начин той влязъл в двореца на Фараона. В Корана айятите, разкриващи това събитие, са както следва:

И разкрихме на майката на Муса: “Да го кърмиш, а когато се уплашиш за него, пусни го в морето! И не се плаши! И не скърби! Ние ще ти го върнем и ще му отредим да бъде от пратениците.”

И семейството на Фараона го прибра, а той щеше да стане техен враг и тяхна скръб. Фараонът и Хаман, и техните войски бяха грешници. И жената на Фараона му рече: “Радост за окото на мен и на теб! Не го убивайте! Може да ни е от полза или да го вземем за син.” Така и не усетиха. (Сура Касас: 7-9)

Жената на Фараона предотвратила убийството на Муса и го осиновила. По този начин Муса прекарал детството си в двореца на Фараона. С Божия помощ в двореца била доведена собствената му майка, за да му бъде кърмачка.

Когато пораснал, един ден Муса видял египтянин, който измъчвал един от синовете на Израил, и се намесил. Той нанесъл удар на египтянина, в резултат на което последният умрял. Въпреки че той живеел в двореца на

Фараона и царицата го била осиновила, знатните сред народа решили да го накажат чрез смърт. Когато Муса научил за това, избягал от Египет и отишъл в Мадян. В края на периода, който щял да прекара там, Бог щял да разговаря направо с него и да му възложи пророческата задача. На него му било повелено да се завърне при Фараона и да му предаде посланието на Божията религия.

Дворецът на Фараона

Муса (Моисей) и Харун (Аарон) отишли при Фараона, така както им бил повелил Бог, и го призовали към Божията религия. Те поискали от него да спре да измъчва синовете на Израил и да ги пусне да дойдат с тях. Фараонът не можел да приеме това, че Муса, когото е държал при себе си в продължение на години и когото най-вероятно е щял да направи наследник на трона си, стои срещу него и му говори по този начин. Именно поради тази причина Фараонът го обвинил в неблагодарност:

Каза [Фараонът]: “Не те ли отгледахме сред нас от дете? И не прекара ли сред нас години от живота си? И направи, каквото направи. Ти си от неблагодарните.” (Сура Шуара: 18-19)

Фараонът се опитал да повлияе на чувствата на Муса. След като той и съпругата му са осиновили Муса, следователно той трябва да им се подчини. Нещо повече, Муса бе убил един египтянин. Според египтяните това изисквало тежко наказание. Тази емоционална атмосфера, която Фараонът се опитал да създаде, била насочена също и да въздейства върху знатните сред народа, така че те също щели да се съгласят с Фараона.

От друга страна, заветът на истинската Божия религия, който Пророкът Муса проповядвал, подкопавал силата на Фараона и го принижавал до нивото на обикновените хора. Оттогава нататък щяло да стане ясно, че той не е бог и нещо повече, той трябвало да се покори на Муса. Освен това, ако освободи синовете на Израил, той щял да загуби една съществена работна сила и по този начин да изпадне в голяма нищета.

Поради всичко това Фараонът дори не изслушал казаното от Пророка Муса. Той се опитал да го засрами и да промени темата, като му задавал безсмислени въпроси. В същото време се опитвал да представи Муса и Харун като анархисти и ги обвинил в това, че имали политически интереси. Накрая нито Фараонът, нито знатните сред народа, от неговото близко обкръжение, с изключение на влхвите, не се подчинили на Муса и Харун. Те не последвали Божията религия, която им била разкрита. Поради тази причина Бог им изпратил разнообразни бедствия.

Бедствията, които сполетяват Фараона и близкото му обкръжение

Фараонът и близкото му обкръжение са толкова привързани към собствената си многобожна система, към "вярата на предшествениците си", че те никога не са смятали да я изоставят. Дори двете най-големи чудеса на Муса (Моисей) (м.н.) - побеляването на ръката му и превръщането на пръчката му в змия, не са били достатъчни, за да ги накарат да се отвърнат от тяхното суеверие.

И казаха: “Каквото и знамение да ни донесеш, за да ни омагьосаш с него, не ще ти повярваме.” (Сура Араф, 132)

В отговор на това тяхно поведение, за да ги накаже и на земята, Бог им изпраща, както е казано в айята, "очевидни знамения" – бедствия. Първото от тях е суша и в резултат на нея - намаляване на реколтата. Свързаният с това айят от Корана е следният:

И наказаме хората на Фараона с години [на суша] и с недоимък от плодове, за да се поучат. (Сура Араф, 130)

Египтяните били изградили напоителната си система на основата на река Нил и затова промените в природните условия не им оказват влияние. Тъй като Фараонът и близкото му обкръжение се възгордяват срещу Бог и не зачитат пророка Му, то ги сполетява неочаквано бедствие. Най-вероятно поради различни причини нивото на река Нил силно намалява и напоителните канали, прокарващи вода от реката, спрели да пренасят достатъчно вода до обработваемите земи. Изключителната горещина става причина за изсъхването на културите. Ето така нещастieto сполетяло Фараона и обкръжението му от една напълно неочаквана страна, от река Нил, на която те разчитали. Тази суша разтревожила Фараона, който по-рано се обръщал към своя народ с думите: **“О, народе мой, нима не принадлежи на мен владението над Египет и над тези реки, течащи край мен? Нима не виждате?”**. (Сура Зухруф: 51)

Но както е казано в Корана, вместо “да се поучат”, те приемат това като лош късмет, който Пророкът Муса и синовете на Израил им носят. Те били обхванати от такова убеждение поради суеверията си и религията на своите прадеди. Ето защо били осъдени да понесат голямо страдание. Сполетялото ги обаче не било ограничено само с това. Това било само началото. По-късно

Бог им изпраща една поредица от бедствия. В Корана тези нещастия са описани така:

**И им изпратихме потопа и скакалците, и въшките, и жабите, и кръвта очевидни знамения.
Но се големееха и бяха престъпни хора. (Сура Араф, 133)**

В съответствие с Корана бедствията, които Бог изпраща на Фараона и на хората около него, които също отричат Божиата религия, са разкрити и в Стария завет:

... и кръв беше по цялата Египетска земя. (Изход, 7:21)

А ако се не съгласиш да го пуснеш, ето, Аз ще поразя цялата ти област с жаби: и реката ще загъмжи от жаби, и те ще излязат и ще влязат в твоята къща, и в твоята спалня, и в леглото ти, и в къщите на твоите служители и на твой народ, и в пещите ти, и в нощвите ти. (Изход, 8:2-3)

Тогава Господ рече на Моисея: кажи на Аарона: "прости (с ръка) тоягата си и удари земната пръст, и (мушици ще нападнат по човеци, по добитък и на фараона, и в къщата му и по служителите му, всичката земна пръст) ще стане на мушици по цялата Египетска земя." (Изход, 8:16)

Скакалците нахлуха в цялата Египетска земя и нападнаха цялата Египетска страна в голямо множество: такива скакалци по-преди не е имало, и подир тях не ще има. (Изход, 10:14)

Тогава влѣхвите рекоха на фараона: това е пръст Божий. Но фараоновото сърце се ожесточи, и той ги не послуша, както и бе казал Господ. (Изход, 8:19)

Ужасни нещастия продължавали да сполитат Фараона и близкото му обкръжение. Някои от тези бедствия биват причинени от неща, на които идолопоклонническият народ се прекланял. Например река Нил и жабите били свещени за тях и били обожествени от народа. Докато очакват напътствие от "боговете" си и им се молят за помощ, Бог ги наказва посредством собствените им "божества" така, че да могат да видят грешките си и да заплатят за извършените грехове.

Според тълкувателите на Стария завет "кръвта" представлява превръщането на водите на река Нил в кръв. Ако приемем това като метафора, то можем да кажем, че водите на Нил са станали червени на цвят. Според едно тълкувание пък това, което придава този цвят на реката, е някакъв вид бактерия.

Нил бил главният жизнен източник за египтяните. Каквато и да била вреда върху този източник би означавала гибел на цял Египет. Ако бактериите, обхванали река Нил, са били толкова много, че да превърнат цвета ѝ в червен, то това би станало причина всичко живо, което използва тази вода, да бъде заразено от тези бактерии.

В проучванията, извършени до момента, като причина за червения цвят на водата са посочвани протозои (едноклетъчни паразити), зоопланктони, сладководни и соленоводни планктони (фитопланктони) и динофлагелети (dinoflagellates). Всички тези организми - растения, гъбички и протозои - дезоксидират водата и отделят вредни за всички организми токсини.

Цитирайки описанието от Втората Моисеева книга - Изход от Стария завет, Патриция А. Тестър от Националната морска риболовна служба в статия за бюлетина на Нюйоркската академия на науките отбелязва, че докато по-малко от 50 от приблизително 5,000 видове фитопланктони са известни като отровни, то останалите, които съдържат токсини, могат да бъдат опасни за водния живот. В същото издание Юин К.Д.Тод от Здравното министерство на Канада, позовавайки се на историческите и предисторически сведения, цитира почти две дузини примери за специфични фитопланктони, предизвикали множество заразни болести из целия свят.

У.У.Кармайкъл и И.Р.Фалконър пък съставили списък от болестите, свързани със синьо-зелените сладководни водорасли. Водният еколог Джоан М. Бъркхолдър от Севернокалифорнийския държавен университет е описал динофлагелета (dinoflagellate) на име Пфистерия писиморте (Pfiesteria piscimorte). Както се разбира и от името ѝ, тази бактерия умъртвява рибата.³⁶

По времето на Фараона изглежда, че се случва една такава верига от бедствия. Според този сценарий, когато Нил бил заразен, рибата в него измряла и на египтяните им е отнет един важен източник на храна. При липсата на хищни риби жабите първоначално получили възможността да се размножават свободно и на двата бряга на Нил и по този начин да пренаселят реката, но след това, избягвайки от безкислородната, отровна и загниваща среда, те мигрирали на сушата, като най-накрая измрели на сушата и се разложили заедно с рибата. Ето така река Нил и съседните ѝ земи били замърсени, като пиенето и къпането с тази вода било много опасно. Нещо повече, измирането на жабите станало причина за прекаленото размножаване на насекоми като скакалците и въшките.

Накрая, без значение по какъв начин са се случили нещастията и какви последици са оставили след себе си, нито Фараонът, нито неговият народ не се поучават и обръщат към Бог, а напротив - те продължават със своето високомерие. Фараонът и обкръжението му биват толкова лицемерни, че планират да измамат Пророка Муса, а по този начин и Бог. (Пречист е Бог!)

Когато ужасното наказание ги застига, те веднага извикват Муса (м.н.) и искат от него да ги спаси от тази ситуация:

Щом наказанието се стовареше върху тях, казваха: “О, Муса, призови ни твоя Господ с онова, което ти е обещал! Ако снемеш от нас наказанието, непременно ще ти повярваме и ще изпратим с теб синовете на Израил.”

И щом снемехме от тях наказанието за срок, който да достигнат, ето ги нарушават обета! (Сура Араф: 134-135)

Изход от Египет

Посредством Пророка Муса Бог съобщава на Фараона и близкото му обкръжение от какво трябва да се въздържат и по този начин ги предупреждава. В отговор на това те се противопоставят на пророка и го обвиняват в лудост и лъжа. За тях Бог подготвя един унизителен край. Господ разкрива на Муса какво щяло да се случи.

И дадохме на Муса откровение: “Отпътувай с Моите раби нощем! Вас ще ви преследват.” И изпрати Фараонът събирачи в градовете: “Тези [синове на Израил] са малко хора. Те ни разгневяват, но ние всички сме бдителни.” И така Ние ги пропъдихме от градини и извори, и от съкровища, и от знатно място. Така е. И оставихме това в наследство на синовете на Израил. И тръгнаха да ги преследват по изгрев [хората на Фараона]. И когато двете множества се съгледаха, спътниците на Муса рекоха: “Ние сме настигнати.” (Сура Шуара: 52-61)

В една такава ситуация, когато синовете на Израил си мислят, че са заловени, а хората на Фараона пък си мислят, че ще могат да ги заловят, Муса (мир нему) им казва никога да не губят надежда в Божиата помощ: **“Не! Моят Господ е с мен и Той ще ме напъти!”** (Сура Шуара: 62)

В този момент Бог спасява Пророка Муса и синовете на Израил, разделяйки морето на две. Фараонът и хората му биват издавени във водите, които се затварят върху тях, след като синовете на Израил преминават благополучно.

И разкрихме на Муса: “Удари с тоягата си по морето!” И то се разцепи. И всеки къс бе като огромна планина. И сторихме там другите да се приближат. И спасихме Муса и всички, които бяха с него. После издавихме другите. В това има знамение, но повечето от тях не вярват. Твоят Господ наистина е Всемогъщия, Милосърдния. (Сура Шуара: 63-68)

Тоягата на Муса (Моисей) имала чудотворни качества. При първото откровение Бог я превръща в змия, същата тази тояга се превръща в дракон и поглъща магиите на влхвите на Фараона, а сега Муса разделя морето на две отново с тази тояга. Това е едно от най-големите чудеса, с които Пророкът Муса е бил дарен.

Издавянето на Фараона и хората му

Коранът ни информира за най-съществените аспекти на събитието на раздвояването на морето. Според Корана Пророкът Муса (мир нему) напуска Египет заедно с подчинилите му се синове на Израил. Фараонът обаче не могъл да приеме тяхното напускане, за което не е дал разрешение. Той и неговите войници ги последват "с гнет и вражда" (Сура Юнус: 90). Докато Муса и синовете на Израил достигат до брега, Фараонът и неговите войници ги застигат. Някои от синовете на Израил, които видели това, се разбунтували срещу Муса. Според Стария завет те казват на Муса: "по-добре е да сме в робство у египтяни, отколкото да умрем в пустинята". Тази слабост също така е разкрита и в следния аят от Корана:

**"И когато двете множества се съгледаха, спътниците на Муса рекоха: "Ние сме настигнати."
(Сура Шуара: 61)**

Всъщност това не било нито първият, нито пък последният път, когато синовете на Израил проявяват такова поведение на непокорство. Веднъж те се жалват на Муса, като му казват:

**"Бяха ни причинени страдания и преди да дойдеш, и след като дойде при нас."
(Сура Араф: 129)**

Противно на слабостта на своя народ, Пророкът Муса (Моисей) бива изключително самоуверен, тъй като имал дълбока вяра в Господа. Още от началото на борбата му Бог го известява, че Неговата помощ и подкрепа ще бъдат винаги с него:

Каза: "Не се страхувайте! Аз съм с вас. Чувам и виждам." (Сура Та Ха: 46)

Когато Муса за първи път среща влхвите на Фараона, той "усеща страх" (Сура Та Ха: 67)

Вследствие на това Бог му разкрива, че не трябва да се страхува и че той ще бъде превъзходящият (Сура Та Ха: 68)

Ето защо, когато една част от неговия народ се уплашила да не бъдат заловени, той им казва:

Рече: “Не! Моят Господ е с мен и Той ще ме напъти!” (Сура Шуара: 62)

Бог разкрива на Пророка Муса да удари по морето с тоягата си. В резултат на това той "удари с тоягата си по морето! И то се разцепи. И всеки къс бе като огромна планина" (Сура Шуара: 63). При нормални обстоятелства в този момент, когато Фараонът вижда едно такова чудо, той би трябвало да разбере, че в това има нещо необикновено и че става свидетел на една Божествена намеса. Морето се разтваря за хората, които Фараонът иска да унищожи. Нещо повече, не съществува гаранция, че морето няма да се затвори отново, след като те преминат на отсрещния бряг. Въпреки това обаче Фараонът и армията му последвали синовете на Израил вътре в морето. Най-вероятно Фараонът и войниците му, поради своята дързост и ярост, загубват способността си да мислят логично и не могат да осъзнаят чудотворното естество на ситуацията.

В Корана последните моменти от живота на Фараона са описани така:

И преведохме синовете на Израил през морето, а Фараонът и войските му ги преследваха с гнет и вражда. А когато ги настигна потопа, каза: “Вече повярвах, че няма друг бог освен Онзи, в Когото повярвах синовете на Израил, и съм сред отдадените Нему!” (Сура Юнус: 90)

Тук е възможно да се види още едно чудо на Пророка Муса. Нека си спомним за следния аят:

И каза Муса: “Господи наш, Ти даде на Фараона и на знатните му хора украса и имоти в земния живот. Господи, те се отклоняват от Твоя път. Господи, заличи имотите им и вкорава сърцата им, и да не повярват, докато не видят болезненото мъчение!”

Каза: “Откликна се вече на вашия зов. Стойте на правия път и не следвайте пътя на онези, които не знаят!” (Сура Юнус: 88-89)

От този аят се подразбира, че Муса е бил информиран за това, че Фараонът ще повярва, когато се изправи лице в лице с болезненото мъчение. И наистина, когато водите започнали да го поглъщат, Фараонът казва, че е повярвал в Бог. Но неискреността, лицемерието на това негово поведение е очевидно. Най-вероятно Фараонът казва това, за да бъде спасен от смъртта.

Разбира се, приемането на религията и молбата за прошка на Фараона в последната минута не са приети от Бог. Фараонът и войската му не можело да бъдат спасени от трагичната гибел.

Сега ли? А се възпротиви ти преди и бе от сеещите развала. Днес спасяваме твоето тяло, за да бъдеш знамение за онези след теб. Ала мнозина от хората са нехайни към Нашите знамения. (Сура Юнус: 91-92)

Ние също така сме информирани, че както войниците, така и самият Фараон получават своя дял от наказанието. Тъй като, подобно на Фараона, неговите войници биват мъже на "гнет и вражда" (Сура Юнус: 90), "грешници" (Сура Касас: 8), "угнетители" (Сура Касас: 40) и "смятат, че не ще бъдат върнати при Господа" (Сура Касас: 39), те също така заслужават Божието наказание. Ето така Бог сграбчва Фараона и неговата войска и ги хвърля в морето. (Сура Касас: 40)

И им отмъстихме, и ги издавихме в морето за това, че взимаха за лъжа Нашите знамения и бяха нехайни към тях. (Сура Араф: 136)

В Корана Бог разкрива ситуацията след тази трагична смърт на Фараона така:

И оставихме в наследство на народа, който бе потъпкван, земите и на изток, и на запад, които Ние благословихме. Сбъдна се добрата дума на твоя Господ към синовете на Израил, защото изгърпяха. И опустошихме онова, което са направили Фараонът и неговият народ, и онова, което са въздигнали. (Сура Араф: 137)

ЧАСТ 7

НАРОДЪТ НА САБА И НАВОДНЕНИЕТО АРИМ

За народа на Саба имаше знамение в неговата земя две градини, отдясно и отляво: “Яжте от препитанието на вашия Господ и Му бъдете признателни! Имате прекрасно място и опрощаващ Господ!” Но те се отвърнаха и изпратихме срещу тях пороя от бентовете, и заменихме техните градини с две градини, даващи горчиви плодове и тамариск, и съвсем малко бодливи храсти. (Сура Саба: 15-16)

Народът на Саба (Шева или Сава) бил една от четирите големи цивилизации, живеещи в Южна Арабия. Тази цивилизация се смята, че е била установена някъде между 1000-750 пр.Хр. и се е разпаднала около 550 сл.Хр. в резултат на продължилите две столетия нападения на персите и арабите.

Датата на формиране на цивилизацията на Саба е предмет на множество дискусии. Народът на Саба започва да записва държавните си сведения около 600 г.пр.Хр. Ето защо преди тази дата не съществуват никакви данни относно този народ.

Най-старите източници, разказващи за народа на Саба, са годишните военни хроники, останали от времето на асирийския цар Саргон II (722-705 пр.Хр.). Като описвал народите, които му плащали данъци, Саргон споменава и царя на Саба - Йис'и-амара (Иорама). Този летопис е един от най-старите писмени източници, които ни дават информация за цивилизацията на Саба. Не би било правилно обаче да си вадим заключение, че културата на Саба е била установена около 700 г.пр.Хр. само уповавайки се на този източник, защото е твърде вероятно Саба да е съществувала малко преди времето, през което за първи път е била спомената в писмените регистри. Това означава, че историята на Саба може да е с по-ранна от горепосочената дата. Всъщност в ръкописите на Арад-Наннар, един от последните владетели на град Ур, е използвана думата "Сабум", която се смята, че означава "държавата Саба".³⁹ Ако наистина значението на тази дума е Саба, то това означава, че историята на Саба води началото си още от 2500 г.пр.Хр.

Според историческите източници, изобразяващи този народ, това е била държава, която подобно на финикийците извършвала усилена търговска дейност. Съобразно с това този народ притежавал и управлявал някои от търговските пътища, минаващи през Северна Арабия. За да може сабайските търговци да пренасят стоките си до Средиземноморието и Газа, а по този начин и да минават през Северна Арабия, те се нуждаели от разрешението на

Саргон II, владетеля на целия регион, или трябвало да му заплащат определен данък. Когато сабаите започнали да плащат данъци на Асирийското царство, тяхното име започнало да се отбелязва и в хрониките на тази държава.

В историята жителите на Саба са известни като цивилизован народ. В ръкописите на владетелите на Саба преобладават думи като “ремонтиране”, “посвещаване”, “построяване”. Едно от най-съществените творения на този народ – язовирът Мариб, е важен показател за технологичното ниво, до което са достигнали. Това обаче не означава, че военната сила на сабаите е била слаба. Напротив, армията на Саба е била един от най-съществените фактори, допринесли за издръжливостта на тяхната култура в продължение на един такъв дълъг период от време.

Държавата Саба е притежавала една от най-мощните войски в региона. Благодарение на войската си можела да следва експанзионистична политика. Саба била завладяла земите на древната държава Катабан. Тя притежавала обширни земи из целия континент Африка. През 24 г.пр.Хр. по време на поход до Мариб армията на Саба разбила напълно войската на Марк Елий Гал (Marcus Aelius Gallus) - египетския управител на Римската империя, която била най-мощната държава по онова време. Саба може да бъде изобразена като страна, която следвала умерена политика, но която не се колебаела да използва сила, когато било необходимо. Със своята развита култура и войска по онова време държавата Саба, в буквалния смисъл на думата, представлява “суперсила” в региона.

В Корана също се споменава за тази мощна армия на Саба. Една от фразите на военачалниците на войската на Саба, предадена в Корана, показва степента на самоувереност, която притежавали. Военачалниците казват на Савската царица следното:

Рекоха: “Ние имаме сила и огромна мощ. А повелята е твоя, ти реши какво ще повелиш!”
(Сура Намл, 33)

Столица на Саба е бил доста забогателият поради благоприятното си географско разположение Мариб. Столицата е доста близко до река Адхана. Мястото, където реката навлиза в планината Балак, било особено подходящо за построяване на язовир. Жителите на Саба се възползват от това и в период, когато все още са в процес на изграждане на цивилизацията си, построяват на това място язовир и започват да осъществяват напояване. Благодарение на този язовир те достигат едно ниво на прогресивно процъфтяване. Столицата Мариб била един от най-развитите градове по

онова време. Странстващият в този район гръцки писател Плиний хвали тази държава и разказва колко озеленена била тя.⁴⁰

Язовирът в Мариб имал височина 16 метра, широчина 60 метра и дължина 620 метра. Според извършени изчисления посредством язовира можело да се напоява площ от общо 9600 хектара, от тях 5300 хектара принадлежали на южната, а останалите на северната равнина. В надписи от Саба тези две равнини са споменати като “Мариб и двете равнини”.⁴¹ Изразът “две градини, отдясно и отляво” от Корана сочи към внушителните градини и лозя в тези две равнини. Вследствие на този язовир и напоителната система тази област става известна като най-добре напояваната и плодородна част на Йемен. Французинът Дж. Холеви и австриецът Гласер доказват посредством писмени документи, че язовирът в Мариб е съществувал отпреди много векове. В документи, написани на химерски език, е отбелязано, че този язовир правел областта много плодородна.

Язовирът бил основно ремонтиран през 5-и и 6-и век сл.Хр., но тези ремонти не са могли да предотвратят срутването му през 542 г.сл.Хр. Това разрушаване на язовира става причина за споменатото в Корана “наводнение Арим” и причинява големи разрушения. Лозята, градините и плодородните земи, които народът на Саба е обработвал в продължение на стотици години, биват напълно унищожени. Също така е известно, че след рухването на язовира народът на Саба навлиза в период на бърза рецесия, със завършването на който настъпва и краят на държавата Саба.

Наводнението Арим, което било изпратено на народа на Саба

Когато разгледаме внимателно айятите от Корана в светлината на гореспоменатите исторически факти, ще видим, че между двете съществува много точно съответствие. Археологическите открития и историческите факти сочат към написаното в Корана. Както е казано в Корана, народът, който не се поучава от предупрежденията на изпратения му пророк и не е признателен на Господа за благата, с които го е дарил, най-накрая бива наказан с ужасяващо бедствие – наводнение. Изпратеното на държавата Саба бедствено наводнение е описано в Корана по следния начин:

За народа на Саба имаше знамение в неговата земя две градини, отдясно и отляво: “Яжте от препитанието на вашия Господ и Му бъдете признателни! Имате прекрасно място и опрощаващ Господ!” Но те се отвърнаха и изпратихме срещу тях пороя от бентовете, и заменихме техните градини с две градини, даващи горчиви плодове и тамариск, и съвсем

малко бодливи храсти. С това ги наказвахме за тяхното неверие. Нима наказваме други освен неблагодарните? (Сура Саба: 15-17)

Както е подчертано в горните айяти, народът на Саба е живял в регион, известен със своите забележителни природа, плодородни лозя и градини. Разположена на търговски пътища, държавата Саба е имала един доста висок жизнен стандарт и е била една от най-облагодетелстваните страни на своето време.

В една такава държава, където жизненият стандарт и условия били толкова благоприятни, това, което сабаите трябвало да направят, е, както е казано в айята, да "ядат от препитанието на техния Господ и да Му бъдат признателни". Те обаче не направили това. Те предпочели да си припишат притежаваното от тях благоденствие. Те си мислели, че тази държава им принадлежи и че те са тези, които са създали забележителните условия, в които се намирали. Те предпочели да бъдат високомерни вместо признателни и както е казано в горния айят, те "се отвърнали от Господа"...

Тъй като сабаите си приписват цялото богатство, което притежават, то те напълно го загубили. Както е съобщено в Корана, наводнението Арим унищожава всичко, което те притежават.

За изпратената на народа на Саба мъка в Корана се говори като за "Сейл-юл Арим", т.е. "наводнението Арим". Тази използвана в Корана фраза също така показва и начина, по който става това наводнение. Това е така, защото думата "Арим" означава язовир или язовирна стена. Фразата "Сейл-юл Арим" пък описва наводнение, което е настъпило в резултат на разрушаването на язовира. Тръгвайки от термините, използвани в Корана по отношение на наводнението Арим, ислямските тълкуватели достигат до много точни констатации за време и място, свързани с темата. В тълкуванията на Мевдуди пише следното:

Думата "арим", използвана в израза "Сейл-юл Арим" от айята, има значението на "язовир, язовирна стена" и произхожда от думата "аримен", която се използва в южноарабския език. В новините относно извършените разкопки в Йемен думата много често се използва с това си значение. Така например след реставрирането на голямата тераса в Мариб на етиопския владетел на Йемен – Ебрехе, в един написан през 542 и 543 г. сл.Хр. ръкопис тази дума отново е използвана със значението си на язовир (язовирна стена). При това положение Сейл-юл Арим ще означава "наводнение, което е станало в резултат на рухването на язовир".

"... и заменихме техните градини с две градини, даващи горчиви плодове и тамариск, и съвсем малко бодливи храсти." (Сура Саба, 16)

Т.е. вследствие на настъпилото след разрушаването на язовира наводнение цялата държава била съсипана. Каналите, които жителите на Саба изкопали, изграждайки язовири между планините, се разрушават и цялата напоителна система се унищожават. В резултат на това държавата, която по-рано била като градина, се превръща в джунгла, в която растат диви треви и не остава нито един ядивен плод освен черешоподобния плод, който дават малките храстообразни дървета. 42

Християнският археолог Вернер Келер, който е автор на книгата "Свещената книга каза истината" ("Und Die Bibel Hat Doch Recht"), също признава, че наводнението Арим е станало точно както е описано в Корана, и пише, че съществуването на един такъв язовир и това, че разрушавайки се, той унищожават целия град, доказва, че даденият в Корана пример за собствениците на градините наистина се е случил.⁴³

Бедствието, което наводнението Арим носи със себе си, поставя началото и на превръщането на областта в пустиня, а с изчезването на обработваемата земя бива отнет и най-големият източник на приходи за жителите на Саба. Народът, който пренебрегва отправления им от Бог призив да повярват и да са признателни, най-накрая бива наказан чрез ето такова нещастие. След огромното разрушение, предизвикано от наводнението, обществото започнало да се разпада. Сабайците напуснали домовете си и емигрирали в Северна Арабия, Мека и Сирия.⁴⁴

Тъй като наводнението се случва след низпославането на Тората (Петокнижието) и Евангелието, то това събитие е описано единствено в Корана.

Град Мариб, който някога е бил седалище на народа на Саба, но сега е само една запустяла руина, несъмнено представлява предупреждение за тези, които повтарят грешката на сабайците. Народът на Саба не е бил единственият, който бива погубен чрез наводнение. В сура Кахф на Корана е разказана историята на двама души, притежаващи градини. Единият от тези мъже имал една много великолепна и плодородна градина, подобно на тези на народа на Саба. Той обаче допуснал същата грешка като тях: отвърнал се от Бог. Той си мислел, че богатата, с които бил дарен, "му принадлежат", т.е. той е причина за възникването им:

И им дай пример с двама мъже. Направихме за единия от тях две градини с грозде, които обградихме с палми, и пръснахме помежду им посеви. И двете градини даряваха своите плодове, без да се погуби нищо от тях. И сторихме река да бликне през двете. И имаше той плодове, и каза на своя другар, говорейки с него: “Аз имам по-голямо богатство от теб и повече хора!” И влезе в своята градина, угнетявайки себе си. Каза: “Не мисля, че това някога ще изчезне. И не мисля, че Часът ще настъпи. А дори да бъда върнат при моя Господ, [там] имам по-добро място за връщане, отколкото тук.”

Неговият другар, говорейки с него, му рече: “Нима не вярваш в Онзи, Който те сътвори от пръст, после от частица сперма, после те направи мъж? Ала за мен Той е Аллах, моят Господ, и не съдружавам никого с моя Господ. И защо, когато влезе в своята градина, ти не рече: “Това е, което Аллах пожела. Силата е само от Аллах. Въпреки че ме виждаш с по-малко богатство и деца от теб, моят Господ може да ми даде по-добра от твоята градина и да прати върху нея напаст от небето, та да се окаже тя безплодна пръст. Или водата ѝ да потъне на дъното и ти не ще си в състояние да я издириш.”

И плодовете му бяха погубени, и започна той да кърши ръце по онова, което е похарчил за нея, а тя е рухнала до основи. И рече: “О, да не бях съдружавал никого с моя Господ!” И нямаше той хора, които да го защитят от Аллах, нито сам се защити. Там закрилата е от Аллах, Истинния. При Него е най-доброто въздаяние и при Него е най-добрият завършек. (Сура Кахф: 32-44)

Както се разбира от горесцитираните айяти, грешката, която собственикът на градината допуска, не е в отричане съществуването на Бог. Той не отрича, че Бог съществува, а напротив - твърди, че "дори да бъде върнат при неговия Господ", в замяна със сигурност ще намери нещо по-добро. Той смята, че положението, в което се намира, се дължи единствено на неговите успешни усилия.

Всъщност, това е и една от страните на съдружаването на Господа. Опит за присвояване на всичко, което Бог притежава, и отдалечаване от богобоязънта... Това е и нещото, което народът на Саба прави. Наказанието е същото - цялата им собственост бива унищожена, така че да разберат, че те не са "собственици" на това богатство, а то само им е "предоставено"...

ЧАСТ 8

ПРОРОКЪТ СЮЛЕЙМАН И САВСКАТА ЦАРИЦА

Рече й се: “Влез в двореца!” И когато го видя, помисли го за вир, и оголи глезените си. Рече [Сулайман]: “Това е гладък дворец от кристал.” Рече тя: “Господи мой, бях угнетила себе си, но заедно със Сулайман се отдавам на Аллах, Господа на световите.” (Сура Намл: 44)

Историческите сведения относно срещата на Пророка Сюлейман (Соломон) и Савската царица са разкрити на бял свят при разкопките, извършени в древната държава Саба в Южен Йемен. Проучвания, извършени върху намерените останки, разкриват, че една “царица”, живяла в региона между 1000 и 950 пр.Хр., е извършила пътешествие на север (към Йерусалим).

Подробностите относно това какво се е случило между тези двама владетели, икономическата и политическа мощ на техните страни, техния начин на управление и още някои други детайли са съобщени в сура Намл от Корана. Разказът, който покрива една голяма част от сурата, започва своето описание на Савската царица с новините, които Папуняка (птица), член на армията на Сюлейман, носи на своя владетел:

Но [папунякът] не се забави дълго и рече: “Узнах нещо, което ти не си узнал. Донесох ти от Саба сигурна вест. Намерих една жена, която ги управлява. Всичко й е дадено и има велик трон.

Заварих нея и народа й да се покланят на слънцето, а не на Аллах, и сатаната е разкрасил за тях делата им, и така ги е заблудил, и те не са напътени да се покланят на Аллах, Който изважда скритото на небесата и на земята, и знае какво спотайвате и какво разкривате. Аллах! Няма друг бог освен Него Господа на великия Трон!” Рече [Сулайман]: “Ще видим истина ли говориш или си лъжец. (Сура Намл: 22-27)

След като получил тези вести от Папуняка, Пророкът Соломон му дал следното нареждане:

Върви с това мое послание и им го спусни, после се отдръпни от тях и виж какво ще отговорят!” (Сура Намл: 28)

След това в Корана е разказано за събитията, случили се, след като Савската царица получила писмото:

Рече тя: “О, знатни, спуснато ми бе достопочтено послание. То е от Сулайман и е: “В името на Аллах, Всемиловичия, Милосърдния! Не се възгордявайте и елате при мен отдадени на Аллах!”

Рече тя: “О, знатни, посъветвайте ме в делото ми! Не съм решила никое дело без ваше присъствие.” Рекоха: “Ние имаме сила и огромна мощ. А повелята е твоя, ти реши какво ще повелиш!” Рече тя: “Царете, когато нахлуят в някое селище, го разрушават и унизяват най-благородните му обитатели. И те така ще постъпят. Ще им изпратя подарък и ще видя с какво ще се върнат пратениците.”

И когато дойдоха при Сулайман, той рече: “Нима ще ми помогнете с имот? Не, онова, което Аллах ми е дал, е по-добро от онова, което на вас е дал. А вие с вашия подарък ликувате. Върни се [водачо] при тях! И ще отидем там с войски, за които нямат сили, и ще ги прогоним оттам унижени и жалки.”

И рече: “О, знатни, кой от вас ще ми донесе нейния трон, преди да дойдат при мен отдадени на Аллах?” Исполин от джиновете рече: “Аз ще ти го донеса, преди да станеш от мястото си. Имам сила за това и съм достоен за доверие.”

Един, който имаше знание от Писанието, рече: “Аз ще ти го донеса, преди да мигнеш с око.” И когато [Сулайман] видя трона при себе си, рече: “Това е от благодатта на моя Господ, за да ме изпита дали съм признателен, или неблагодарен. Който е признателен, той е признателен за себе си. А който е неблагодарен, моят Господ е над всяка нужда, прещедър.” Рече: “Преобразете за нея трона ѝ, да видим дали тя ще го познае, или не!”

И когато тя дойде, бе казано: “Такъв ли е твоят трон?” Рече тя: “Прилича на него.” [Сулайман си каза:] “Знанието ни бе дарено преди нея и бяхме отдадени на Аллах.” А тя бе отклонена от онова, на което служеше вместо на Аллах. Тя наистина бе от хора-неверници. Рече ѝ се: “Влез в двореца!” И когато го видя, помисли го за вир, и оголи глезените си. Рече [Сулайман]: “Това е гладък дворец от кристал.” Рече тя: “Господи мой, бях угнетила себе си, но заедно със Сулайман се отдавам на Аллах, Господа на световите.” (Сура Намл: 29-44)

Дворецът на Сюлейман

В сурите и аятите, в които се разказва за Савската царица, също се споменава и за Пророка Сюлейман (Соломон) (мир нему). Наред с това, че е притежавал един прелестен дворец и царство, в Корана също така са дадени и още множество други детайли относно този пророк.

Според тях Сюлейман е притежавал най-развитата технология на онова време. В двореца му е имало зашеметяващи произведения на изкуството и други ценни вещи, които силно впечатлявали всеки, който ги видел. Входът на двореца бил изработен от стъкло. В Корана този дворец и въздействието, което е оказал върху Савската царица, са описани така:

Рече ѝ се: “Влез в двореца!” И когато го видя, помисли го за вир, и оголи глезените си. Рече [Сулайман]: “Това е гладък дворец от кристал.” Рече тя: “Господи мой, бях угнетила себе си, но заедно със Сулайман се отдавам на Аллах, Господа на световите.” (Сура Намл: 44)

В Еврейската литература дворецът на Пророка Сюлейман (Соломон) е наричан "храм на Соломон". Днес се е запазила единствено "Западната стена" на т.нар. храм или дворец, като това същевременно е и наречената от Евреите "Стена на плача". Причината, поради която този дворец, както и множество други места в Йерусалим са били разрушени, е злонамереното и високомерно поведение на Евреите. В Корана ние сме информирани за това по следния начин:

Предрекохме Ние на синовете на Израил в Писанието: “Ще рушите по земята два пъти и ще потискате с огромен гнет.” И когато настъпи обещаното за първото от двете, изпратихме срещу вас Наши раби, които имаха огромна мощ, и ви издириха сред домовете. И това обещание бе изпълнено. (Сура Исра: 4-5)

После ви дадохме надмощие над тях и ви подпомогнахме с имоти и синове, и ви отредихме повече воинска сила. Ако благодетелствате, за себе си благодетелствате, а ако вършите зло, то пак е за вас. И когато настъпи обещаното за втория път [изпратихме други], за да ви унижат и да влязат в храма, както влязоха там първия път, и съвсем да унищожат онова, което надвиха... (Сура Исра: 6-7)

Всички народи, описани в предходните глави, заслужават наказание заради тяхното недоволство и неблагодарност към Божиите блага, ето защо и те биват сполетени от нещастия. Скитайки се от място на място, без собствен дом или държава в продължение на векове, по времето на Сюлейман Евреите най-накрая се сдобили с дом в светите земи, по-късно обаче те отново били унищожени поради тяхното прегрешение, поквара и непокорство. Съвременните Евреи, които в близкото минало се заселиха по същите земи, отново сеят поквара и "рушат по земята", така както са правили и преди първото предупреждение.

ЧАСТ 9

МЛАДЕЖИТЕ ОТ ПЕЩЕРАТА

Нима смяташ, че [историята на] хората от пещерата и ар-Рахим е някакво чудо сред Нашите знамения? (Сура Кахф: 9)

В 18-а сура от Корана на име "Ал-Кахф", което означава "пещера", се разказва за една група младежи, които се подслонили в една пещера, за да се скрият от владетеля си, който отричал Бог и се отнасял с гнет и несправедливост към вярващите. Айятите, разказващи за събитието, са както следва:

Нима смяташ, че [историята на] хората от пещерата и ар-Рахим е някакво чудо сред Нашите знамения? Когато младежите се приютиха в пещерата и рекоха: “Господи наш, дай ни милосърдие от Теб и ни пригответи напътствие за нашето дело!” И запечатахме ушите им в пещерата години наред. После ги събудихме, за да отличим коя от двете групи ще пресметне какъв срок са прекарали.

Разказваме ти Ние [о, Мухаммад] вестта за тях с истината. Бяха младежи, вярващи в своя Господ, и още повече ги напътихме. И укрепихме сърцата им, когато се възправиха и казаха: “Нашият Господ е Господът на небесата и на земята. Ние не ще зовем друг Бог освен Него. Иначе ще сме изrekli голяма лъжа. Тези хора от нашия народ приеха други богове освен Него. Защо не донесат явен довод за тях? И кой е по-голям угнетител от онзи, който измисля лъжа за Аллах?”

[Един от тях скришом каза]: “Щом вие се отвръщате от тях и от онова, на което служат вместо на Аллах, приютете се в пещерата! Вашият Господ ще разстеле за вас от Своята милост и ще ви пригответи подкрепа за вашето дело.”

И виждаш слънцето, когато изгрява, да се отклонява отдясно на пещерата им, и когато залязва, да ги отминава отляво, както са наред нея. Това е от знаменията на Аллах. Когато Аллах напътва, той е напътеният, а когото оставя в заблуда, не ще намериш за него покровител да го води.

И ги смяташ за будни, а те са в дрямка и Ние ги обръщаме надясно и наляво. И кучето им е проснало лапи на входа. Съзреш ли ги, ще се отвърнеш от тях в бяг и ще се изпълниш с ужас.

И така ги събудихме, за да се питат помежду си. Един от тях рече: “Колко време прекарахте [в пещерата]?” Рекоха: “Прекарахме ден или част от деня.” Рекоха: “Вашият Господ най-добре знае колко прекарахте. Сега изпратете някого от вас с тези ваши монети до града и нека види там коя храна е най-чиста, и да ви донесе от нея за препитание! И да е внимателен, и да не ви издаде на никого! Ако се натъкнат на вас, ще ви пребият с камъни или ще ви върнат към тяхната вяра, и тогава никога не ще сполучите.”

Така осведомихме [хората] за тях, за да знаят, че обещанието на Аллах е истинно и няма съмнение за Часа. Когато [хората] заспориха помежду си за тях, едни рекоха: “Постройте над тях постройка! Техният Господ най-добре ги знае.” А онези, които надвиха в спора, казаха: “Да направим храм над тях!”

Ще кажат [някои]: “Трима са, четвъртото е кучето им.” И ще кажат [други]: “Петима са, шестото е кучето им.” в догадка за неведомото. И ще кажат [още]: “Седем са, осмото е кучето им.” Кажи [о, Мухаммад]: “Моят Господ най-добре знае техния брой. Знаят това само малцина.” И не спори относно тях, освен за ясно казаното! И не се допитвай за тях до никого!

И за нищо не казвай: “Ще свърша това утре.”, [без да добавиш]: “Само ако Аллах пожелае.” И спомни си твоя Господ, ако забравиш, и кажи: “Дано моят Господ ме насочи още по-близо до правия път!”

И прекарали в пещерата си триста години и още девет. Кажи: “Аллах най-добре знае колко са прекарали. Негово е неведомото на небесата и на земята. Как добре Той [всичко] вижда и чува! Нямаат те друг покровител освен Него. В Неговото владение никой не Му е съдружник.” (Сура Кахф: 9-26)

Според широко разпространеното вярване младежите от пещерата, които са възхвалени както в Ислямските, така и в Християнските източници, са били подложени на жестоката тирания на римския император Деций. Изправени пред гнета и несправедливостта на Деций, тези млади хора многократно предупреждавали своя народ да не се отказва от вярата си в Бог. Безразличието на народа към техните думи, нарастването на натиска от страна на императора и грозящата ги смъртна заплаха стават причина те да напуснат домовете си.

Както историческите документи потвърждават, по онова време множество императори до голяма степен прилагали една политика на терор, гнет и несправедливост върху вярващите, които поддържали ранното Християнство в неговата първична и същинска форма.

В писмото на римския управител Плиний (69-113 пр.Хр.), който бил в Северозападен Анадол, до император Траян пише за "последователи на Месията (Християни), които били наказвани, защото отказвали да се прекланят пред статуята на императора". Това писмо е едно от важните документи, разказващи за натиска, който бил оказван върху ранните Християни по онова време. Ето в такива условия тези младежи, които били накарани да приемат една нерелигиозна система и да се прекланят пред императора вместо на Бог, не приели това и казали:

...“Нашият Господ е Господът на небесата и на земята. Ние не ще зовем друг Бог освен Него. Иначе ще сме изrekli голяма лъжа. Тези хора от нашия народ приеха други богове освен Него. Защо не донесат явен довод за тях? И кой е по-голям угнетител от онзи, който измисля лъжа за Аллах?” (Сура Кахф: 14-15)

Като областта, в която младежите от пещерата са живели, се посочват няколко различни места. Най-приемливите от тях са Ефес или Тарсус.

Почти всички Християнски източници посочват Ефес като мястото на пещерата, където младите вярващи са се подслонили. Някои Мюсюлмански изследователи и тълкуватели на Корана се съгласяват с Християните по отношение на Ефес. Други пък обясняват с детайли, че Ефес не е мястото, и правят опити да докажат, че събитието се е случило в Тарсус. Тук ще разгледаме и двете изложени алтернативи. Всички тези изследователи и тълкуватели, включително и Християните, обаче са единодушни по отношение на това, че събитието се е случило по времето на римския император Деций (също така наричан Дециан) около 250 г.сл.Хр.

Деций, както и Нерон, са известни като римските императори, които са подлагали Християните на най-суровите мъчения. По време на краткото си царуване Деций издал закон, с който задължавал всички хора, намиращи се под властта му, да принасят жертви на римските богове. Всеки бил задължен да извършва жертвоприношения в името на тези божества, и дори нещо повече, те получавали удостоверения за извършването на това, които трябвало да показват на държавните служители. Тези, които не се подчинели, били екзекутирани. В Християнските източници е написано, че голяма част от Християните отказвали да извършват това идолопоклонническо деяние и бягали "от град на град" или се укривали в тайни скривалища. Младежите от пещерата са най-вероятно една група от тези ранни Християни.

Междувременно има един момент, който трябва да подчертаем тук: тази тема е разказвана от някои Мюсюлмански и Християнски историци и тълкуватели под формата на история и е превърната в легенда в резултат на

добавянето на някои измислици и слухове. Това събитие обаче е една историческа действителност.

Младежите от пещерата в Ефес ли са били?

По отношение на града, в който са живели, и пещерата, в която са се подслонили тези младежи, в различните източници са посочвани различни места. Основните причини за това са: желанието на хората да вярват, че едни толкова славни и храбри хора са живели в техния град, както и голямата прилика на пещерите в тези райони. Например в почти всяко едно от тези места съществува параклис, за който се твърди, че е построен над пещерите.

Както е известно, Ефес е смятан за свято място от Християните, защото в този град има една къща, за която се твърди, че е на Дева Мария и която по-късно е превърната в черква. Ето защо е твърде вероятно младежите от пещерата да са населявали едно от тези святи места. Нещо повече, някои Християнски източници изказват своята сигурност, че това е въпросното място.

Най-старият източник по темата е на сирийския свещеник Джеймс от Сарудж (роден през 452 г.сл.Хр.). В своята книга "Упадък и рухване на Римската империя" (The Decline and Fall of the Roman Empire) известният историк Гибон бе използвал множество цитати от труда на Джеймс. Според тази книга името на императора, който подложил на мъчение седемте млади Християни и ги принудил да потърсят убежище в пещерата, е било Деций. Деций властвал над Римската империя в периода между 249-251 г.сл.Хр. и неговото царуване е всеизвестно с мъченията, на които той подлагал последователите на Исус. Според Мюсюлманските тълкуватели областта, където събитието се е случило, е "Афесус" или "Афесос". Според Гибон обаче името на този град е Ефесус (Ефес). Разположен на западния бряг на Анатолия този град е бил един от най-големите пристанищни градове на Римската империя. Днес останките на града са известни като "Древния град Ефес".

Името на императора, който властвал през периода, когато младежите от пещерата се събудили от дългия си сън, е Тезусий, според Мюсюлманските изследователи, но според Гибон то е Теодосий II. Този император царувал в периода 408-450 г.сл.Хр., след като Римската империя приела Християнството.

По отношение на долуцитирания аят някои тълкуватели казват, че входът на пещерата е обърнат на север, така че слънчевата светлина да не може да навлезе навътре. По този начин човек, който минава покрай

пещерата, не може да види какво има в нея. Айятът, съобщаващ за това, е следният:

И виждаш слънцето, когато изгрява, да се отклонява отдясно на пещерата им, и когато залязва, да ги отминава отляво, както са наред нея. Това е от знаменията на Аллах. Когато Аллах напътва, той е напътеният, а когото оставя в заблуда, не ще намериш за него покровител да го води (Сура Кахф: 17)

В своята книга "Ефес" археологът д-р Муса Баран посочва Ефес като мястото, където тази група от млади вярващи е живяла, и пише така:

*През 250 г.пр.Хр. седем младежи, живеещи в Ефес, избрали Християнството и се отрекли от идолопоклонничеството. Опитвайки се да намерят изход, тези младежи открили една пещера в източния склон на планината Пион. Римските войници видели това и иззидали стена на входа на пещерата.*⁴⁵

Днес е известно, че над тези древни останки и гробове са построени множество религиозни сгради. Разкопки, извършени от Австрийския археологически институт през 1926 г. разкриха, че останките, намерени на източния склон на планината Пион, принадлежат на сграда, построена от младежите от пещерата в средата на 5-и век сл.Хр. (по време на управлението на Теодосий II).⁴⁶

Младежите от пещерата в Тарсус ли са били?

Втората област, представяна като мястото, където младежите от пещерата са живели, е Тарсус. В действителност там има една пещера, която силно наподобява описаната в Корана. Тя е разположена в планината, известна като Енджилус или Бенджилус, на североизток от Тарсус.

Множество Ислямски учени подкрепят идеята, че Тарсус е правилното място. Един от най-видните тълкуватели на Корана Ат-Табарани в своята книга "Тарикх ал-Умам" (Tarikh al-Umam) определя името на планината, където е разположена пещерата, като "Бенджилус" и добавя, че тази планина е в Тарсус.⁴⁷

Отново друг виден тълкувател на Корана Мухамед Емин твърди, че името на планината е "Пенджилус" и че тя се намира в Тарсус. Наименованието, което се произнася като "Пенджилус", понякога би могло да се произнесе като "Енджилус". Според него разликата между думите е породена от

различното произношение на буквата "Б" или чрез загубата на една буква от първичната дума, което се нарича "историческо изтъркване на думата".⁴⁸

Факхруддин Ар-Рази, който е друг изтъкнат Ислямски учен, в своята творба обяснява, че "въпреки че това място е наречено Ефесус (Ефес), първоначалната умисъл е тук да се каже Тарсус, защото Ефесус е просто едно друго наименование на Тарсус".⁴⁹

Също така в тълкуванията на Кади Ал-Баидауи и Ан-Насафи, в тези на Ал-Джалалайн и Ат-Тибян, Елмалъ и О.Насухи Билмен и още множество други учени това място е определено като "Тарсус". Освен това всички тези тълкуватели обясняват изречението от 17-и аят от сура Кахф: "...слънцето, когато изгрява, да се отклонява отдясно на пещерата им, и когато залязва, да ги отминава отляво...", като казват, че входът на планинската пещера е обърнат на север.⁵⁰

Мястото на пребиваване на младежите от пещерата е било предмет на интерес и по време на Османската империя, когато са били извършени и някои проучвания в тази насока. В османските архиви на премиера има една поредица от писма и обмяна на информация. Например в едно писмо, изпратено до висшия ковчезник на Османската империя от местната администрация на Тарсус, има една официална молба и прикачено съобщение, известяващо за тяхната нужда да заплатят на хората, които са участвали в почистването и поддържането на пещерата на Асхаб-ъ Кахф (младежите от пещерата). В отговор на това писмо се съобщава, че за да може тези пари да бъдат заплатени на работниците от държавната хазна, то трябва да се открие дали това наистина е било мястото, където са живели младежите от пещерата. Извършените с тази цел проучвания са били от голямо значение за определянето на истинското място на пещерата.

В отчет, подготвен след осъществяването на проучвания, предприети от Народното събрание, се казва така: "На север от Тарсус, провинция на Адана, в планината има пещера, която е на два часа път от Тарсус и чийто вход е обърнат на север, точно както е съобщено в Корана."⁵¹

Въпроси като кои са били младежите от пещерата, къде и кога са живели винаги са подтиквали заинтересованите лица да извършват проучвания в тази насока и са ставали предмет на множество тълкувания. Нито едно от тези тълкувания обаче не може да бъде прието като сигурно, ето защо въпроси като: в кой период тези млади вярващи са живели и къде е разположена споменатата в аяйтите планина остават без точен отговор.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

И не ходят ли по земята, за да видят какъв бе краят на онези преди тях? Бяха по-силни от тях и повече се възползваха от земята, и я населяваха по-дълго, отколкото я населяват те. И Нашите пратеници дойдоха при тях с ясните знаци. Не Аллах ги угнетява, а те себе си угнетяват. (Сура Рум: 9)

Всички народи, които разгледахме до момента, притежават някои общи характеристики, като например всички те прегрешават пред Бог, съдружават други неща с Него, държат се високомерно и безочливо, несправедливо завземат чуждата собственост, проявяват склонност към сексуална извратеност. Другата обща черта, която притежават, са техните гнет и злонамереност към вярващите около тях. Те правят всичко възможно, за да потъпкат тези вярващи.

Разбира се, целта на припомнянето на всичко това в Корана не е само даването на исторически сведения. В Корана е съобщено, че разказите на пророците са дадени единствено за да служат за "поука". Нациите, които по-рано са били погубени, трябва да поведат идващите след тях по правия път:

И не им ли се изясни колко преди тях погубихме от поколенията, из чиито жилища сега те ходят? В това има знамения за разумните хора. (Сура Та Ха: 128)

Ако погледнем на всичко това като на предмет на "поучаване", то ще видим, че една част от обществото днес не остава по-назад от гледна точка на дегенерацията и прегрешенията, които са притежавали погубените народи, разкрити в тези разкази.

Особено една съществена част от "изтъкнатите личности в обществото", които също така са известни като "висше общество", не са много по-различни от погубените народи, описани в Корана. Членовете на този тъй наречен "елит", по-голямата част от които са запознати с религиозните закони, въобще не се поколебават да извършват какъвто и да било вид извратености. Всеки знае за тяхната неприязън към вярващите.

По-интересният момент обаче е фактът, че в обществото, в което живеем днес, има едно доста голямо количество от "народа на Лут". Хомосексуалисти, посещаващи партита с групов секс на "висшето общество", демонстрират извратености, по които не отстъпват на себеподобните си от Содом и Гомора. Една прослойка, живееща в Истанбул, пък "надминава" дори и Помпей...

Всички общества, които разгледахме, са били наказани чрез природни бедствия като земетресения, урагани, наводнения и др. Съвременните

общества, които престъпват и повтарят грешките на миналите народи, ще бъдат наказани по подобен начин.

Не трябва да се забравя, че Бог може да накаже който човек или общество пожелае, когато пожелае. Или може да остави който си пожелае да води един нормален живот на земята, но да го накаже в отвъдното. В Корана това е съобщено така:

И всекиго сграбчихме заради неговия грях. Срещу някои пратихме ураган, а някои обзе Викът, а някои сторихме земята да ги погълне, а някои удавихме. Не Аллах ги угнетява, а те сами себе си угнетяват. (Сура Анкабут: 40)

В Корана е разказано за един вярващ, който бил от семейството на Фараона и живял по времето на Муса (Моисей), но който прикривал своята вяра. Той се обръщал към своя народ с думите:

И рече онзи, който повярва: “О, народе мой, страхувам се за вас от ден като деня на общностите като обичая спрямо народа на Нух и адитите, и самудяните, и онези след тях. А Аллах не желае гнет за рабите.

О, народе мой, страхувам се за вас от Деня на призива Деня, в който ще обърнете гръб в бягство и никой не ще ви защити от Аллах. А когото Аллах остави в заблуда, няма за него водител.” (Сура Гафир: 30-33)

Всички пророци, подобно на този вярващ, който прикривал вярата си, предупреждавали народите, при които били изпратени, съобщавали им за Съдния ден и ги заплашвали с Божието наказание. Животът на всеки един пророк и пратеник е минал в обясняването на тези неща. Всеки път обаче народът, при който били изпратени, ги обвинявал в лъжа, стремеж към материални облаги или постигане на превъзходство над тях и без дори да помисля над това, което им казвали, и без да размисля върху делата си, той продължавал да прилага собствената си система. Някои от тях пък дори правили опити да убият или прогонят вярващите. Броят на вярващите, които се подчиняват и следват пророците, всеки път е бил много малък. Но при погубването на непокорните народи Бог винаги спасявал пророците и вярващите.

Въпреки че са изминали хиляди години и местата, формите, технологиите и цивилизациите са се променили, по-рано споменатите социални структури и системи на неверниците обаче не са се изменили много. Както подчертахме по-горе, една част от обществото, в което живеем, притежава всички характерни особености на разкритите в Корана народи.

Точно както самудяните лъжели в претеглянето с везни, така днес също съществуват множество фалшификатори и измамници. Има едно "хомосексуално общество", което при всеки удобен случай бива защитавано от определени кръгове, и чиито членове не остават по-назад от народа на Лут, при който сексуалната извратеност била достигнала своя връх. Една голяма част от обществото се състои от хора, толкова неблагодарни и непокорни, колкото и народът на Саба, толкова непризнателни за богатствата, с които са дарени, колкото жителите на Ирам, толкова безчувствени и груби към вярващите, колкото и народът на Нух, и толкова отдалечени от социалната справедливост, колкото и адитите.

Това са едни много значими знаци ...

Ние никога не трябва да забравяме, че каквито и промени да настъпят в обществата, каквото и технологично ниво да бъде постигнато или каквито и възможности да бъдат придобити, те не са от никакво значение. Нито едно от тези неща не може да спаси човек от Божието наказание. В Корана този факт ни е напомнен така:

И не ходят ли по земята, за да видят какъв бе краят на онези преди тях? Бяха по-силни от тях и повече се възползваха от земята, и я населяваха по-дълго, отколкото я населяват те. И Нашите пратеници дойдоха при тях с ясните знаци. Не Аллах ги угнетява, а те себе си угнетяват. (Сура Рум: 9)

ЕВОЛЮЦИОННАТА ИЗМАМА

Дарвинизмът, т.е. еволюционната теория, се е появила с цел отричане на истината за сътворението, но тя не е нищо друго освен една провалила се ненаучна лъжа. Тази теория, която твърди, че живите организми са се появили случайно от неживата природа, бива опровергана с научното доказване, че във Вселената и живите организми съществува един много очевиден “дизайн”. По този начин фактът, че цялата Вселена и всички живи същества са сътворени от Бог, бива доказан и от науката. Провежданата по цял свят пропаганда днес с цел поддържане на еволюционната теория е основана единствено на изкривени научни факти, пристрастни интерпретации, изречени под формата на наука лъжи и извършени фалшификации.

Но тази пропаганда не може да прикрие истината. През последните 20-30 години в научните среди започна да се дава все по-голяма гласност на факта, че еволюционната теория е най-голямата измама в историята на науката. Направените след 1980 година проучвания доказват, че предположенията на Дарвин са напълно погрешни и много учени потвърждават това. Особено в САЩ учени от различни области като биология, биохимия и палеонтология забелязват невалидността на дарвинизма и започват да определят произхода на живите същества с „истината за сътворението”.

В много други наши произведения сме разгледали и продължаваме да разглеждаме провала на еволюционната теория и доказателствата за сътворението, с всички научни подробности. Но поради изключителното значение на този въпрос смятаме за необходимо и тук накратко да изложим някои факти.

Научният провал на дарвинизма

Въпреки че еволюционната теория е учение, водещо началото си още от времето на древните гърци, тя бива широко разпространена чак до 19ти век. Най-важното събитие, което превръща теорията в първостепенна тема в света на науката, е публикуваната през 1859 г. книга на Чарлз Дарвин, озаглавена „*Произхода на видовете*”. В тази книга Дарвин отрича, че различните живи организми на Земята са били сътворени поотделно от Бог. Според Дарвин всички организми имат един общ прародител, но в продължение на доста дълъг период от време претърпяват малки промени, вследствие на които се диференцират.

Теорията на Дарвин не се опира на никакво научно откритие или експеримент и както той сам казва, „това е само предположение”. Нещо

повече, както Дарвин признава в една доста дълга глава от своята книга, наречена „Трудностите на теорията”, хипотезите му притежават недостатъци по отношение на доста съществени въпроси.

Дарвин насочва всичките си надежди към новите научни открития, които очаква, че ще решат трудностите, стоящи пред теорията му. Но обратно на очакванията му научните открития увеличават размера на тези трудности.

Научното проваляне на дарвинизма може да бъде разгледано в три основни направления:

1. Теорията не може по никакъв начин да обясни как е произлязъл животът на Земята.
2. Няма никакво научно откритие, което да покаже, че представеният от теорията „еволюционен механизъм” има някаква сила, чрез която да може да протече.
3. Фосилните данни доказват точно обратното на предположенията на еволюционната теория.

В настоящия раздел ще разгледаме в общ план тези три основни точки.

Първата непреодолима стъпка: произходът на живота

Еволюционната теория постулира, че всички живи организми са еволюирали от една-единствена жива клетка, която се е появила в първичните земни условия преди 3,8 билиона години. Един от въпросите, на които теорията не може да даде отговор, е как една-единствена клетка би могла да генерира милиони комплексни животински видове и ако наистина съществува такава еволюция, то защо във фосилните данни не могат да бъдат открити никакви следи от нея. Тук, на тази първа стъпка от предполагаемия еволюционен процес, е мястото, където трябва преди всичко да зададем въпроса: как се е появила тази „първа клетка”?

Тъй като еволюционната теория отрича сътворението и не приема съществуването на каквато и да била свръхестествена намеса, тя твърди, че „първата клетка” се е появила случайно в рамките на природните закони, без никакъв дизайн, план или систематизация. Според теорията живата клетка трябва да е била произведена случайно от неорганични вещества. Това твърдение обаче противоречи дори и на най-основните биологични закони.

„Животът се поражда от живот”

В своята книга Дарвин никъде не споменава за произхода на живота. Примитивното разбиране за науката по неговото време почива на предположението, че живите същества имали много просто устройство. Още

от древни времена „спонтанната генерация“, теория, твърдяща, че неорганичните вещества са се съединили, за да формират живите организми, е била широко приета. Като цяло се вярвало, че насекомите са се появили от остатъци от храна, а мишките от пшеница. За доказването на тази теория били проведени интересни експерименти. Върху мръсно парче парцал била поставена малко пшеница и се вярвало, че след известно време от нея ще се формира мишка.

Подобно на това развиващите се в месото червейчета били смятани като доказателство за спонтанната генерация. Не след дълго обаче станало ясно, че червеите не са се появили върху месото спонтанно, а са били пренесени от мухите под формата на невидими за човешкото око ларви.

В периода, когато Дарвин пише „*Произхода на видовете*“, вярването, че бактериите могат да се формират от неорганични вещества, било общоприето в научния свят.

Пет години след публикуването на Дарвиновата книга обаче френския биолог Луи Пастър обявява резултатите от дългите си проучвания и експерименти, които отричат спонтанната генерация – крайъгълен камък на теорията на Дарвин. Пастър обобщава заключението, до което достигнал в резултат на дългогодишните си проучвания и експерименти, така:

„Учението за спонтанната генерация никога не би могло да се възстанови след смъртоносния удар, който този прост експеримент му нанася“. (*Sidney Fox, Klaus Dose, "Molecular Evolution and The Origin of Life", New York: Marcel Dekker, 1977, стр. 2*)

Защитниците на еволюционната теория дълго време се противопоставят на откритията на Пастър. Но когато напредъкът в науката разкрива комплексната структура на клетката на живия организъм, идеята, че животът би могъл да се е зародил случайно, се сблъсква с една още по-голяма безизходица.

Безнадеждните усилия през 20ти век

Първият еволюционист, който през първата половина на 20ти век се заема с въпроса за произхода на живота, е известният руски биолог Александър Опарин. Посредством множество тези, които излага през 1930 година, той се опитва да докаже, че клетката на живия организъм може да се формира като резултат от съвпадения. Тези изследвания обаче са обречени на провал и Опарин е принуден да направи следното признание:

„За съжаление произходът на клетката остава въпрос, който в действителност е най-тъмната страна от цялата еволюционна теория.“

(Alexander I. Oparin, "Origin of Life", (1936) New York, Dover Publications, 1953 (препечатка), стр. 196)

Еволюционистите последователи на Опарин извършили безброй много експерименти, ръководили изследвания и правили проучвания, за да разрешат проблема с произхода на живота. Най-известният от тези експерименти е извършен през 1953 г. от американския изследовател Стенли Милър. В този експеримент Милър използвал смес от газове, която смятал, че е съществувала в първичната земна атмосфера. За да предизвика протичането на реакция между тях, той пропускал електрически ток и в края на експеримента се синтезирали няколко присъстващи в структурата на протеините органични молекули (аминокиселини).

Изминали едва няколко години, когато било разкрито, че този експеримент, който бил представен като важна стъпка в подкрепа на еволюцията, е невалиден, защото използваната в експеримента атмосфера доста се различавала от истинските земни условия. ("New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, глава 63, Ноември 1982, стр. 1328-1330)

След едно дълго мълчание Милър признал, че атмосферната среда, която той използвал, била недействителна. (Stanley Miller, "Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules", 1986, стр. 7)

Всички положени през 20ти век усилия от страна на еволюционистите да обяснят произхода на живота завършили с провал. Геохимикът Джефри Бада от Института Сан Диего Скрипс признава този факт в една своя статия, публикувана в еволюционното списание „Ърт“ (Earth) през 1998 година:

„Днес, когато напускаме двадесети век, ние все още сме изправени пред най-големия нерешен проблем, който имахме, когато влязохме в двадесети век: как се е зародил животът на Земята?“ (Jeffrey Bada, списание "Earth", Февруари 1998, стр. 40)

Комплексната структура на живота

Основната причина, поради която еволюционната теория завършва с една толкова голяма безизходица по отношение на произхода на живота, е, че дори живите организми, които се смятат за най-простите, имат изключително сложна структура. Клетката на едно живо същество е по-комплексна от всички видове технически продукти, произведени от човека. Днес дори в най-модернизираните лаборатории на света не може да бъде произведена жива клетка посредством съединяването на неорганични вещества.

Условията, необходими за формирането на една клетка, са твърде много на брой, за да бъдат обяснени със случайности. Вероятността протеините, които са градивни блокове на клетката, да се синтезират случайно, средно за протеинова молекула, изградена от 500 аминокиселини, е 1 на 10^{950} . В математиката вероятност, по-малка от 1 на 10^{50} , статистически е прието да се смята за нулева вероятност на изпълнение. Молекулата ДНК, която се намира в ядрото на всяка клетка, съдържа цялостния структурен план на човешкото тяло. Изчислено е, че ако трябва да изпишем кодираната в ДНК информация, то трябва да съставим една огромна библиотека, съдържаща 900 тома енциклопедии, всяка от които да е по 500 страници.

От тази отпавна точка възниква една много интересна дилема: ДНК може да бъде копирана единствено с помощта на някои съдържащи се в нея ензими. Синтезирането на тези ензими обаче може да се извърши единствено в рамките на информацията в ДНК. Тъй като те зависят една от друга, за да протече копирането, трябва и двете да съществуват едновременно. Това довежда сценария, според който животът се заражда от само себе си, до безизходно положение. Почетният еволюционист проф. Лесли Оргел от университета в Сан Диего, Калифорния признава този факт в октомврийското издание на списание „Сайънтифик Америкън“ (*Scientific American*) през 1994 година:

„Изключително невероятно е това, че протеините и нуклеиновите киселини, и двете структурно комплексни, са се появили внезапно на едно и също място, по едно и също време. Освен това изглежда невъзможно получаването на едните без наличието на другите. И така, от пръв поглед всеки би могъл да направи заключението, че всъщност от химична гледна точка животът никога не би могъл да възникне.“ (*Leslie E. Orgel, “The Origin of Life on Earth”, Scientific American, издание 271, октомври 1994, стр. 78*)

Без съмнение е невъзможно животът да е възникнал по естествени причини, следователно трябва да се приеме, че е бил „сътворен“ по свръхестествен начин. Този факт ясно анулира еволюционната теория, чиято главна цел е да отрича сътворението.

Въображаемите еволюционни механизми

Вторият съществен момент, който отрича теорията на Дарвин, е разбирането, че двата принципа, изложени от теорията като „еволюционни механизми“, в действителност нямат никаква еволюционна сила. Дарвин основава своето твърдение изцяло на механизма, наречен „естествен отбор“. Значението, което той приписва на този механизъм, става ясно от името на книгата му: „Произход на видовете чрез естествения отбор...“.

Естественият отбор предполага, че тези организми, чието устройство е най-подходящо за природните условия и географското им разпространение, ще продължат своя живот и потомство, а останалите ще изчезнат. Например от едно стадо елени, застрашено от хищници, разбира се, ще оцелеят тези елени, които тичат най-бързо. Но без значение колко време ще трае този процес, той не може да превърне елените в друг вид организми. Елените си остават винаги елени.

Следователно механизмът на естествен отбор няма еволюционна сила. Дарвин също бил наясно с този факт и споменава за това в книгата си „Произхода на видовете”: „докато не възникнат полезни промени, естественият отбор не върши никаква работа”. (*Charles Darwin, “The Origin of Species”: Факсимиле на първото издание, Harvard University Press, 1964, стр. 189*)

Влиянието на Ламарк

Следователно как се появяват тези „полезни промени”? Дарвин се опитва да отговори на този въпрос от гледна точка на примитивното разбиране на науката по онова време, опирайки се на Ламарк. Според френския биолог Ламарк, живял преди Дарвин, организмите предават своите качества, придобити по време на живота си, на следващите поколения и така се развиват. Например, според Ламарк, жирафите са се развили от подобни на антилопите животни и в резултат на опитите им да се хранят с листата на високите дървета от поколение на поколение шията им се удължила.

Дарвин също дава подобни примери и в своята книга „Произхода на видовете” твърди, че китовете са еволюирали от мечките, които са се опитвали да плуват. (*Charles Darwin, The Origin of Species: Факсимиле на първото издание, Harvard University Press, 1964, стр. 184*)

Откритите от Грегор Мендел и потвърдени от процъфтяващата през 20ти век наука генетика закони за наследствеността обаче напълно сриват легендата, че придобити качества се предават на следващите поколения. Ето така естественият отбор се провалил в ролята си на еволюционен механизъм.

Неодарвинизъм и мутации

В края на 1930 година една група учени, решени да останат верни на Дарвин, разработват така наречената „Модерна синтетична теория”, или както още е известна, „неодарвинизъм”. Като „причина за полезните промени” неодарвинистите добавят мутациите, които са деформации,

появили се в резултат на въздействие на външни фактори, като радиация или копирни грешки, върху гените на организмите, към естествените мутации.

Днес моделът, който символизира еволюцията, е неодарвинизмът. Според теорията многобройните комплексни органи на живеещите на Земята милиони живи организми, като уши, очи, бели дробове и крила, са се формирали в резултат на един процес, който се базира на „мутации“, на генетични смущения. Съществува обаче един категоричен факт, който напълно срина теорията: **мутациите не пораждат процес, чрез който живите организми да се развиват, а точно обратно – те винаги пораждат вреди.**

Причината за това е проста: ДНК има много комплексна структура. Различните случайни влияния, действащи върху тази молекула, могат да предизвикат единствено вреди. Американският генетик Б.Г. Ранганатан обяснява това така:

„Мутациите са малки, случайни и вредни. Те се появяват рядко и най-добрата възможност е да са неефективни. Тези четири характеристики на мутациите показват, че те не могат да предизвикват никакво еволюционно събитие. Една случайна промяна в един до голяма степен развит организъм или е ефективна, или е вредна. Една случайна промяна на часовника не означава усъвършенстване на този часовник. Най-вероятно или ще го повреди, или в най-добрия случай ще бъде неефективен. Земетресението не подобрява града, то го разрушава.” (B.G. Ranganathan, *Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988*)

И наистина до ден-дневен не е забелязана нито една полезна мутация, която да може да усъвършенства генетичния код. Доказано е, че всички мутации са вредни. Става ясно, че мутациите, които еволюционната теория представя като „еволюционни механизми“, в действителност са генетични процеси, които единствено увреждат или осакатяват организмите. (Най-често срещаното въздействие на мутацията над хората е рака.) Разбира се, един вреден механизъм не би могъл да бъде „еволюционен механизъм ...

От своя страна естественият отбор, както и самият Дарвин казва, “не може да направи нищо сам”. Този факт ни показва, че в природата няма никакъв “еволюционен механизъм”. И след като не съществува еволюционен механизъм, то не може да съществува и никакъв въображаем процес, наречен еволюция.

Във фосилния регистър няма и следа от междинните форми

Най-ясното доказателство, че предложеният от еволюционната теория сценарий не се е разиграл, е фосилният регистър. Според еволюционната теория всички живи организми са се видоизменили един от друг. С течение

на времето един по-ранен вид се превръща в друг и т.н., докато се появят всички останали видове. Според теорията това превръщане обхваща един процес, продължаващ милиарди години и напредващ стъпка по стъпка.

В такъв случай трябва да са се формирали и живели безброй „междинни видове” в периода на дългото превръщане, за което се говори.

Например в миналото трябва да са живели организми полуриба – полувлечуго, които, въпреки че все още са били носители на качествата на рибите, са придобили и някои от характерните черти на влечугите. Или пък би трябвало да са се появили влечуги-птици, които, бидейки носители на качествата на влечугите, придобиват и някои от характеристиките на птиците. Тъй като се намират в преходен период, те трябва да бъдат недъгави и с недостатъци. Еволюционистите, които вярват, че тези измислени животни са живели в миналото, ги наричат **„междинни форми”**.

Ако наистина такъв вид животни са живели в миналото, то броят и разновидностите им трябва да бъдат милиони, дори милиарди. И вкаменелостите на тези чудовищни животни непременно трябва да бъдат сред намерените останки. В *„Произхода на видовете”* Дарвин обяснява това така:

„Ако теорията ми е вярна, то трябва непременно да са живели междинни форми, които свързват видовете... И доказателствата за тяхното съществуване могат да бъдат намерени единствено сред откритите останки.” (*Charles Darwin, The Origin of Species: Факсимиле на първото издание, Harvard University Press, 1964, стр. 179*)

Провалените надежди на Дарвин

Въпреки усърдните усилия, които еволюционистите полагат от средата на 19 век насам за намирането на останки по цял свят, все още не са открити никакви междинни форми. Всички доказателства, придобити при разкопките и изследванията, противно на това, което очакват еволюционистите, показват, че живите организми са се появили на Земята изведнъж и в съвършен вид.

Известният английски палеонтолог (фосилен учен) Дерек В. Ейгър, въпреки че е еволюционист, признава този факт така:

„Проблемът ни е следният: когато детайлно изследваме намерените вкаменелости, било то на ниво видове или класове, ние винаги се сблъскваме с един и същи факт; виждаме групи, които не са се развили чрез постепенна еволюция, а такива, които са се формирали отведнъж.” (*Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, том 87, 1976, стр. 133*)

Както се вижда, фосилните данни показват, че организмите са се появили внезапно и напълно развити, без да преминават през никакви междинни форми. Това е точно обратно на предположенията на Дарвин. И същевременно е много силно доказателство, че живите организми са били сътворени. Единственото обяснение за това, че живите същества са се появили внезапно и напълно завършени, без да имат какъвто и да било еволюционен предшественик, е, че те са били сътворени. Този факт бива приет и от всеизвестния биолог-еволюционист Дъглас Футуйма:

„Живите организми са се появили на Земята или напълно съвършени, без никакви недостатъци, или развивайки се от видове, живели преди тях. Ако са се появили напълно съвършени и без никакви недостатъци, тогава те би трябвало да са създадени от висш разум.” (*Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. стр. 197*)

Фосилните данни показват, че организмите са се появили на Земята напълно развити и в една съвършена форма. Това означава, че **„произходът на видовете”,** **противно на предположенията на Дарвин,** **не е еволюцията,** **а сътворението.**

Приказката за еволюцията на човека

Една от най-често представяните теми от защитниците на еволюционната теория е тази за произхода на човека. Според дарвинисткото твърдение съвременният човек е произлязъл от някакъв вид маймуноподобни същества. Твърди се, че по време на този предполагаем еволюционен процес, който се приема, че е започнал преди 4-5 милиона години, са съществували някои „междинни форми” между съвременния човек и неговите прадеди. В този напълно въображаем сценарий са вписани четири основни „категории”:

1. *Australopithecus* (Австралопитек)
2. *Homo habilis* (Хомо хабилис)
3. *Homo erectus* (Хомо еректус)
4. *Homo sapiens* (Хомо сапиенс)

Еволюционистите наименуват т.нар. първи маймуноподобен праотец на човека *Australopithecus*, което означава южноафриканска маймуна. Тези същества не са нищо друго освен вид маймуни, чиито представители са изчезнали. Всеобхватни проучвания върху разнообразни видове *Australopithecus*, извършени от двама световноизвестни анатоми от Англия и САЩ – лорд Соли Зукърман и проф. Чарлс Окснърд, показват, че тези същества не са двукраки и имат същите движения като на съвременните маймуни. (*Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, стр. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of*

Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", *Nature*, том 258, стр. 389)

Следващият стадий от човешката еволюция бива класифициран от еволюционистите като „homo”, т.е. човек. Според твърдението съществата от поредицата homo са по-развити от австралопитеките. Еволюционистите измислят една въображаема еволюционна схема и подреждат различни останки в определена поредица. Схемата е въображаема, защото никога не е могло да се докаже, че е имало някаква еволюционна връзка между тези различни класове животни. Ърнест Майър, един от най-големите защитници на еволюционната теория през 20ти век, признава този факт, като казва, че „веригата, простираща се чак до Homo sapiens, в действителност не съществува”. (*J.Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, декември 1992*)

Изготвяйки подреждането „*Australopithecus* > *Homo habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*”, еволюционистите искат да създадат впечатление, че всеки един от тези видове е прародител на следващия. Последните палеонтологични открития обаче показват, че *Australopithecus*, *Homo habilis* и *Homo erectus* са живели по едно и също време, но в различни части на света. (*Alan Walker, Science, vol. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1st ed., New York: J. B. Lipincott Co., 1970, cmps. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, vol. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, стр. 272*)

Нещо повече, една част от хората, класифицирани като *Homo erectus*, са живели до модерните времена, а *Homo sapiens neandarthalsensis* и *Homo sapiens sapiens* (съвременният човек) са открити един до друг на едно и също място. (*Списание "Тайм", ноември 1996*)

Това, разбира се, разкрива невалидността на твърдението, че тези организми са прародители един на друг. Стивън Джей Гауд, палеонтолог от Харвардския университет, макар и еволюционист, обяснява тази безизходица на еволюцията по следния начин:

„Какво би се случило с нашето родословно дърво, ако съществуват три съвпадащи рода хоминиди (*A.africanus*, едрите *australopithecines* и *H.habilis*), които очевидно не произлизат един от друг? Нещо повече, при нито един от трите вида не се проявява еволюционна тенденция по време на пребиваването им на Земята.”(*Stephen. J. Gould, Natural History, том. 85, 1976, стр. 30*)

Казано накратко, сценарият на човешката еволюция, за който се правят опити да бъде поддържан с помощта на появата в медии и учебниците на различни рисунки на същества, наподобяващи „полумаймуна-получовек”, което е една открита пропаганда, не са нищо друго освен приказка и нямат никаква научна основа.

Лорд Соли Зукърман, един от най-известните и уважавани учени във Великобритания, в продължение на много години извършва детайлни проучвания в тази насока и по-специално в продължение на 15 години изучава фосилните останки на *Australopithecus*. Накрая, въпреки че самият той е еволюционист, достига до заключението, че не съществува никакво родословно дърво.

Зукърман изработва също така и една интересна „научна скала“. Той оформя спектър от науки, подредени от такива, които счита за научни, към такива, които счита за ненаучни. Според този спектър на Зукърман „най-научни“, т.е. опиращи се на конкретни данни, области на науката са физиката и химията. След тях са биологичните науки и след това социалните науки. В края на спектъра – частта, смятана за “най-ненаучна” от Зукърман – са разположени екстрасензорното възприятие, като понятията телепатия и шесто чувство, и “човешката еволюция”. Зукърман обяснява тази част на спектъра по следния начин:

„Когато се отдалечаваме от списъка на обективните истини и се отправяме към тези области на предполагаема биологична наука, като екстрасензорното възприятие или интерпретацията на човешката фосилна история, където всичко е възможно за този, който вярва – и където ревностният вярващ понякога е способен да повярва едновременно в няколко противоречащи си едно на друго неща.“ (*Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, стр. 19*)

Приказката за еволюцията на човека не води до нищо друго освен до пристрастни интерпретации на няколко фосилни останки, открити от определени хора, които се придържат сляпо към своята теория.

Формулата на Дарвин!

Въпреки всички технически доказателства, които изложихме досега, нека още веднъж с един прост пример, който дори едно дете би разбрало, да разгледаме в какво суеверие вярват еволюционистите.

Еволюционната теория излага твърдението, че животът се е формирал случайно. Според това твърдение неорганичните и несъзнателни атоми се свързват, за да формират клетката и после по някакъв начин образуват други живи организми, включително и човека. Нека помислим върху това. Когато съберем елементи, които са градивните вещества на живота, каквито са въглеродът, фосфорът, азотът и калият, се образува само една маса. Без значение на каква обработка е подложена тази атомна маса, тя не може да образува дори едно живо същество. Ако искате, нека формулираме един “експеримент“, свързан с този въпрос, и нека разгледаме от гледната точка

на еволюционистите онова, което те в действителност негласно застъпват под името „Формулата на Дарвин“.

Нека еволюционистите поставят големи количества от материалите, съществуващи в състава на живите организми, като фосфор, азот, водород, кислород, желязо и магнезий, в големи варели. Нещо повече, нека прибавят във варелите дори някои вещества, които не съществуват при нормални условия, но те смятат за нужни. Нека в този разтвор прибавят толкова аминокиселини - които нямат никаква възможност да се образуват в естествени условия – и толкова протеини – всеки от които има 10^{-950} вероятност да се формира – колкото пожелаят. Нека изложат този разтвор на желаната от тях температура и влага. Нека ги разбъркват с такъв технологично развит уред, с какъвто поискат. Нека с тези варели се занимават най-видните учени. Нека тези експерти дежурят над варелите в продължение на милиарди и дори трилиони години. Нека им бъде позволено да използват всички видове условия, които вярват, че са необходими за създаването на човека. Без значение какво правят, от тези варели те не могат да произведат никакъв човек. Те не могат да създадат жирафи, лъвове, пчели, канарчета, коне, делфини, рози, орхидеи, лилии, карамфили, банани, портокали, ябълки, фурми, домати, пъпеши, дини, смокини, маслини, грозде, праскови, пауни, фазани, многоцветни пеперуди или милионите други живи същества като тези. Всъщност, те не могат да създадат дори една-единствена клетка, на която и да било от тези организми.

С една дума, **несъзнателните атоми не могат да формират клетката, като се съединят.** Те не могат да вземат ново решение и да разделят клетката на две, после да вземат друго решение и да създадат професорите, които първо са открили електронния микроскоп и после са изследвали собствената си клетъчна структура под тези микроскопи. **Материята е несъзнателна, безжизнена маса и тя получава живот чрез висшето Божие сътворение.**

Еволюционната теория, която твърди точно обратното, е абсолютна фалшификация, която е напълно противоположна на разума. Дори малко да помислим върху изказаните от еволюционистите твърдения, ще разкрием тази действителност както в горепосочените примери.

Технологията в окото и ухото

Друг въпрос, оставен без отговор от еволюционната теория, е отличното качество на възприятие чрез окото и ухото.

Преди да преминем към темата за окото, нека накратко отговорим на въпроса: „как виждаме?“. Светлинните лъчи, идващи от даден предмет,

попадат в обърнат вид върху ретината. Тук чрез клетките тези светлинни лъчи се превръщат в електронни сигнали и достигат до едно малко петно в задната част на мозъка, което е наречено визуален център.

Тези електронни сигнали се възприемат в центъра на мозъка като картина след серия от процеси. След тази техническа информация нека поразмишляваме.

Мозъкът е изолиран от светлината. Това означава, че във вътрешността на мозъка е съвършено тъмно и не достига никаква светлина. Мястото, наречено визуален център, е напълно тъмно място, където никога не е достигала светлина, това може да е най-тъмното място, което някога сте виждали. В тази гъста тъмнина обаче вие наблюдавате един прекрасен свят.

Картината, която се формира в окото, е толкова ясна и отчетлива, че дори технологията на 21ви век не е способна да я постигне. Погледнете например към книгата, която четете, ръцете, с които я държите, после повдигнете глава и погледнете наоколо. Виждали ли сте някога толкова ясен и отчетлив образ като този някъде другаде? Дори най-съвършеният телевизионен екран, произведен от най-големия производител на телевизори в света, не може да ви представи толкова ясен образ. Това е един триизмерен, цветен и изключително ясен образ. В продължение на повече от 100 години хиляди инженери се опитват да достигнат тази яснота. За тази цел бяха създадени фабрики и мощни комплекси, бяха извършени повече изследвания, измислени повече планове и дизайни. Погледнете отново към телевизионния екран и към книгата, която държите в ръце. Ще видите, че има голяма разлика в яснотата и отчетливостта. Нещо повече, телевизионният екран ви показва двуизмерен образ, докато с очите си вие гледате триизмерна перспектива в дълбочина. Когато погледнете внимателно, ще видите, че в телевизора има разфокусиране. Има ли някакво замъгление във вашето зрение? Разбира се, че не.

От много години десетки хиляди инженери се опитват да изобретят триизмерни телевизори и да постигнат визуалното качество на окото. Да, те успяха да създадат триизмерни телевизионни системи, но не е възможно да ги гледаш, без да си сложиш очила. Нещо повече, това е само едно изкуствено трето измерение. Фонът е по-замъглен, а предният план изглежда като хартиен декор. Никога не може да се създаде толкова ясна и отчетлива гледка като тази на очите. Както при камерата, така и при телевизора винаги се получава загуба на качество.

Еволюционистите твърдят, че именно механизмът, който създава този ясен и отчетлив образ, е възникнал случайно. Сега, ако някой ви каже, че телевизорът в стаята ви се е появил в резултат на случайност, че всички негови атоми просто се е случило да се съединят и формират този уред,

който произвежда образ, какво ще си помислите? Как атомите биха могли да направят това, което хиляди хора не могат?

От приблизително един век десетки хиляди инженери са проучвали и полагали усилия във високотехнологични лаборатории и огромни индустриални комплекси, използвайки най-модерните технологични уреди, и бяха способни да постигнат само толкова. Ако един уред произвежда по-примитивен образ от окото, то то не би могло да се образува случайно и става много ясно, че окото и образът, който се вижда чрез окото, не са формирани случайно. То изисква много по-детайлен разумен план и дизайн от този на телевизията. Планът и дизайнът на толкова ясения и отчетлив образ принадлежат на Бог, който има сила над всичко.

Същото се отнася и за ухото. Външното ухо, събирайки заобикалящите го звуци, ги предава в средното, то пък, усилвайки възприетите звукови вибрации, ги предава на вътрешното ухо, а то от своя страна превръща тези вибрации в електронни сигнали и ги изпраща в мозъка. Така както при окото, дейността на чуване се извършва в слуховия център на мозъка.

Ситуацията в окото е вярна и за ухото. А именно, мозъкът е изолиран от звук, така както от светлина - не пропуска никакъв звук да проникне. Следователно без значение колко шумно е навън, във вътрешността на мозъка е съвършено тихо. Въпреки това в мозъка се възприемат най-ясните звуци. Във вашия мозък, който е изолиран от звук, вие можете да слушате симфониите на един оркестър или да чуete целия шум на едно препълнено с хора място.

Нека отново сравним високото качество и висшата технология, която съществува в ухото и мозъка, с технологията, произведена от човешките същества. Както се полагат усилия, за да се добие ясна картина, така и в продължение на десетилетия са траели усилията за ясен звук. Резултатът от всички тези усилия са звукозаписните машини, музикални уредби, различни електронни уреди и музикални системи, приемащи звука. Въпреки всички тези технологии и хилядите инженери и експерти, които са работили върху тази хай-фи система, все още не е получен никакъв звук, който да има същата яснота и чистота като звука, възприеман от ухото. Помислете си за висококачествените музикални системи, произведени от най-голямата фирма в музикалната индустрия. Дори при тези уреди, когато се записва звук, известна част от него се губи или когато включите уредбата, вие винаги чувате шумящ звук, преди да започне музиката. Звуците, които са плод на технологията на човешкото тяло обаче, са изключително ясни и чисти. Човешкото ухо никога не възприема звука, придружен с шумене или с микрофония, както става при музикалните уредби. То възприема звука такъв, какъвто е, ясен и чист. Това е така, откакто човекът съществува. Нито един

визуален или звуков уред, който човек е изобретил досега, не е станал толкова чувствителен и успешен приемник както окото и ухото.

Освен виждането и чуването обаче съществува един доста по-важен факт.

На кой принадлежи съзнанието, което вижда и чува в мозъка?

Кой е този, който гледа очарователния свят в своя мозък, слуша симфонии и чуруликането на птиците, усеща миризмата на розите?

Дразненията, идващи от очите, ушите и носа на човешкото същество, отиват към мозъка под формата на електрохимични нервни импулси. В учебниците по биология, физиология и биохимия може да откриете много подробности относно това как тези образи се формират в мозъка. Но няма да може да намерите най-важния факт, свързан с този въпрос: кой е този, който възприема тези електрохимични нервни импулси като образи, звуци, аромати и усещания в мозъка? В мозъка съществува едно съзнание, което възприема всичко това, без да се нуждае от някакво око, ухо или нос. На кого принадлежи това съзнание?

Няма съмнение, че това съзнание не принадлежи на нервите, нито на съставящите мозъка мастен слой и неутрони. Ето защо материалистите дарвинисти, които вярват, че всичко се състои от материя, не могат да дадат отговор на този въпрос.

Това е така, защото това съзнание е сътворената от Бог душа. Душата не се нуждае нито от око, за да вижда образите, нито от ухо, за да чува звуците. Нещо повече, тя дори не се нуждае от мозък, за да може да мисли.

Всеки, който прочете за този очевиден научен факт, трябва да помисли за Всемогъщия Бог, да се побои от Него и да потърси убежище при Него. Той е този, Който е сместил цялата триизмерна, цветна, сенчеста и сияйна Вселена в едно тъмно като в рог, няколкосантиметрово пространство.

Материалистическата вяра

Информацията, която представихме досега, ни показва, че еволюционната теория няма научна основа, а дори точно обратно – еволюционистките твърдения открито си противоречат с научните открития, предложените ни еволюционни механизми нямат еволюционна сила и фосилните останки показват, че междинните форми, от които теорията се нуждае, никога не са съществували. Следователно еволюционната теория, която представлява една ненаучна идея, трябва да бъде захвърлена настрана.

Ето така много представи като тази, че Земята е център на Вселената, са изхвърлени от дневния ред на науката. Но еволюционната теория наистина бива поддържана в този дневен ред. Някои хора дори се опитват да представят отправените срещу теорията критики като „атака срещу науката“. Защо? Причината е в това, че еволюционната теория е необходимо догматично вярване на определени кръгове. Тези кръгове са сляпо отдадени на материалистическата философия и приемат дарвинизма, защото той е единственото материалистическо обяснение, което може да бъде изложено, за функционирането на природата.

Доста интересно е, че те самите от време на време признават този факт. Ричард К. Левонтин, известен генетик и страстен еволюционист от Харвардския университет, признава, че е „преди всичко материалист, а после учен“, със следните думи:

„Не методите и институциите на науката ни карат да приемем материалното обяснение за феноменалния свят, а точно обратно - ние сме принудени от приоритетната ни привързаност към материалната кауза да създадем изследователски апарат и съвкупност от понятия, които произвеждат материалистически обяснения, без значение колко антиинтуитивно и колко объркващо ще бъде за непросветения. Нещо повече, след като материализмът е нещо безусловно, то ние не можем да позволим да се появи каквото и да било Божествено обяснение.“ (*Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 януари, 1997, стр. 28.*)

Оттук става ясно, че дарвинизмът е догма, която бива поддържана жива единствено в интерес на верността към материалистическата философия. Според тази догма не съществува нищо друго освен материя. Тя твърди следователно, че животът е сътворен от неживата и несъзнателна материя. Тя настоява, че милионите разнообразни живи организми, като птици, риби, жирафи, тигри, насекоми, дървета, цветя, китове и човешки същества, са се появили в резултат на взаимодействия между явления като проливния дъжд, светкавиците и др., и неорганичните вещества. Това допускане противоречи на разума и науката, но въпреки това дарвинистите продължават да го отстояват, просто за да „не позволят на Божественото обяснение да излезе на сцената“.

Всеки, който погледне на произхода на живите организми освободено от материалистическите предразсъдъци, ще види тази очевидна истина - всички живи същества са дело на всемогъщия, премъдър и всезнаещ Творец. А този Творец е Бог, който е сътворил Вселената от небитието, проектирал я е в най-съвършената форма и е моделирал всички живи същества.

Най-голямата магия на нашето време: Вярата в еволюционната теория

Тук също така трябва да споменем, че всеки човек, който няма предубеждения и не се намира под въздействието на никаква идеология, който използва единствено своя разум и логика, несъмнено ще разбере, че е трудно да се повярва на еволюционната теория, която ни напомня за суеверните вярвания на обществата, които нямат научни познания и са далеч от цивилизацията.

Както обяснихме по-горе тези, които вярват в еволюционната теория смятат, че няколко атома и молекули хвърлени в огромен казан могат да произведат мислещи, разсъждаващи професори, студенти, учени като Айнщайн и Галилео, хора на изкуството като Хъмфри Богарт, Франк Синатра и Лучано Павароти, както и антилопи, лимонови дървета и карамфили. Нещо повече, докато учените и професори, които вярват в тази безсмислица, обучават хората на това, напълно оправдано е да се обръщаме към тази теория като към „най-голямата магия в историята”. Никога преди нито една вяра или идея не е отнемала до такава степен способността на хората да размишляват, не е правила така, че да не им позволява да мислят смислено и логично, и скрива истината от тях сякаш са заслепени. Това е дори по-лоша и невероятна слепота от тази на идолопоклонничеството в някои части на Африка, на народа на Саба, които обожествявали Слънцето, на народа на Пророка Ибрахим (Авраам) (м.н.), които служели на изработените от тях идоли, или народа на Пророка Муса (Моисей) (м.н.), които се прекланяли на златния телец.

Всъщност в Корана Бог е насочил вниманието ни към тази липса на разсъдък. В множество айяти Той е разкрил, че ума на някои хора ще бъде покрит и че те ще бъдат безсилни да видят истината. Някои от тези айяти са следните:

„За онези, които не повярваха, за тях е все едно дали си ги предупредил, или не си предупредил те не вярват. Аллах е запечатал и сърцата, и слуха им, и пред техните погледи има преграда. За тях има огромно мъчение.” (Коран, 2:6-7)

„... Имат сърца, с които не схващат, имат очи, с които не виждат, имат уши, с които не чуват. Те са като добитъка, даже са по-заблудени. Те са нехайните.” (Коран, 7:179)

„И да разтворехме над тях врата в небето, и да продължаха там да се изкачват, пак щяха да рекат: „Погледите ни бяха заслепени. Ние сме омагьосани хора.” (Коран, 15:14-15)

Думите не могат да изразят просто колко удивително е тази магия да държи под въздействието си една толкова голяма общност, да крие от хората истината и да не бъде развалена в продължение на 150 години. Разбираемо един или няколко човека да вярват в невъзможни сценарии и твърдения изпълнени с нелепости и нелогичност. „Магия” обаче е единственото възможно обяснение за това хора от целия свят да вярват, че несъзнателните и безжизнени атоми ненадейно са решили да се съединят и да формират една вселена, която функционира с безупречна система от ред, дисциплина, разум и съзнание; една планета на име Земя с всичките ѝ качества, толкова съвършено подходящи за живот; и живи същества изпълнени с безброй много сложни системи.

Всъщност Бог, посредством представеното в Корана събитие случило се между Пророка Муса (Моисей) (м.н.) и Фараона, ни съобщава, че някои хора, които защитават атеистичните философии могат да въздействат на останалите чрез магия. Когато на Фараона му била известена правата религия, той накарал Пророка Муса (Моисей) (м.н.) да се срещне с неговите магьосници. Когато Пророка Муса (Моисей) (м.н.) направил това, той им казал първо те да покажат уменията си. Айята продължава така:

„Каза: „Вие мятайте!” А когато метнаха, омагьосаха очите на хората и ги ужасиха, и показаха велика магия.” (Коран, 7:116)

Както видяхме магьосниците на Фараона са били способни да измамат всички освен Пророка Муса (Моисей) (м.н.) и тези, които са му вярвали. Неговото доказателство обаче развалило магията им или както се казва в айята „поглъща онова, с което измамват”.

„И дадохме на Муса откровение: „Метни своята тояга!” И ето я поглъща онова, с което измамват! И се установи правдата, и се провали онова, което направиха.” (Коран, 7:117-118)

Както се съобщава и в айятите, когато става ясно, че това, което са извършвали тези хора, които по-рано са влияели на хората чрез магия, е само една илюзия, въпросните хора са били унижени. Днес също хората, които под влиянието на една подобна магия, вярват в тези нелепи твърдения скрити зад научната им маска и прекарват живота си в защитаването им, с изключение на тези, които се откажат от предубедените си вярвания, също ще бъдат унижени, когато цялата истина излезе наяве и „магията бъде развалена”. Всъщност световноизвестният британски автор и философ Малкълм Мъгридж, който бил атеист защитаващ еволюцията в продължение на 60

години, но който по-късно осъзнал истината, разкрива положението, в което еволюционната теория ще изпадне в близко бъдеще, по следния начин:

„Самият аз съм убеден, че еволюционната теория, особено в степенята, в която е прилагана, ще бъде един от най-големите анекдоти в историческите книги в бъдещето. Идните поколения ще се смятат как една толкова необезидителна и съмнителна хипотеза би могла да е била приета с такова невероятно лековерие, с каквото се приема.” (Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43)

Това бъдеще не е далеч, а напротив, много скоро хората ще видят, че „случайността” не е божество и ще погледнат назад към еволюционната теория като към най-голямата измама и най-ужасната магия на света. Тази ужасна магия е започнала бързо да се маха от плещите на хората по всички краища на света. Много хора, които са видели истинско лице на еволюционната теория, се чудят с изумление как са могли да бъдат подведени от нея.

**Рекоха: “Пречист си Ти! Нямаме друго знание, освен това, на което
Ти ни научи. Ти си Всезнаещият, Премъдрият.”**

(Сура Бакара, 32)

БЕЛЕЖКИ

- 1 Max Mallowan, *Noah's Flood Reconsidered*, Iraq: XXVI-2, 1964, s. 66.
- 2 Max Mallowan, *Noah's Flood Reconsidered*, Iraq: XXVI-2, 1964, s. 66.
- 3 Muazzez İlmiye Çığ, *Kuran, İncil ve Tevrat'ın Sümer'deki Kökleri*, 2.b., İstanbul: Kaynak Yayınları, 1996.
- 4 Fred Warshofsky, "Ur of the Chaldees", *Readers Digest*, Aralık 1977.
- 5 Max Mallowan, *Noah's Flood Reconsidered*, Iraq: XXVI-2, 1964, s. 70.
- 6 Werner Keller, *Und die Bibel hat doch recht* (The Bible as History; a Confirmation of the Book of Books), New York: William Morrow, 1956, s. 40.
- 7 "Kiş", *Ana Britannica*, Cilt 13, s. 361.
- 8 "Şuruppah", *Ana Britannica*, Cilt 20, s. 311.
- 9 Max Mallowan, *Early Dynastic Period in Mesopotamia*, *Cambridge Ancient History 1-2*, Cambridge: 1971, s. 238.
- 10 Joseph Campbell, *Doğu Mitolojisi*, Ankara: 1993, s. 129.
- 11 *Bilim ve Ütopya*, Temmuz 1996, 176. dipnot, s. 19.
- 12 Everett C. Blake, Anna G. Edmonds, *Biblical Sites in Turkey*, İstanbul: Redhouse Press, 1977, s. 13.
- 13 Werner Keller, *Und die Bibel hat doch recht* (The Bible as History; a Confirmation of the Book of Books), New York: William Morrow, 1956.
- 14 "Le Monde de la Bible", *Archeologie et Histoire*, Temmuz-Ağustos 1993.
- 15 Werner Keller, *Und die Bibel hat doch recht* (The Bible as History; a Confirmation of the Book of Books), New York: William Morrow, 1956.
- 16 Werner Keller, *The Bible as History in Pictures*, New York: William Morrow, 1964.
- 17 Werner Keller, *Und die Bibel hat doch recht* (The Bible as History; a Confirmation of the Book of Books), New York: William Morrow, 1956, s. 88.
- 18 G. Ernest Wright, "Bringing Old Testament Times to Life", *National Geographic*, Vol. 112, Aralık 1957, s. 833.
- 19 Thomas H. Maugh II, "Ubar, Fabled Lost City, Found by LA Team", *The Los Angeles Times*, 5 Şubat 1992.
- 20 Kamal Salibi, *A History of Arabia*, Caravan Books, 1980.
- 21 Bertram Thomas, *Arabia Felix: Across the "Empty Quarter" of Arabia*, New York: Schrieber's Sons 1932, s. 161.
- 22 Charles Crabb, "Frankincense", *Discover*, Ocak 1993.
- 23 Nigel Groom, *Frankincense and Myrrh*, Longman, 1981, s. 81.
- 24 Nigel Groom, *Frankincense and Myrrh*, Longman, 1981, s. 72.
- 25 Joachim Chwaszcza, *Yemen*, 4PA Press, 1992.
- 26 Joachim Chwaszcza, *Yemen*, 4PA Press, 1992.
- 27 Brian Doe, *Southern Arabia*, Thames and Hudson, 1971, s. 21.
- 28 *Ça m'Interesse*, Ocak 1993.
- 29 "Hicr", *İslam Ansiklopedisi: İslam Alemi, Tarihi, Coğrafya, Etnoğrafya ve Bibliyografya Lugati*, Clit 5/1, s. 475.

- 30 Phillip Hitti, *A History of the Arabs*, London: Macmillan, 1970, s. 37.
- 31 "Semudlar", *Ana Britannica*, Cilt 19, s. 232.
- 32 Brian Doe, *Southern Arabia*, Thames and Hudson, 1971, s. 21-22.
- 33 Ernst H. Gombrich, *Dünya Tarihi*, Çev. Ahmet Mumcu, İstanbul: İnkilap Kitabevi, 1997, s. 25.
- 34 E. H. Gombrich, *Sanatın Öyküsü*, Çev. Bedrettin Cömert, 4.b., İstanbul: Remzi Kitabevi, 1992, s. 41.
- 35 Eli Barnavi, *Historical Atlas of The Jewish People*, London: Hutchinson, 1992, s. 4; "Egypt", *Encyclopædia Judaica*, Cilt 6, s. 481 ve "The Exodus and Wanderings in Sinai", Cilt 8, s. 575; *Le Monde de la Bible*, No: 83, Temmuz-Ağustos 1983, s. 50; *Le Monde de la Bible*, No:102, Ocak-Şubat 1997, s. 29-32; Edward F. Wente, *The Oriental Institute News and Notes*, No:144, Kış 1995; Jacques Legrand, *Chronicle of The World*, Paris: Longman Chronicle, SA International Publishing, 1989, s. 68; David Ben-Gurion, *A Historical Atlas Of the Jewish People*, New York: Windfall Book, 1974, s. 32.
- 36 <http://www2.plaguescape.com/a/plaguescape/>
- 37 "Red Sea", *Encyclopædia Judaica*, Cilt 14, s. 14-15.
- 38 David Ben-Gurion, *The Jews in Their Land*, New York: A Windfall Book, 1974, ss. 32-33.
- 39 "Seba", *İslam Ansiklopedisi: İslam Alemi, Tarihi, Coğrafya, Etnoğrafya ve Bibliyografya Lugati*, Cilt 10, s. 268.
- 40 Hommel, *Explorations in Bible Lands*, Philadelphia: 1903, s. 739.
- 41 "Marib", *İslam Ansiklopedisi: İslam Alemi, Tarihi, Coğrafya, Etnoğrafya ve Bibliyografya Lugati*, Cilt 7, s. 323-339.
- 42 Mevdudi, *Tefhimül Kuran*, Cilt 4, İstanbul: İnsan Yayınları, s. 517.
- 43 Werner Keller, *Und die Bibel hat doch recht* (The Bible as History; a Confirmation of the Book of Books), New York: William Morrow, 1956, s. 230.
- 44 *New Traveller's Guide to Yemen*, s. 43.
- 45 Musa Baran, *Efes*, s. 23-24.
- 46 L. Massignon, *Opera Minora*, Cilt III, s. 104-108.
- 47 Taberi, *Tarih-ul İmem*.
- 48 Muhammed Emin.
- 49 Fahreddin Razi.
- 50 Kadı Beyzavi'nin, Nesefi'nin, Celaleyn ve Tıbyan tefsirlerinde, Elmalılı'nın, ö. Nasuhi Bilmen'in tefsirlerinde.
- 51 Ahmet Akgündüz, *Tarsus Tarihi ve Ashab-ı Kehf*.

НАДПИСИ ПОД СНИМКИТЕ

27

Илюстрация изобразяваща потопа на Нух

29

ОБЛАСТТА НА ПОТОПА

БАГДАД

РАВНИНАТА МЕСОПОТАМИЯ

ВАВИЛОН

Тигър

Ефрат

УР

Според археологическите находки потопът на Нух (м.н.) е обхванал Месопотамия. Географската структура на равнината се различава от сегашната. На графиката (вляво) днешната граница на равнината е отбелязана с червена прекъсната линия. Широката област зад линията по онова време все още е била част от морето.

30

РАВНИНАТА МЕСОПОТАМИЯ

ЦИВИЛИЗАЦИИ СЛЕД ПОТОПА

КАЛЕН СЛОЙ

ЦИВИЛИЗАЦИИ ПРЕДИ ПОТОПА

Разкопките, направени под ръководството на сър Леонард Уоули в равнината Месопотамия показват, че в дълбочините на земята се намира тинест и глинест слой с диаметър два и половина метра. В целия свят такъв слой е намерен само под равнината Месопотамия и най-вероятно е образуван чрез наводнение. Това показва, че потопът е станал само в равнината Месопотамия.

40

По времето на пророка Ибрахим в региона на Месопотамия преобладаващи били политеистичните религии. Богът Луна – ‘Син’, бил сред най-важните божества. Хората изработвали статуи на тези божества и им се прекланяли. Отляво можете да видите статуи на ‘Син’. На гърдите на статуята ясно се вижда изображението на лунен сърп.

Зиккуратите, използвани като храмове и астрономически обсерватории, са били построени с помощта на най-напредналите технологии на онова време. Звездите, Луната и Слънцето са били основни обекти за преклонение и затова небето имало голямо значение. Вляво и отдолу са най-важните зиккурати на Месопотамия..

50

ЙЕРУСАЛИМ

МЪРТВО МОРЕ

НАРОДА НА ЛУТ

51

СРЕДИЗЕМНО МОРЕ

ТЕЛАВИВ

Сателитна снимка на местността, която е била населявана от народа на Лут.
Мъртво море

52
Сателитна снимка на езерото Лот.

53
Езерото Лот или с другото си наименование Мъртво море

54
Вляво: илюстрация, показваща вулканичното изригване и последващите го разрушения, които станали причина за смъртта на целия народ.

На отсрещната страница: Въздушна снимка на планините около езерото Лот.

58
На бреговете на езерото Лот били открити някои от останките на града, които се били свлекли в езерото. Останките показват, че народът на Лут е имал доста висок стандарт на живот.

59
Множество художници са превърнали погубването на народа на Лут в тема на своите произведения. Отгоре е едно от тях.

61
Тази снимка показва разкоша и великолепието на град Помпей преди нещастieto.

62
Няколко примера на вкаменени тела, разкрити сред останките на Помпей.

67
Още едно вкаменено тяло, извадено сред останките на Помпей

71
Карта: АДТИТЕ
Ирак
Иран
Саудитска Арабия
Оман
Ад
Йемен

Останките на град Убар, където някога живели адитите, били открити близо до бреговете на Оман.

72
Разкопки, извършвани в град Убар.

73
При извършените в Убар разкопки били открити, точно както е споменато в Корана, множество сгради, образци на художественото изкуство и произведения на висша цивилизация.

75
Местоположението на града на адитите бе открито посредством снимки, направени от космически кораб. На снимката е отбелязано мястото, където пътищата се пресичат, т.е. мястото на Убар.

1. Преди започването на разкопките Убар е можел да бъде забелязан единствено от космоса.
2. В резултат на разкопките на 12 метра под пясъците бе открит един град.

82
Днес регионът, където адитите са живели, е изпълнен с пясъчни дюни.

90

Карта:
Дамаск
Хиджр
Хиджас
Убар
Хадрамут

От Корана разбираме, че самудяните са потомци на адитите. Съгласно с това, археологическите открития показват, че корените на самудяните, които са живели в северната част на Арабския полуостров, водят началото си от Южна Арабия, където адитите някога са живели.

92

Набатейците, които били арабско племе, основали заедно със самудяните кралство в долината Рум, или с другото й наименование – Петра, в Йордания. На това място могат да се видят най-красивите примери на каменното майсторство на този народ. В Корана също е споменато за майсторството на самудяните в каменоделието. Днес обаче това, което е останало от двете общества, са само някои руини, които ни дават представа за изкуството на онова време. На снимките са изобразени няколко примера на каменното майсторство в долината Петра.

93

“Спомнете си как Той ви стори наследници подир адитите и ви настани по земята! Правите в равнините й дворци и дълбаате в планините домове. Помнете благата на Аллах и не сеите развала по земята, рушейки!” (Сура Араф: 74)

99

Религиозните вярвания на египтяните са били основани главно на служене на боговете им. "Посредници" между боговете и хората били жреците, които били измежду знатните в обществото. Занимавайки се същевременно с магии и вълшебства, жреците съставлявали един съществен социален клас, който фараоните използвали, за да могат да държат хората в подчинение.

Жреците, които са изобразени на картината с избръснати глави, за да получат благоволението на боговете си им поднасят дарове, свирят музика и извършват обреди.

104

Поробените народи били угнетявани от Фараона. Особено през годините на Новото царство малцинствата, живеещи в страната, били изпращани да работят на масивни строителни обекти. Синовете на Израил били сред тези малцинства. На картината горе вляво са изобразени роби - най-вероятно синовете на Израил, които работят при изграждането на храм. На картината отдолу пък е изобразена техническата подготовка на робите, за които се смята, че са синовете на Израил, преди да отидат на работа на строителния обект. Робите са изготвяли тухли, като са пекли на огъня глина и са подготвяли хоросан.

105

На изображението вдясно се вижда Рамзес II, който е смятан от множество историци за споменатия в Корана фараон, как убива някои от заловените роби. Както е разкрито и от това стенно изображение, фараоните са идеализирали себе си и са били изобразявани като силни войни. Те били представяни като високи герои, с широки рамене, които могли да повалят няколко човека наведнъж.

107

Отгоре: Тъй като фараоните смятали себе си за божествени същества, те се опитвали да изглеждат повъзвишени от всички останали хора.

Вдясно: Военнопленници, заловени от египтяните, докато чакат да бъде изпълнена смъртната им присъда.

109

На изображението се вижда Рамзес II в своята военна колесница, повалил голяма група от врагове. Така както и много други, това е въображаем сценарий, който Фараонът е наредил на художниците си да нарисуват.

Войната в Кадеш. Тази битка, проведена между Египет и Хетия, била погрешно предадена в историята като велика победа на Рамзес II. В действителност обаче Фараонът бил спасен от смърт в последния момент, с което се принудил да сключи и мирен договор

112

ТОВА СЪБИТИЕ НА ЕГИПЕТСКИТЕ БРЕГОВЕ НА СРЕДИЗЕМНО МОРЕ ЛИ СЕ Е СЛУЧИЛО ИЛИ НА МЪРТВО МОРЕ?

Няма общо съгласие по отношение на мястото, където Муса е раздвоил морето. Тъй като по този въпрос не са дадени никакви подробности в Корана, то ние не можем да бъдем сигурни в достоверността на нито един от възгледите по въпроса. Някои от източниците посочват като място на раздвояването на морето египетските брегове на Средиземно море. В Юдейската Енциклопедия (Encyclopedia Judaica) е казано така:

Според по-голямата част от мненията днес като място на Изхода е определена една от лагуните на Червено море (на египетските брегове). 2

Давид Бен Гурион е казал, че събитието би трябвало да се е случило по време на царуването на Рамзес II, най-вероятно след загубата в Кадеш. Във Втората Моисеева книга - Изход на Стария завет, се казва, че събитието се е случило в Мигдол и Ваал-Цефон, които са разположени на север от делтата. 3

Този възглед е основан на Стария завет. В преводите на Втората Моисеева книга - Изход от Стария завет, се казва, че Фараонът и неговите хора са били удавени в Червено море. Но според тези, които подкрепят тази идея, думата, преведена като "Червено море" ("Red Sea"), в действителност е "Море от тръстика" ("The Sea of Reeds"). В множество източници изразът е отъждествяван с "Червено море" и е използван за това място. В действителност обаче "Море от тръстика" се наричат Средиземноморските брегове на Египет. В Стария завет, докато бива описван пътят, който изминава Муса и тези, които го следват, са споменати думите Мигдол и Ваал-Цефон, а тези две места са разположени на север от делтата на река Нил и на египетския бряг. Смисълът на "Море от тръстика" засилва вероятността събитието да се е случило на бреговете на Египет, защото в този регион, съгласно със значението на израза, благодарение на делта наносите се отглежда тръстика.

Карта:

СРЕДИЗЕМНО МОРЕ

МЕДЯН

СИНАЙСКИ ПОЛУОСТРОВ

ЧЕРВЕНО МОРЕ

ЕГИПЕТ

На картата вляво са номерирани местата, през които Муса би могъл да е прекосил морето. Както се вижда, докато 1 и 2 се намират на Червено море, 3-та вероятна точка е разположена на Средиземноморските брегове на Египет.

115

Днес спасяваме твоето тяло, за да бъдеш знамение за онези след теб. Ала мнозина от хората са нехайни към Нашите знамения. (Сура Юнус: 92)

117

На снимката отгоре се вижда мумията на фараона Рамзес II, извадена от гробницата му. Голяма част от историческите източници показват, че той е Фараонът, за който се разказва в Корана. Добре, но как е възможно мумията на удавения се Фараон да бъде открита в гробница? Твърде вероятно след като Фараонът се удавил тялото му да е било изхвърлено на брега и бивайки намерено от египтяните да е било поставено в изградената по-рано гробница.

119

Надписи, написани на езика на народа на Саба.

122

С язовира Мариб, който сабаите построили посредством една доста напреднала технология, те придобили и един огромен напоителен капацитет. Плодородните земи, с които се сдобили благодарение на това, и контролът им върху търговските пътища им позволили да водят един живот във великолепието и разкош. Те обаче се "отвърнали" от Бог, на който трябвало да бъдат признателни за всички тези богатства. Вследствие на това язовирът се разрушил и "наводнението Арим" унищожило всичко, което притежавали.

125

Язовирът Мариб, чиито руини се виждат на снимката, е бил едно от най-големите изобретения на народа на Саба. При споменатото в Корана наводнение Арим стените на язовира се срутва и след известен икономически упадък държавата Саба достига до своя край.

127

В Корана е съобщено, че преди кралицата на Саба и нейният народ да се подчинят на Пророка Сюлейман (Соломон), те се "поклонят на слънцето, а не на Бог". Получените от надписите сведения потвърждават това, а и храмовете, като горепоказания, разкриват факта, че народът на Саба се е прекланял на Слънцето и Луната. Върху повърхността на колоните има надписи на сабайски език.

130

Карта:

ЦАРСТВОТО САБА

Царството на СЮЛЕЙМАН

Тигът

Ефрат

Арабски полуостров

Нил

Царството на САБА

a – Път на отиване

b – Път на връщане

132

Дворецът на Сюлейман

След като храмът на Сюлейман (Соломон) е бил разрушен, единствената стена, която се е запазила, е превърната от Евреите в "Стената на плача". След завладяването на Иерусалим през 7-и век на мястото на стария храм Мюсюлманите построили джамията Св.Юмер и Куббет-юс Сахра. На снимката горе вляво се вижда Куббет-юс Сахра, а на тази вдясно макет на двореца на Сюлейман.

133

Храмът на Сюлейман (Соломон) е притежавал най-развитата технология на своето време и един ненадминат усет за естетика. На схемата вляво е посочен центърът на Иерусалим по време на царуването на Сюлейман.

1) Югозападна врата

2) Дворец на царицата

3) Дворец на Сюлейман

4) Вход с 32 колони

5) Съдебна палата

6) Либийска гора

7) Дом на висшите свещеници

8) Вход на храма

9) Двор на храма

10) Храм

141

Вътрешността на пещерата в Ефес, която се смята, че е била тази, в която са се подслонили вярващите младежи.

142

Външен изглед на пещерата в Ефес.

143

Пещерата в Тарсус, която е смятана за мястото, посетено от младежите